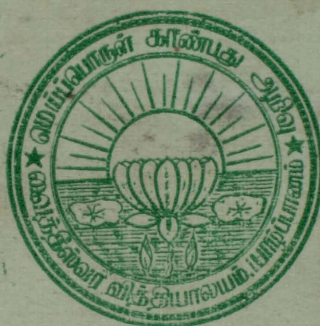

THE

University of Jaffna

373.05

VAI

186012(BP; Main)

1968

CONTENTS

373.05

VAI 37

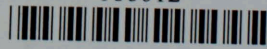
B/P

	Page
Message for the Vaidyeshwaran	1
Editorial:	2
The Prophets of Modern India	6
The School and its Social Purposes	8
The need for Teacher Participation in Education	11
And Administration	11
Hindu Education—A Critical Analysis	11
Science and the Arts	11
A Golden Era at Vaidyeshwara Vidyalaya	21
A Letter from England	21
My Impressions	25
An Appreciation of Mr. Ambikaipakan	26
Retires into a Wider Sphere of Service	27
Partner in a Great Work	29
Mr. Vyramuthu	32
வைத்தீஸ்வர வித்தியாலய வளர்ச்சிபற்றிய நினைவுகள்	35
இராமகிருஷ்ண சங்கத்தின் கல்விப்பணி	41
சைவத தமிழ் உள்ளம் படைத்த பெரியார்	46
அச்சுக் கலையின் பிறப்பு	48
அனைத்தும் அமைந்த ஆசிரியன்	51
வித்தியாலயத்தின் தனிப்பெரும் பாரம்பரியம்	53
வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயத்தைப்பற்றிய சில நினைவுகள்	56
நான் அறிந்த 'அம்பி'	59
சேவையால் உயர்ந்தோர்	62
Poor Yet Proud	65
Leadership	66
A Temple to the Lord of all Beauty	67
நான் கண்ட இருவர்	69
எனதுள்ளத்தில் 'நிலைபெற்ற இரு பெரும் தலைவர்கள்	71
விண்வெளியில் மனிதன்	73
ஐன்ஸ்டீனும் அடிப்படை அலகுகளும்	74
இதயங்கள் இருட்டிலும் அடிக்கின்றன	77
இரண்டாவது உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மகாநாடு	81
பாராளுமன்றத்தின் எதிர்க்கட்சி	84
நம் கல்லூரி வளர்ச்சிக்கு அருந்தொண்டாற்றிய	85
எமது கல்லூரித் தலைவர்	85
நாமும் நம் கல்லூரி அதிபரும்	86
எங்கள் அதிபரும் உப அதிபரும்	87
சாரணியம்	89
வைத்தீஸ்வர வித்தியாலய ஆசிரியர் சங்க அறிக்கை	91
வைத்தீஸ்வர வித்தியாலய விஞ்ஞான மன்றம்	92
வைத்தீஸ்வர வித்தியாலய சமூகக்கலை வளர்ச்சிமன்றம்	93
Annual Sports Report for the year 1967	94
Vaidyeshwara Vidyalaya Staff 1968	95

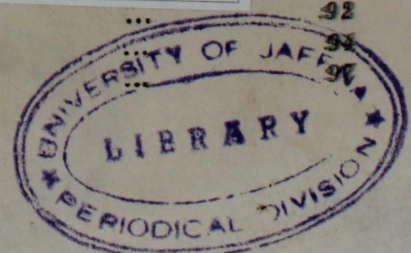
186012

University of Jaffna

186012

Library

186012

ILLUSTRATIONS.

Sri Nataraja	...	...	...	
Sri Ramakrishna Paramahansa, Swami Vivekananda				
	and Saradadevi			07
Mr. S. Ambikaipakan, Principal	...			21
Partners in the Great Work	...			29
Mr. C. Vyramuthu, Vice-Principal	...			41
Parents' Day: Opening of the Northern Block				52
Swami Ranganandaji speaking at the function	...			58
Staff and Students — 1935	...			65
Staff bidding farewell to their Principal Mr. S. Ambikaipakan				89

SRI NATARAJA

Image of Sri Nataraja installed in the
College shrine in 1956.

அலகில் கலையின் பொருட் கெல்லை
ஆடுங்கழலே எனக் கொண்டார்.

Ramakrishna Mission
Ceylon Branch
Colombo - 6. (Ceylon)

2nd April, 1968

Message for 'The Vaidyeshwaran', Jaffna.

I am very glad to learn that the students and the teachers of the Vaidyeshwara Vidyalaya, Jaffna, are to bring out a Special Number of the College Magazine to commemorate the services of its Principal and the Vice-Principal.

Both Mr. S. Ambikaipakan and Mr. C. Vyramuttu deserve the love and gratitude of all for the good services they have rendered all these years with zeal and enthusiasm until their retirement. I earnestly hope that their successors in office will continue to maintain the great tradition based on the Ramakrishna- Vivekananda spirit.

Success in any sphere of work depends on the spirit with which the work is accomplished. Religion and Culture are meant to broaden the outlook and to purify the mind. Educational institutions are meant to spread the finest traditions among their pupils, and to inspire them through such great lives as those of Sri Ramakrishna and Swami Vivekananda so that our society may attain the 'Abhyudaya' - the Social Welfare, and 'Nisreyasa' - the Spritual Good.

May the Blessings of Sri Ramakrishna be ever with you. I wish the Vidyalaya more and more success which it so well deserves. May Swami Vivekananda be our Acharya and Guiding Pole-Star in all our endeavours!

Swami Prematmananda,
Vice - President,

RAMAKRISHNA MISSION (C. B.)
COLOMBO.

Editorial. . . .

The Salt of the Earth

Nothing spectacular. Comparatively quiet and uneventful. Even if one seeks to be well known, one does not get much of it. And the workman is not considered worthy of much hire. That is the life of a teacher.

Yet society seems to consider him important, for his life breathes meaning into the lives of others. The meaning may be shallow or it may be deep, depending on the depth of meaning the giver has found in his own life. Fortunate are the students who are taught by one who has found a deep meaning; for there is implicit in all that is taught that meaning. There throbs in every word and deed of the teacher what life has meant to him. He may know it or he may not. He may choose to be a mere purveyor of knowledge or information. But the young sensitive ears and eyes of his students catch that meaning. They seem to see it as through a glass and respond to it.

If life has meant nothing, whether one teaches at the Kindergarten or at the University level the students see it. Quite a good number will accept it just as they are accepting the many other things that are being taught by the teacher. If life has meant only an interesting round of eating, drinking, sleeping and multiplying one's own kind - species - that

note also will be heard, like the key on which a musical composition is played. If life has meant anything more, sure enough that will be reflected in the face and features gesture, word and movement of the teacher. One may be vivacious or stolid, expressive or self-contained. That meaning will be an important ingredient, a subtle essence in the intellectual food he serves and will be imbibed with it by his students. If we look back on all the teachers who have taught us, the truth of the statement will become more clear. We may have disliked some of our teachers, dismissed some of them as cranks (an exceptional few as nincompoops too!) distantly admired and approved of others or deified a few. Here comes a morose man who takes himself and his work very seriously. Now comes another with a serene look but not too much concerned with the class-work and occasionally speaking of things understood half-understood or not understood at all by his students. There is still another with a harassed look, not handsome at all but urging all the students to work hard, help one's family or one's community or country. There is yet another fiery young man, teaching history or civics, who wants to shatter society to bits and rebuild it so that the kingdom of Heaven will be at hand. Each seemed to possess

an essence flavouring his teaching. The teacher is not a cup from which students drink knowledge, he is a part of what is drunk. He can stultify or stupefy them or stimulate or stir them to flames. When the teacher gives away knowledge he gives himself away as well. Hence perhaps is attached to the teaching profession the epithet "noble" (Not because teachers are with the *Noblesse* in always living or having to live beyond their real income and are in perpetual want).

As in the case of many other things in life, to some the discovery of a meaning in life, comes very naturally without effort on their part. Others have to toil and labour. They have to think and feel and struggle. No satisfying meaning may emerge; yet we have to continue as devout students. For what seems to matter more is the effort. The very search after a greater objective in life seems to lift us above our petty everyday squabbles, seems in the midst of all other work ministering to the needs of the body and everything connected therewith to transport us to a region of great peace and strength. It is in reference to the meaning in life thus apprehended, that we apply the term ideals. Blessed are the students who find a teacher possessed of such ideals.

But there is a world of difference between those who mouth noble sentiments and high ideals and those to whom they are a reality—something like the air they breathe, the very *raison d'être* of life. It is like the difference between a description of light and light itself. There is no need to put

a label under a bright light to describe it. In the same manner there is no need to expound or elaborate the ideals one lives by. We may forget what a teacher taught us in the classroom but we cannot forget the ideals he stood for, for they are a more real part of the teacher. We are thankful to those who drove us to study our lessons, insisted on our doing our homework and helped us to pass our examinations. They have helped us to earn a living and we cannot forget them. But there are a few who touched a deeper chord in us. We might have felt it then or only vaguely grasped it. They had turned our thought and attention in a direction where we got a deeper insight into life, an understanding that helps us to know ourselves better and to live with peace on earth and with goodwill towards all men. Such men are the salt of the earth. They help to give a savour to our lives. To such men their ideals are as a presence in which they live and work.

Such has been the story at Vaidyeshwara. From a small school with a staff of 7 teachers and 150 students housed in a single cadjan shed situated on a bare 5 lachchams of land, she has grown during the last 35 years or so into a Grade 1 School with a staff of 51 teachers and about 1500 students, possessed of a large hall and several respectable enough blocks of building, extending over an area of 40 lachchams. What obstacles had to be surmounted in this growth and expansion only those familiar with the struggle for even an inch of land in this heart

region of the town will understand. In spite of powerful neighbouring schools backed by men of wealth and position, Vaidyeshwara has survived, notwithstanding her loss year after year in the top classes of some of her best students to the earlier established neighbouring schools with long standing good examination records, but has brought to bear on her students her own stamp of individuality. The honour must certainly go to the two men at the helm. So different in temperament, they were yet knit together by common ideals of service. Whatever differences of opinion arose, they gently melted away in the great presence in which they lived and worked - in the presence of their ideals personified in Sri Ramakrishna Paramahansa, Swami Vivekananda and the Holy Mother Sri Sarada Devi. They were helped no doubt by such stalwarts like Mr. Seenivasagam and a powerful team of other teachers many of whom were themselves men of high ideals. The Ramakrishna Mission which was in over-all charge was like a canopy under which they worked. Before the government take-over the two men carefully selected their team and have always wisely utilized their assistants making the best of the best in them. No doubt much still remains to be done. That only shows how enormous has been the task before them.

We honour them in our columns by this Special Number not because of their achievement, remarkable though it is, in what they built in stone and concrete or what they got performed at public examinations but for what they strove to make of their students,

for what they taught and did for them so that their lives may not become savourless. And that perhaps is the noblest part of the education of our students.

Most fitly equipped our Principal had been from his early days for this great work. His imagination, during his student days in India had been stirred to its depths by the great events of the Ghandian movement and the resolute war that was being waged against the enemies of society within and without India. His sensitive mind had been brought into close contact with some of the great savants of learning and Indian culture, like Dr. T. P. Meenadichisuntharanar Dr. T. M. P. Mahadevan, Kalki etc Born in an educated household with profound religious connections, he responded readily to the influence of men of true religious aspiration and realisation. His association with the monks of the Ramakrishna Mission and Order was therefore very natural. Always keen to learn, he ever continued to improve his learning and scholarship. Thus setting before himself high and noble objectives, ever anxious that his students should get to know the best of men and of books and learning, he had but one loyalty and that was to knowledge and wisdom and so he wisely delegated other responsibilities and work. He placed such implicit faith in his assistants that they were compelled to live up to his highest expectations. As an administrator the strongest weapon in his armoury, and the one he most frequently used was love and kindness. His heart could never harbour ill-will or even passing thoughts of revenge. Human and

fond of warmth friendship and sunshine this embodiment of goodness cast a benediction over the whole school, as it walked through its corridors as teacher and administrator for the last thirty - three years.

In its erstwhile Vice-Principal Mr. Vyramuttu, the school learned what was valuable in solid, matter of fact quiet work in all its troublesome and tiring details. It was not easy to please everyone or humour every one's susceptibilities. Yet tact, good sense and goodness of heart made the task easy. One of the many good things he must have learnt from the Missionaries at the Christian school (Jaffna Central College) where he spent the best part of his formative years was his zeal and concern for even the lowly and the lost. His patience with and the infinite pains he took over some of the students baffled his colleagues so that they would declare "Surely greater love hath no man than this that he lay down his life for such hopeless and miserable students."

We cannot but be deeply grieved to part from such noble leaders. They cease henceforth to be teachers in the narrow confines of the class-room. We greet them and pray that they be granted many, many years of heal-

thy life to continue their work as teachers of men. It can be truly said of them. "You are the salt of the earth. Let men draw from you savour to their lives."

We have also reason to rejoice this day. Vaidyeshwara poor in buildings (comparatively for a school of its status) and related worldly goods still seems ordained to have as its head a succession of men distinguished for either their idealism or their learning or for both. We learn as we go to press that Mr. S. Sivapathasundaram M. A. Cantab. is to succeed the present Principal. Vaidyeshwara is thus singularly fortunate in securing in his person the services of one of the most highly qualified men in the entire Island and a Super-Grade Principal ripe in experience, trained in the best traditions of Western Culture. We look forward to a new era of great achievements, of a happy synthesis of the best in Western learning and in Eastern religion and culture. We are sure that he will bring to bear on the great work before him the true humility of spirit, *camaraderie* and good-will which have been gifts bequeathed to us by the Ramakrishna Mission, infusing into them his own noble aims and high sincerity of purpose. We extend to him a warm welcome.

Coercion after all, merely captures man. Freedom captivates him.

— Robert Mc Namara

The Prophets of Modern India

BY

Dr. T. M. P. Mahadevan, M. A. Ph. D.

(*Professor of Philosophy, University of Madras, Madras*)

The first Awakeners of modern India were Sri Ramakrishna and Swami Vivekananda. In the nineteenth century there was a blind slavish imitation of European modes of life by the educated Indians. They were the favourites of the rulers, and had become the *manasa putras* of the English. In fact English education was introduced precisely for alienating a few Indians from their own culture, and for making them help maintain the British rule. Incidentally, knowledge of Western science became available, and those who took advantage of it thought that Hinduism was only a name for a mass of superstitions. The educated young Indian of the time was ashamed of his own heritage. He took enormous pains to dress and speak and eat and live like the Englishman. The imitation-mania was at its worst in Calcutta which was then the Imperial Capital of India. It was near Calcutta that Sri Ramakrishna dwelt for most part of his life and laid the foundations of the present Indian Renaissance.

Born in an obscure village in Bengal, Sri Ramakrishna, then known as Gadadhar, pursued the 'inward' life even as a child. He found no use for a bread-winning education. Frequent trances, seeking the company of *sadhus*, enacting religious plays along with other village-lads mo-

delling images of the Gods, and similar occupations marked the life of this divine child. As a youth, Sri Ramakrishna went to Dakshineswar in the vicinity of Calcutta, to assist his brother who was the priest at the temple of the Mother there. And it was there that the young assistant-priest found his haven of bliss. When his brother passed away, he succeeded to the office of priest. But he was an uncommon priest. The image of Kali, he worshiped was more real and alive than himself. He went through a variety of spiritual discipline under the immediate supervision of the World-Mother. With Her as his guide, he scaled the heights of spirituality, practised all the major Hindu *sadhnas*. The experience of the distinctionless Absolute came to him quite easily. He adopted the disciplines of other religions like Christianity and Islam, too, and reached the goal through them. Thus he gave demonstrative evidence to the ancient Indian truth that the various faiths are but different paths to one and the same Reality.

To an age which has become overburdened with Matter, Sri Ramakrishna imparted the message of the supremacy of Spirit. In the last period of his early life, a group of young men gathered round him, most of them fresh from school and college,

SRI RAMAKRISHNA PARAMAHAMSA

SWAMI VIVEKANANDA

SRI SARADADEVI

Ideals of manhood and womanhood set before students
—their portraits adorn the College Hall.

இலட்சிய புருடர்களாகக் கொள்ளப்பட்டவர்கள் —
அவர்களின் திருவுருவப்படங்கள் கல்லூரி மண்டபத்தை அலங்கரிக்கின்றன.

and learned the lessons of spirituality. The leader among them was Swami Vivekananda, the great Apostle of the great Master. He set the wheel of Vedanta in motion in America, opened the eyes of the New World to the rich spiritual treasures of India, and put our country in its rightful place on the map of the nations. He made our own people aware of the grandeur of our past, and inspired them to look toward the future with hope and courage. If India is free and independent today, and along with her many other countries in Asia have been liberated, it was because of the revolution wrought by Swami Vivekananda in the closing years of the last century. He declared war against poverty and squalor, superstition and ignorance, weakness and cowardice in our country. He made our nation awake, arise and march to its God-appointed goal. Mahatma Gandhi was able to build the freedom of India in a sure and secure

manner because the foundations had well and truly been laid by Sri Ramakrishna and Swami Vivekananda.

The sum and substance of the teachings of these two prophets of modern India is to be found in the two words: *Siva* and *Seva*, spirituality and service. The goal of man is spiritual freedom - freedom from all limiting conditions. In order to attain this goal, man must lose his ego in devoted service to all beings. Consecrated life is life lived in the consciousness of the supreme Self that pervades all, and is the all. Once we begin to expand through unselfish service - service rendered without counting the costs - we shall eventually arrive at our goal which is *moksha*. For revealing afresh this grand truth, the modern world can never be too grateful to Sri Ramakrishna and Swami Vivekananda. And the way it can show its gratitude to them is to strive to live up to their Gospel.

He is an athiest who does not believe in himself. The old religions said that he was an athiest who did not believe in god. The new religion says that he is an athiest who does not believe in himself. But it is not selfish faith, because the Vedanta, again is the doctrine of Oneness. It means faith in all, because you are all. Love for yourselves means love for animal, love for everything, for you are all one. It is the great faith which will make the world better. I am sure of that.

He is the highest man who can say with truth 'I know all about myself'. Do you know how much energy, how many powers, forces, are still lurking behind that frame of yours? What scientist has known all that is in man? You know but little of that which is within you. For behind you is the ocean of infinite power and blessedness.

Swami Vivekananda, from Practical Vedanta

The School and its Social Purposes

K. Nesiab, M. A.

(Formerly Senior Lecturer in Education, University of Ceylon.)

For millenia the young received education by living in families and local communities. The school, a late comer in civilization, was first a priestly institution run by priestly persons to train their kind. It changed gradually into a secular institution and with the coming into being of the welfare state, the school took over the educational programme from the family and the religious groups. The phenomenal scientific and technological advances and the equally staggering social and political changes of our time have made it necessary to examine afresh both the educational set-up and the social function of the school. The educational dilemma is well stated by Margaret Mead: "We are now at the point where we must educate people in what nobody knew yesterday and prepare pupils in our schools for what no one knows yet, but what some people must know tomorrow". No doubt the school has to make a vital contribution to national development, but it can be no more than an indirect contribution. In the words of F. H. Harbison (quoted in a UNESCO Report): "In the main, the essential function of formal education is to prepare people for training rather than train people for particular occupations". In other words, the school must aim at imparting a high level of general education, language proficiency in both the mother-tongue and at least one auxiliary international language, the cultural heritage, scientific and mathe-

matical literacy, the basic technical skills and the capacity to think. The most complete answer may be the comprehensive school, together with specialized higher institutions and liberal provision for ad hoc ancillary courses for continued education and re-education. For many pupils, however, what happens outside the classroom may be even from the educational angle far more important than what happens within.

A still more significant insight about the school of today is contained in the remark of Archbishop Temple: "The fundamental element in a school is not the instruction given in the classroom, but the life of the school as a society of young people". While studies are in terms of the future, the child has need to live a full and rich life in terms of the present. Somewhat like the family, the school community answers to the social nature of the pupils and their immediate need for fellowship and a code of laws (written and unwritten) which regulates the life of that community. For its pupils it strengthens and supplements the influence of the home; for those from bad or broken homes, it substitutes and compensates for the moral and cultural poverty of their native environment. Even in well ordered homes children have to yield to age and group, which impersonalises them but in the maturing climate of a good school they develop as persons and individuals, building their own self-image. Leave alone the adult in the

world the child at home may still say
 I, a stranger, and afraid,
 In a world I never made.

More than in a home, it is in the spacious environment of the school and its many activities that the growing boy or girl begins to feel significant, ceases to be a stranger or afraid, dares to enter with his fellows into the task of remaking the world. Thus the school, like life itself, is unique. It has to be lived in the present moment, but in so doing it prepares the young for adult life and its responsibilities.

A general education that prepares the pupil for his future life and work and a home-and-school environment that meets the needs of present personal living is still badly incomplete without training for citizenship. Both instruction and experience in school life must be so designed that the young citizen enters into his social heritage with sympathy and understanding and becomes in due course a participating citizen, not just a voter. It is a cardinal function of the school to initiate the young in the art of community — and in the responsibilities of citizenship. The educational case for the comprehensive school in the Welfare State is therefore reinforced by the social case for such a school as will usher in the Welfare Society. Social studies and civic instruction from text books is no more than the beginning. The members of the school must meet the democratic process in every aspect of the running of the school. The equality of pupils in the sight of their teacher

is the natural introduction of citizens to equality before the law. If in the classless and casteless school society every child is entitled to such position of leadership in his sphere as his own merits justify, that would prepare the ground for a social order where every citizen is an equal candidate for every position in society. If in the many school societies pupils learn to work together in teams, and learn too how to run the business of these societies, that would be the means of their learning how to replace a voting democracy by a participating democracy. Self-governing school co-operatives are a good example. The very procedures in the class-room should be democratic and based on pupil participation. It is not only the most effective teaching method, but habituates the pupils to free discussion and group decision that is the essence of democracy. As Mahatma Gandhi envisaged and Aristotle remarked long ago, men acquire virtues by practising them. Young people learn to be good citizens by living in good school communities.

Ours is however something more than the conservative task of rearing good members of society. It is the creative or corrective function of attempting a superior reconstruction of society. Any society must constantly recreate itself or yield to chaos. If the methods of social change are to remain non-violent and goal-directed the young citizen should be educated for a silent social revolution. There is no more powerful agency than the school for the re-making of the community. It is the more so in erstwhile colo-

nial countries like Ceylon where the very idea of community has tended to break down and men have almost ceased to belong. The community has to become more of a community at the local level, at the national level, and ere long at the global level. The school society must be the first community where the young citizens learn to belong to 'all' rather than to 'some'. It is the school that must throw up the enlightend leadership that would transform society.

The pupil is looking at home. at school, in history and in the contempo-

rary world for persons on whom he can model his own growth and with whom he can share the vision of a better world. The true teacher is the conscience of humanity. His is the privilege and the obligation to communicate, in modern terms, the faith of John Donne:

No man is an island entire of
itself,

Any man's death diminishes me;
so does his hunger or squalor, ill-
health or idleness, above all, his
ignorance.

Nai Talim does not consist merely in trying to give knowledge through active work. We call it new education because it aims at establishing a completely new society. The school society must be a model of the future village society.

-Vinoba-

Nothing we ever do is in strict scientific literalness, wiped out. Ofcourse this has its good side as well as its bad one. As we become permanent drunkards by so many separate drinks, so we become saints in the moral, and experts in the practical and scientific spheres, by so many separate acts and hours of work.

— William James

The need for Teacher Participation in Education and Administration

A. Vaidyalingam B. A. (Cantab) B. Sc. London.

Principal, Urumpirai Hindu College.

President of the All Ceylon Conference of Teachers' Unions

The Department of Education today looks after about 10,000 schools, and 100,000 teachers besides the non-teaching staff. Before the take over in 1960 the Department looked after about one half of these schools and staff.

Has the Department increased its staff and reorganised itself sufficiently to meet this sudden increase?

Legislation was passed to take over the schools. However, legislation is yet to be passed to reorganise the schools and to determine the conditions of employment of the staff. Two White Papers were issued and one bill was recently presented in Parliament. But nothing has yet happened or is likely to happen in the near future.

However, circulars and administrative regulations are being enforced to bring about certain changes in the system of education and conditions of service of the staff.

Nevertheless, everybody to-day speaks of what is called educational mess. There are some who think that there is a steady deterioration in educational standards and that some of the good schools are being mismanaged. Opinions may differ; but there is dissatisfaction on all sides.

What is the cause for this? Where to begin in order to make a break through?

In industries, it is the workers who really matter. It is the teacher who has to implement any educational policy, who

trains the future citizen and connects the school to the community.

However what is the role assigned to the teacher? Only a passive role of just implementing circulars. How far do these circulars correspond to reality?

Everybody knows that educational and staffing problems are many and varied; they vary from area to area and from school to school. It is the teacher who has first hand knowledge of all this. Despite this, the teacher or his association is not consulted in drawing up schemes for educational reform.

On the other hand, the teachers are the most frustrated lot to-day. Their salaries are far behind those in comparable services. Their working conditions have not been defined. Teachers in private schools have no security. Teachers in vested schools, never subject to periodic transfers before vesting, to-day live in constant fear of transfers. Those who have the pull escape; others have to submit.

Bona fide teachers' associations are neither recognised nor consulted on matters affecting education and their conditions of service. Teachers' grievances are many and varied. They have not been heard; let alone the redress of their grievances.

The teacher and their associations, on the other hand, wish to serve the children and the community. Their experiences and contact with reality

can be channelled to make educational reforms real and meaningful.

When the schools were taken over, many expected that there would be a fruitful synthesis of the best in the former assisted schools together with centralised planning and rational use of men and materials. However, this has not materialised and is yet a vague hope. Everything is being allowed to drift.

The former school set up served the colonial era. The achievements of freedom have not yet made their impact on the educational field.

Freedom and democracy should mean something real to the ordinary citizen. In the educational field this will have meaning only if the teacher is drawn to activity. He must be free and should have the initiative to play his part in the educational field at all levels.

With the rapid progress made in human knowledge, particularly in the field of Science, only a free and contented teacher can give of the best to the pupils and the community.

In Ceylon, everything, good or bad comes from above; but very rarely are the people in the lower rung consulted or given an opportunity and

share in drawing up plans and schemes. This is a relic of the colonial era; it does not serve the needs of an independent country.

Without an end to these evils of the colonial era and without the active participation of the teacher at all levels, there can be no real progress in any system of national education,

In progressive, particularly in socialist countries, only the right type of people are recruited into the profession. Their associations play a positive role in all educational matters. Routine transfers never take place.

It is perhaps not possible to expect such healthy practices so soon in developing countries like ours. However, a beginning can be made. The teachers' associations and the teachers must be heard and consulted on all educational matters. The most important of the teachers' associations have come together in the All Ceylon Conference of Teachers' Unions. Its membership is open to those associations which are still outside. In this way an end is being put to the differences among teachers. Teachers, at least the overwhelming majority of them, are to-day in a position to speak with one voice on all educational problems.

The key to success in battle is not merely to provide tanks and guns and other equipment. Ofcourse we want good tanks and good guns, but what really matters is the man inside the tank, and the man behind the gun. It is "the man" that counts. The tank and the men inside it are a team.

— Field Marshal Montgomery

Hindu Education A Critical Analysis

*Siva. U. Somasegaram M. A. Retired Director of Education and
President, Hindu Institute of Culture, Jaffna.*

Educational reforms are in the offing and as in the case of all progressive actions, they are meeting with heavy fire from various quarters, for various diverse reasons. It would be apposite to trace the development of Hindu Education in Jaffna and state the position it should occupy in any future scheme.

The Hindus are the inheritors of a glorious tradition in Education. From the first demonstration lesson given to Arjuna by Lord Krishna in the battle field of Kurukshetra, to the Rishikulas scattered all over Bharath where the wisdom of the Vedas and Upanishads was passed on to avid disciples, by Gurus, who had gone far in their path towards self-realisation, to the profound wisdom of the Immortal Bard of the Tamil Land Thiruvalluvar, we have ample evidence of very successful patterns of Hindu learning, obtaining in our country in the early past. The educational philosophy contained in the Gita, the Upanishads and the Kural have transcended the profoundest depth of thought of Western educationists

The traditions of our Hindu ancestors were brought over from the continent and maintained in our land at a high level, during the Period of the Arya Chakravarthi Kings of Jaffna. If the impact of the foreign culture and traditions of the Portuguese, the

Dutch and the British in this country had been on level terms the foreign Western traditions may not have gained a foothold in Jaffna. Unfortunately it was otherwise. The Portuguese by force, the Dutch by guile and the British by more subtle methods, had the ring rigged out to their advantage, and Hindu tradition and culture received knockout blows. They did not die however. They went underground and survived in the homes and temples of the more enthusiastic adherents of the language and religion. The extant literature of the period shows an efflorescence of Hindu thought and Bhakti in the country, though under the heels of foreigners.

Lord North's proclamation of 1805 relaxed the rules but the Mission bodies stepped into the field and took over. It suited the rulers to suppress Hindu culture and create a new environment, that would help the perpetuation of the Empire in this part of the world, all under the misguided plea of saving the people from damnation. The Western world was progressive in technology and material wealth and western culture dominated Ceylon. The thinkers of the country felt the adverse effects of foreign domination very acutely and it begat a thirst for independence also. Independence in religion was a natural prelude to

political independence, as Christian Missionaries had been the handmaids of foreign domination.

The first to realise the dangers to our national life by this foreign domination was Sri la Sri Arummuga Navalar. Steeped in Saiva lore gathered at the feet of his Gurus, he understood the full significance of missionary work under his English tutor Rev Percival and the urgent need for Saiva education to re-orient society on sound lines. The missionaries had by their state backed education, deprived the people of the inspiration of their hoary religion and culture and left them orphans in the country. The dynamic forces of the Saiva religion were harnessed by the great Navalar to break down missionary opposition in this country and South India and to re-establish Saiva education and the Saiva way of life, which he considered so essential for national survival and the surest way to ensure lasting happiness in life, for the community in which he was born. The Navalar era in education started and his name grew into a legend.

There is a wealth of literature in the country to give us information about the life and work of the great Navalar. To meet his rivals on the same ground, he started an English school. The missionary opposition triumphed and the school was closed. His next effort to start, in the Tamil medium, the present Saivaprakesa school at Vannarpannai met with success. This was followed by other schools at Inuvil and Kopay and the lead was followed in other parts of the land.

The atmosphere however was not favourable to the success of the schools. The missionaries continued their schools and offered the parents many baits which the Saiva schools would not give. Their fashions were more attractive and more pleasing to the senses. The Departmental officers, who were either Europeans or native products of the Christian schools with vested interests in the churches—Christianity being the status symbol for all appointments to the public service then—frowned upon these schools. Saiva practices and orthodoxy were often made the butt-end of ridicule—this state of mind prevails even today—and the youth were led on to the glittering prospects of modernism and official preferments.

The next step forward in Hindu Education was the starting of the Jaffna Hindu College by the Saiva Paripalana Sabhai in the teeth of severe opposition from the Mission quarters. The Sabhai had many influential supporters and they succeeded in building up the school gradually. The visit of the Lion of Vedanta, Swami Vivekananda inspired them to further action and more schools sprung up. The schools were Hindu in name but had almost the same curricula of studies as the Christian schools, with Scripture occupying a big place. Latin had pride of place over Tamil. The Departmental regulations were strict and the Cambridge Examinations were the passports to success in life. The heads of schools were in some cases Christians as Hindu educationists were not available. The school flourished, but not so fast as they deserved, as the pro-

ducts of these schools had to appear before Christian and European Heads of departments for interviews for admission to the public services. Hence they had to be pale imitations of the Christian schools, with some Saiva activities thrown in for good measure. The schools did not have the freedom to plan and develop as they liked. Even sponsors of Hindu schools often sent their children to the older Christian schools for the sake of their future prospects and gave priority to the welfare of their children over the cause of religion.

Mention may be made of the Hindu Board of Education and its schools but they suffered under the same handicaps. The Ramakrishna Mission in Batticaloa and in Jaffna was more liberal in outlook and they helped to implant Hindu traditions among the people, particularly of the middle class with a fair measure of success. The mission had clear cut programmes of religious work and the experience, their Sannyasin workers had gained in India, was useful. The Missionaries however did not give up the fight and their presence acted as a terrific handicap to the Hindu schools which had to be run on competitive lines. It was only with the take over in 1960 that they (Missions) realised their position, but they are still keen on perpetuating their culture on the Hindus in private schools, where they continue to exploit the snobbishness of certain sections to their advantage.

The great Navalar had started the fight. It was continued by the Saiva Paripalana Sabhai the Hindu Board

of Education and the Ramakrishna Mission. Sir Ponnambalam Ramathan, of revered memory, gave a more positive turn to Hindu Education and experimented with his College for girls at Marathanamadam and Parameshwara College for Boys. He had great visions and his schools were planned with high ideals. He met with fair success but did not live long enough to create a new pattern of Hindu education. The Hindu leaders split up among themselves, floundered along and the schools built themselves up gradually, till some of them drew level with the older schools in the country run by the Missionaries.

The change over to the Tamil medium and the introduction of Hinduism as a subject into the curriculum by progressive stages prepared the ground for Hindu education taking a definite form and shape in our schools. Teaching techniques required practical applications and the atmosphere of the schools changed. The take over of the schools by the Government with the exception of the few that are standing out to continue the fight though not with the same advantages as in the past extended the scope for Hindu education and reduced the competition.

The problems before Hindu educationists are different and more dangerous at present. The spectre of mass unemployment and the continued onslaughts of western culture have created frustration among youths and chaos into our system. Hindu values in life are at a discount. Indiscipline and vice *a la mode* New York and

London are gathering momentum. Mini skirts and even Bikinis have invaded our girls schools and even the most remote schools have shorts as the standard form of dress for the pupils and the drain pipe trousers and nylon shirts for the youth. The films for adults only, are the chief attractions for them.

Religion is the only force that can meet the mounting problems of today. The Hindus have to depend on their leadership and the future of society in Jaffna is closely tied up with the amount of success the leaders could achieve. The forces of vice and corruption have to be tackled by new methods and even political problems have to give priority to the solution of these problems. The Hindu traditions in education are rich in experiences and much has to be learned from the work of western thinkers in education to meet the modern problems of Society.

The Beetles of the West may be said to represent the idols among the Youths there. to judge from their popularity among them. Is it a sign of the times that they are at the feet of Maharshi Mahesh Yogi to learn his transcendental meditation and secure peace of mind? Other Hindu methods of this type are popular in America and the West and should we wait to get the same stuff of our hoary ancestors with labels 'made in America' to embody them into our educational system and stem the rot that is eating into our society

today? The forces of Hindu leadership have to be rearranged and the methods changed to meet the psychological needs of the youths today. The goals however have to remain steady. They should represent the essence of Hindu Upanishadic thought. The Youths will have to be made to pattern their lives on the Hindu patterns of simple living and high thinking, on love, bakthi and faith in God and in the higher and more permanent and realistic values in life.

The Government is proposing to face the population explosion by stepping up the family planning movement. The remedy will be a much greater danger than the disease. The side effects of the remedy would be the escalation of vice and the break up of the sacrosanct ties of chastity and marriage, witness the Hippie Boys and flower girls so luridly portrayed in our Weekend Journals, which are out to get custom, by pandering to the lowest instincts of man. Hindu and Buddhist Dharmas are definitely against family planning and strongly for the more natural and permanent remedy of self control and preference to things of 'Sreya' than 'Preya' in life. The population explosion has to be met by an explosion in religious education and the reorientation of Society on the lines of Hindu and Buddhist Dharma. The task offers a challenge to Hindu educationists and schools. Would they rise to the occasion. Would Government give them whole hearted support in this tremendous task so vital for our nation?

Science and the Arts

R. K. Brady, O. B. E. *Representative British Council, Ceylon*

We have heard much about the conflict between science and the arts, even between science and "culture". This is misleading.

The virtue of the scientific attitude is that it subjects experience to a certain type of criticism and the more rigid and uncompromising the criticism the better. But let us not forget that the arts as well have their models of criticism and are in their own way areas of disciplined thinking. Indeed it is impossible to conceive of an art without referring to the discipline of it. What is poetry without rhythm? Even if it is irregular rhythm, there is a control, a self-adjusting control, that governs it. What is prose without its vigorous rationality? What is painting without its inescapable **rightness**, in other words its discipline that succeeds? **Ars est celare artem** Art is to conceal artistry, but the artistry is there, and another word for it is discipline.

A special case is architecture - is it an art, or a craft? A science inspired with creativity, it is a technique bursting its bonds for breath and life. It forages on the borders of science and art. More than any other form architecture shows up both the difference between and the underlying unity of the sciences and the arts. It straddles the differences, having one foot in either camp. It highlights science as an aesthetic, art as a method. And therein lies its uniqueness.

Method is the mark of the sciences. Science is a method: indeed it is no-

thing more, nothing less than a method. But it is more than a way of conducting an argument, a means of proving a point. As research proceeds, fresh points are constantly emerging, fresh problems, fresh crystallisations. The Scientist accepts them all, and sometimes the more gratefully the more perplexity they cause him. Science has no ready-made containers to fill. It remains open to the amorphous world, which it valiantly, enthusiastically, strives to reduce to order. The sciences seek, and progressively achieve, order in mutability; which order, however, as it supervenes, proves ever and always inadequate, and new patterns, new configurations, new embryo notions yearning for life and form, loom through the vivid luminescence of the rich and abounding material of the objective world. "Deep calleth unto deep."

Surely you will recognise this as your own experience as scientists! But is it a description of science, or of art? Of both! You see, they are not after all generically distinct, that is all. They are each of them operations of this weird and wonderful thing, the human mind and heart.

Science is like capitalism - you invest and then work darned hard to get something out of it. The investment is the hypothesis. Even if it proves to have been wrong, and even **wrong-headed** you have progressed along the way through the sheer relentlessness of your methodical ratiocination.

So science is method and the arts are—well, what? We are too fond of making facile contrasts, so let us beware of them. But this we can say: it is in the nature of the arts to overflow their banks. Life is the ocean. Art a river, and science a canal.

What so many scientists overlook but what I would recommend you never to forget is that the water in the canal is the same as that in the river, and in the ocean. It's not enough to call it H_2O . "A little H_2O will clear us of this deed"—Lady Macbeth did not put it that way. Certainly, we made great strides when we learned to analyse water as H_2O —it is, I presume, H_2O and not HO_2 !—and when for instance, chemistry grew out of alchemy. We are now able to cure diseases that people didn't have before! And a few they did have! But let us not forget the ones—the nervous disorders, the cardiac ailments, cancer. Nor the worst disease of all, mendacity, which is now thanks to mass communications, on a world-wide scale. Soon it will be possible to televise lies by a series of Tel-stars, as it is already possible to fill the air (thanks to the strides made by technology and thanks to science in its turn!) with inanity, vanity, I-can-and-you-cannoty, and the lowest forms of the arts.

Yes, H_2O . But remember this— H_2O is not water; it is a description of water for a certain set of limited purposes. H_2O will not save your life in the desert. And let us remember this as well: chemistry has not yet answered the questions of the alchemists nor astronomy those of the

astrologers. True science asks only questions proper to science. But there remain other questions. Not only questions of fact, e. g. how far away is the moon?—but questions of value, e. g. why do lovers grow sentimental in the moonlight?

I ask you to keep in mind the primacy of human values. One of these is integrity, and it must be the mark of the scientist everywhere. But another one is width of vision. I appeal to you—keep your minds open to the wide world, the pulsating world of beauty, the intense vitality that quivers around us, within us. The world that we are so long as we are alive, not the world our poor pathetic rather absurd corpses will become when the time comes round for the autopsy. For remember this—that is not you or me or any man or woman lying there on the dissecting table. No, it is only the decaying remnant of a simulacrum. As well say a butterfly mounted is the same thing as a butterfly alive.

The flower of the botanist is not a flower but a corpse. "Ten thousand saw I at a glance tossing their heads in sprightly dance." Ah yes, he thrilled to them. And so do children. And so should we. Living tissue what can equal it? But the tissue the histologist deals with is only fit, once he has looked at it, for the Undertaker. The severed hand is a sad pointless blotch of decay. The living hand moulded the Parthenon and wrote the works of Shakespeare.

What pleases me most in this country is that one finds so many good scientists who are also humanists,

men in the forefront of science who nevertheless respect and reverence the arts. Lucian de Zylwa is an instance of this Ceylonese type. I could name dozens of such people. Half your professors, for one thing. We see so many at our British Council meetings scientists galore who are interested in the humanities - while there are other people I could mention who have graduated in the arts yet have no feeling for the truly human disciplines, no regard for poetry, or the charm and grace of language. Unhappy people, to throw away this life we never get again in frivolities, pettiness, gossip and cocktail parties.

But you - you are not of that kind. You are disciples of science, seekers after the true practical description of things, and you have taken the best that the west can offer. But there is something peculiarly your own, viz what makes you different as people of Asia. And it consists in this: that you realise in your bonds (as it were) what others can only discern through the pale lineaments of theory that scientific method can never lead to ultimate truth.

Science talks of sequences and divides reality into things, entities: but you know that matter is not merely a World of describable chains of causality, it is something the imagination is ingredient to, something continuous with feeling, it is confrontation with life itself. Matter, you know, is measure and with this view almost we might say innate in you as people of the East, you all have the makings of scientists in you right

from childhood. But it is measure underlaid by citta or "mind," shot through with mind.

And mind, not as it is customarily regarded in the West. A tree has a mind east of Suez. In other words matter is form as well, and whereas we are driven to analyse matter to the very limits of intelligibility - this is the scientific urge the demand made on the scientist - it cannot be exhausted, or even in its inner nature grasped by any process of the reason. For the Eastern scientist matter can never be inert, he sees the life in it and knows the Greek dichotomy of matter and form for the mere handy simplification that it is, a subtle simplification that has set man at odds with himself in the internal forum of his own nature and at odds with nature itself. For you the beholder and the beheld mingle in the living act and clearly you see, for it has never occurred to you to doubt it, that matter is what we **are** when dreaming, loving, suffering, singing, adoring, contemplating, meditating as much as when **thinking** scientifically.

We have something to teach you, we who come from the West, and you are keen to learn it, as witness your presence here today. But you have something very precious to convey to us, something you may be no more than dimly aware of yourselves. It is a certain positive attitude of mind, a reverence for life as a whole, a joy in being. You will be able all the better to help us if first you try thoroughly to imbibe the spirit of contemporary science and unlike the prophets of so many

contemporary Oriental pieties use language in rigorous respect for truth, free of sentimentality and haziness.

You must never tire of the search for an ever more and more precise enunciation of fact. This is the unflinching rigour of science and within its own area of validity it is paramount. Only when you have acquired its mental discipline will you learn how best to throw your own inner light upon the world. For there is one thing many of you, and some of us in the West too, can hope to do. We can hope to become wise.

Wisdom - that is what I'm getting at; science alone is not wisdom And even less so is a dilettante approach to the arts. But without a love of the Arts let me say it, without love (full stop;) there is no wisdom. "The fear of the Lord is the beginning of wisdom" Translate and

transmute this how you will it remains a profound truth. It means this-that reverence for truth is wisdom.

Wisdom is reverence. The great artist and the true scientist are reverent. Science leads to one aspect of truth but it is only an aspect after all and therefore distorted: but if you keep your hearts open to life in all its wonderful wealth of marvels and delight you will grow daily more and more into being. What a start science gives you along the way towards this holy, wholesome and wholly to be desired achievement. How lucky you are to be scientists! And how blest this lovely land will be if you also will strive without ceasing to become, through and through and right into the marrow, deep thinking, open hearted, worthwhile men and women.

Through high philosophy or low, through the most exalted mythology or the grossest, through the most refined ritualism or arrant fetishism every sect, every soul, every nation, every religion, consciously or unconsciously, is struggling upward, towards God; every vision of truth that man has, is a vision of Him and of none else...

Be brave and be sincere; then follow any path with devotion and you must reach the Whole. Once lay hold of one link of the chain and the whole chain must come by degrees.

Swami Vivekananda.

Mr. S. AMBIKAIPAKAN, B. A.
Principal: 1-10-1935 — 2-5-1968

A Golden Era at Vaidyeswara Vidyalaya

T. Pararajasingham B. A. (Lond) Post Graduate Trained.

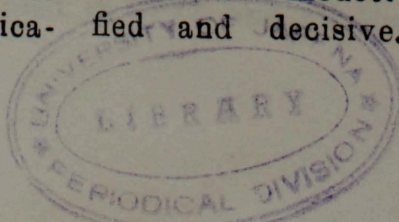
Vaidyeswara Vidyalaya evolved from small beginnings. The pioneering was done by the Founder Mr. T. Nagamuttu. His foresight secured an assured future for Vaidyeswara, and introduced a new dynamic spiritual force into the lives of the people of Jaffna. Vaidyeswara passed into the tender folds of the Rama Krishna Mission. It is a land mark in its history. History transcends recorded events, both human and otherwise. It evaluates men and matters in their environments. It takes into consideration the forces that determine human conduct, and the values, cultures and ideals that people pursued.

Mr. S. Ampikaipakan, the Principal [1935-1968] and Mr. C. Vyramuttu, the Vice Principal [1931-1967] are retiring from service. It is another land mark in its history. It is a solemn moment, field with tense emotions. It is a parting. Men who are creating history in the broader fields of education in the country and here till today are to in letters of gold emerge into the pages of the history of Vaidyeswara. Their persons are to be missing here in the day to day life of the school. They are mistaken for the institution. Could their stay here, for three decades of sustained dedica-

ted service, be reckoned as the Golden Era at Vaidyeswara Vidyalaya? What else is it? A look into the compiled catalogue of recorded events of the school is sufficient documentary evidence. It will speak for itself. It is progress and the record is only achievements.

They could just look back and help me to an explanation. Mr. S. Ambikaipakan remembers the men who awaited him when he came from Batticoloa - rather raw. They were men with muscles, nerves and veins. They took to the ropes and it was a real tug-of-war. They were confronted with odds and difficulties but still they clung on to the ropes. Lesser men would have given up. Toil and sweat was all, that they had. The reins remained intact. Some hands chafed in the rope but still the team remained and the pull was always in one breath. These were the men who forged a Golden Era at Vaidyeswara.

The contemporary Vaidyeswara and its unrecorded achievements is, what stimulates me. It is here, they are in their true mettle, unequalled and perfect. They are humble and modest but still dignified and decisive. Their subtle

hands have woven a mystic web, wherein, a student has no choice but to study, a teacher has nothing else but to teach while they abound in smiles and are available all over the school to any and all. It was "good" that motivated them and it was "good" that determined their conduct - for they embody it with a rich abundance of humanity. It is "good" that vibrates here, encircles and ennobles - the young and old. It makes life worth while. The deep imprints, they are leaving behind in the human breasts, shall survive for they make life sublime. Ages ahead, generations that will emerge from Vaidyeswara shall, with pride, say - "Here Lived These Men."

An era changeth. Let us take a short stock. Let us hope and give it the strength of our prayers. Prayer is the noblest of human creations and is the strongest of forces. It is the anchor sheet of man. In solemn moments, as it is with us at Vaidyeswara today, it is our only resort. It will help us to resurrect and rededicate and make man's belongings endure.

Vaidyeswara is a trust. It is unrecorded but is imprinted. It is built and sustained by human breath and prayer. It is a Teachers' school. It has a mission. The hands of the government only furthered it. Bands of men and women are here to greet and to work and to build.

A perennial shower, ever awaits, at the portals of Vidyalyaya - any and all. The waters are celestial from a Himalayan spring. It is an eternal flow - ever in blissful plenty. It is love - our presiding Deity - Vaitheswaran.

அன்பெனும் ஆறு கரையது புரள
நன்புலன் ஒன்றி நாத என்மரற்றி
உரை தடுமாறி உரோமம் சிலிர்ப்பக்
காமலர் மொட்டித் திருதயம் மலரக்
கண்களிகூர நுண்துளி அரும்பச்
சாயா அன்பின் நாள்தோறும் தழைப்பவர்

— திருவாசகம்

May our stalwarts help us to heights still higher and be with us — for ever.

Man's tributes and laurels are still due to them. Remember, it is three decades of boys and girls, men and women in all age groups and in all walks of life. All and one in one voice will join me when I express it in one word - gratitude.

Love "thinketh no evil" imputes no motive, sees the bright side, puts the best construction on every action. What a delightful state of mind to live in. What a stimulus and benediction even to meet with it for a day. And if we try to influence or elevate others we shall soon see that success is in proportion to their belief of our belief in them.

— Henry Drummond.

A Letter from England.

61, Brookfields Avenue,
Mitcham, CR4 4BQ.
England,
12-1-68.

The Editors

'The Vaidyeshwaran.'

Vaidyeshwara Vidyalaya, Jaffna, Ceylon.

Dear Sirs,

Thank you for your letter of the 8th ult. I was trying my best to send you an article as I felt that it is my duty to honour them on this great occasion. But I am sorry, in spite of all my endeavours, I couldn't find sometime to devote to it. Life in England is so fast and one is so busy to spare sometime to other activities. In fact, I didn't write to you all these days in the hope that I would be able to send you something. But now as it is getting too late, I thought I would at least write to you. I really regret very much that I couldn't comply with your request but I am sure I will get more chances to pay my tributes to them when I come back to Ceylon.

I take this opportunity to send both the Principal and the Vice-Principal, both of whom were my teachers, all my best wishes from beyond the seas for a long, prosperous and happy retired life. I know from experience that one can do a lot after retirement and I am sure both of them, now free from all the worries and the strain of school administration, will devote all their time to the service of the country and the people.

They have helmed the affairs of the institution for a record length of time which I am sure will never be broken even in the future under the present set up. Much water has flown under the bridge during their regime and the school has progressed with astounding rapidity. I can still imagine the school as it was when I was a student thirty years ago—a cadjan-roofed hall with tall wooden pillars, containing the entire school within it, about seven or eight class-rooms with about two hundred students and seven or eight teachers—that was all. There were classes upto the J. S. C. The S. S. C. classes were formed in 1942 and all the fine students

who were sent up for the S. S. C. examination for the first time were successful, including myself! Since then it has progressed by leaps and bounds, buildings expanded in all directions, science laboratories were built, the two schools were amalgamated, and in 1952 the school was raised to Grade I, thus bringing it in level with all the big schools in Ceylon. The carnival, and the raffle held in 1953 brought in a sum of nearly a lakh of rupees which helped to bring the school buildings to the state they are today.

Above all, it has produced thousands of citizens,—many of whom are eminent and many like myself, many who are proud of the institution and many of whom the institution is proud. This is, in fact, the criterion by which the growth of an institution is assessed. I have seen many of our old students in England, in different fields and it looks as if we can open a branch of our old students' Association here too.

Yes, an era is coming to a close in the history of the institution, an era which can indisputably be termed 'the Golden Era.'

Vive la Alma Mater!

With love from
Senthil

[W. S. Senthilnathan, B. A., F. R. A. S., Dip-in-Ed. Advocate.,
A distinguished Old Boy and a member of our College Staff
1952 — 1962]

— *Editors.*

Nature does not demand that we be perfect. It requires only that we grow.....

— **Joshua Loth Liebman.**

MY IMPRESSIONS

BY

Dr. T. P. MEENAKSHISUNDARAN

Vice-Chancellor

Madurai University

Thiru S. Ambikaipakan was a student of the Madras Presidency College. As one who had been the Chief Professor of Tamil in that college I am proud of claiming him as - Presidency Boy. I came into greater personal contact with him from 1947 when I first came to Ceylon. He was the right-hand of Kalai Pulavar and an ardent disciple of Yoga Swami. He was one of those who were responsible for the Tamil Festival held at Jaffna. In short, he has been connected very intimately with every cultural activity of Jaffna. The very fact that he had been for more than thirty years the Principal of a Premier Institution of Jaffna viz. the Vaidyeshwara Vidyalaya, explains his influence on the younger men who had studied under him—an opportunity which rarely comes even to teachers. As a Tamil writer and speaker he was popular and effective. He is a great research scholar and a great organiser.

I deem it a great privilege to claim him as my friend. May he live long to serve his country, his language and the culture which are his very life.

Culture is not mere education; it is not good clothes or wealth or social success. Culture is the understanding of life which comes of a harmonious fusion of the intellectual and moral attainments. It is not also a pose of intellect or a code of convention, but an attitude of sanity, tolerance and sweet reasonableness. Of its very nature culture cannot as is often supposed, be the by-product of an education which is out-and-out secular and utilitarian.....

All education which fails to develop moral values and a philosophical outlook is a mere incubus, wholly barren of true culture.

— Shri S. Dikshit

AN APPRECIATION OF MR. AMBIKAIPAKAN

BY

Dr. H. W. THAMBIAH

Puisne Justice

I consider it a great privilege to have been asked to write a short appreciation of Mr. S. Ambikaipakan. I have known Mr. Ambikaipakan for more than twelve years. He belongs to a long line of distinguished educationists who have devoted their energies to bringing up the educational standard in Jaffna. Under his able guidance the Vaidyeshwara Vidyalaya, which started as a small school, has attained the present status as a leading school in the North.

He is a distinguished scholar both in English and Tamil. Apart from his school activities, he has also taken part in social and cultural activities of the country. He is a man of wide reading and culture. He devoted his services for the development of Tamil culture, language and religion. There is hardly a literary or cultural activity in which he has not taken a leading part in Jaffna. It was at his instance that the Kamban Kalagam was formed and it is now doing great service to the cause of Tamil Literature.

After the death of Kalai Pulavar Navaratnam, he is one of the few persons left in Jaffna who are genuinely interested in the growth and development of our culture. Thiruvalluvar said:

அன்பிலார் எல்லாம் தமக்குரியர் அன்புடையார்
என்பும உரியர் பிறர்க்கு.

In accordance with this aphorism, Mr. Ambikaipakan has loved others and not himself, and he belongs to others. Although he is an ardent Hindu, he has tolerance for all religious persuasions. As a disciple of the late revered Yoga Swami, he believes in the eternal truth that all religions lead to the same goal.

His retirement is a great loss to the school. After his retirement, may Providence give him good health and long life to continue the good work he has done for the educational, social and cultural progress of our country.

RETIREES INTO A WIDER SPHERE OF SERVICE

BY

T. T. JEYARATNAM, B. A. (Lond.) J. P.

Principal, Mahajana College

and

(President, Northern Province Principals' Association)

373.05

NAT

B/P

Ever since he took over the reins of office as the head of Vaidyeshwara Vidyalyaya, Mr. Ambikaipakan has been a perfect synthesis of Principal, public man and pioneer of the religious and cultural revival in the North. And the people of Jaffna have been staring in wonder for over three decades at the resourcefulness and dynamism of this bespectacled man with a slim figure and an ever smiling countenance. Though his services to Vaidyeshwara are in themselves adequate to earn him a niche in the Hall of Fame his impact on the educational, cultural and religious life of the people has been of such significance that he deserves to be viewed in a broader perspective.

It is in the fitness of things that a person of such catholicity and inner discipline should be nurtured by the Ramakrishna Mission — the cradle of many a Karma Yogi. Tutored and trained by Swami Vipulanandaji of revered memory and inspired by his spirit of service — as by that of a galaxy of Swamis of the Ramakrishna Mission — he realised that he had a role to play in the revival of our cultural heritage. The rediscovery of the perennial values of the Hindu way of life became with him a magnificent obsession. And Vaidyeshwara Vidyalyaya, which grew under his fostering care became a wonderful instrument in his hands. He so fashioned and perfected the school that it carried out for the benefit of the pupils most of what he had planned for the Hindu community at large. In due course it turned out to be the hub of all Hindu activities in Jaffna. The tradition which he and his associates built around Vaidyeshwara has given it the unmistakable aroma of a religious and cultural centre for the Hindus.

To a person of inner refinement and scholarship, the headship of a school could not be his only pre-occupation; nor religion, just an attitude of mind. So Mr. Ampikaipakan was instinctively drawn towards voluntary organisations whose objectives were in full

accord with his own aspirations. He associated himself with the activities of the Jaffna Saiva Paripalana Sabbai, the Hindu University Movement and the Thiruketheeswaram Temple Restoration Society and helped elevate, broaden and sustain the religious sensibility of the Hindus. He also became an active member of the Jaffna Oriental Studies Society, which sought to revive and foster Sanskrit and Tamil learning. His long association with this body made him in due time its distinguished representative on the courts of the University of Ceylon. His work as the youthful and energetic Secretary of the Northern Province Teachers' Association nearly thirty years ago, and the sage and sober counsel which he gave the Northern Province Principals' Association as its esteemed President towards the close of his eventful career, will ever remain green in the minds of his fellow educators.

It is our hope that Mr. Ambikaipakan will, in his well-merited retirement, press more vigorously toward the mark which he has set for himself. Fortunately he lays down the burden of office at a time when his health and his mental faculties are still unimpaired. He will, therefore, be able to bring to his wider sphere of activity the same zest and the same talents as he has displayed in the past. May he be granted sufficient strength to speed up the cultural and literary revival that is coming over our country.

"How dull it is to pause, to make an end,
To rust unburnished, not to shine in use
As tho' to breathe were life.....
Some work of noble note, may yet be done."

A smile costs nothing, but creates much. It enriches those who receive without impoverishing those who give.

New England Journal

Partners in the Great Work.

Partner in a Great Work

S. Ambikaipakan, B. A. *Principal*

It is with mixed feelings that I attempt to pay my tribute to one who has been a partner in a great work for over a generation. On the one hand it gives me great pleasure to express my appreciation of all that Mr. Vyramuthu has done for the Vidyalaya; on the other, it makes me sad to think that the harmonious and fruitful partnership of a generation is going to be broken up soon.

It was thirty two years ago, to be exact it was on the 1st of October 1935, that I assumed duties as the head of the Vaidyeshwara Vidyalaya. I was no stranger to Vidyalaya when I became its head. I had acted for Mr. Vyramuthu for a short period earlier and I was in close contact with some of its teachers. I still remember my sitting close to the platform of the Vidyalaya and listening to the address of Mahatma Gandhi to the Ceylon Indians when he visited Jaffna in December 1927.

In 1935 there were seven teachers at the Vidyalaya. Messrs Vyramuthu and Seenivasagam had joined the staff some years before me and Mr. Vythilingam, who will happily remain at the Vidyalaya for some more years to carry

on the great traditions, had joined only some months before me.

The future of the Vidyalaya was in a fluid state at that time. The Ramakrishna Mission had many difficulties in managing it for want of man power and finance. The teachers though small in number and young felt that they could undertake the responsibility of running the school without causing any difficulty to the Mission with the help of friends like the late Kalaipulavar Navaratnam. It was no easy task to convince the Mission about this and the person who was selected to impress on the Mission our capacity to do the work was Mr. Vyramuthu. I need not say that he not only succeeded in his mission but was also able to get their co-operation in running the school.

Once this hurdle was got over, we had to keep our word to the Mission about running the school smoothly. The task of husbanding the very slender resources of the school also fell to Mr. Vyramuthu. He was also the clerk and the bursar of the school at that time. It was he who introduced the system of maintaining the day book where every cent that came in and went out was entered. Later

this work was carried on by Mr. Vythilingam and is still in force today. In spite of all this work he was also preparing for the London Inter Arts examination.

Most of the teachers at that time, Messrs Vyramuthu, Seenivasagam, Vythilingam and I, were bachelors and we spent most of the time in the school. There were years when we had not taken even a single day's leave. We were also in the thick of the Kala Nilayam activities.

This team work began to bear fruit and the school began to make rapid strides. Even before the Free Education Scheme was introduced the school had become self supporting financially. The school produced excellent results at the J. S. C. Examination and later at the S. S. C. Examination.

The period of expansion began in 1945 when we started the Building Fund. Mr. Vyramuthu was the Treasurer of the fund and kept accurate accounts of all the monies that were received. Part of the science block was the first building to be put up under the expansion scheme.

In the intervening period Mr. Vyramuthu had passed the London Inter Arts and the B. A. examination of the Culcatta University. So in 1945 when the Senior Assistant, Mr. P. G. Narayana Iyer left the Vidyalaya and joined

Jaffna Hindu College. Mr. Vyramuthu was able to step in as the Vice-Principal. Everyone connected with Vidyalaya felt happy that the post had gone to the most deserving person.

Numbers were increasing and we had to find additional accommodation for the growing numbers. In 1953 the "Festival of Arts and Raffle" was organised which brought us nearly a lakh of rupees. The present Hall and the Biology Laboratory were put up out of the proceeds of the festival. In this campaign too Mr. Vyramuthu was the Treasurer and Mr. Vyramuthu and I along with Mr. Jeffree and the late Mr. Chelliah undertook a memorable island-wide tour in connection with the raffle.

These extra activities did not deter us from attending to the academic side of the school. We knew the future of the school depended on what we did in the class room. No one was more aware of this than Mr. Vyramuthu. As Vice-Principal he paid a great deal of attention to organizing the work of the school. During the lunch interval and after school hours we dreamt dreams of a great future for the Vidyalaya. Some of these dreams have materialised; others are now left to posterity.

Mr. Vyramuthu was at his best in the class room. The subjects he taught were History and English

and he handled these subjects with great competence. He took a delight in holding classes after school hours. In this respect he used to remind me of the late Mahamahopadhyaya Kuppusami Sastriar who was Professor of Sanskrit at the Presidency College, Madras when I was a student there. For the honours students who were less than a dozen he held the classes in his room and he saw to it that his classes were fixed for the last period in the day. He would continue his classes for long hours even after the closing of the College.

During the past few years, Mr. Vyramuthu has taken a great interest in the teaching of English

as a second language. Without going to England or Australia he has mastered the technique of teaching the subject to the extent of winning the admiration of those who hold diplomas and degrees of foreign Universities.

Mr. Vyramuthu as a man is greater than all these. He is one who rejoices in the achievements of those around him. Whatever I achieved in the school and outside was due to the co-operation and encouragement given by him. He was a loyal colleague and nobody could drive a wedge between us.

May Lord Vaidyeshwaran bless him with long life and health in his retirement.

India gave a concrete meaning to man's life from start to finish:

First came **bramacharya**, the period of discipline in education; then of **grahasthiya**, that of the world's work; then **vanaprasthya** the retreat for the loosening of the bonds; and finally **pravrajya** the expectant awaiting of freedom across death — Tagore.

Mr. Vyramuthu

A. S. Kanagaratnam Esq. B. A.

Forty years is quite an epoch a life time almost and forty years in one and the same school! One could die of the boredom.

But teaching can be lively, with hardly any dull hour and a growing school the source of considerable enjoyment to one dedicated to that kind of work. Mr. Vyramuthu was one such.

The Vaideshwara Vidyalayam was founded by a teacher, and an assistant master at that. Nor did the founder become its manager. It was managed by the entire staff a new departure in school management. The Principal and his assistants in which group the founder found himself, met to consult as problems arose and that democratic tradition has held to this day. even after the management was offered to and accepted by the Ramakrishna Mission in Ceylon.

In those days only denominational bodies could found schools. There was neither social prestige nor financial support to back an individual's work in this line. It is not surprising therefore that for quite some time after its founding the Vaidyeswara Vidyalaya remained a neglected school, mainly catering for

the children of the poorer classes. It received little support from the well-to-do community of Indian and Muslim business men who lived round the school.

At this time Mr. Vyramuthu was a lad in his teens attending Jaffna Central College.

Its English status notwithstanding, when Mr. Vyramuthu joined the staff of the Vidyalayam, it was still an obscure school in an insignificant suburb of the town then administered by an Urban Council. One big hall housed several classes as in so many swabasha schools of that day, contemptuously called 'vernacular' and in fact very much so. That was the school where Mr. Vyramuthu learnt his craft as a pedagogue.

The Ramakrishna Mission that took over the management of the school was wise enough to trust the Principal and staff with the actual management, retaining in their hands only a nominal responsibility. By the time free Education became law the school's future was assured, like that of some other schools whose managers didn't care to live off the earnings of their teachers. In the congenial climate ushered in with

Kannangara's 'pearl of great price' Vidyalayam developed fast. The story of her rise from near-slum conditions to her A-grade status is intimately associated with Mr. Vyramuthu's career as a schoolmaster.

Mr. Vyramuthu will repudiate this. He would smile in his typically tolerant manner and disclaim any pretensions to being the sole architect of what has been achieved at the Vidyalayam during the last two decades and he is right. No school can claim to be the dream child of any one person. A school build-up is a co-operative effort and Mr. Vyramuthu's part in the story of the Vidyalayam was no more nor less than that of his colleagues; nor for that matter Mr. Ampikaipakan's or Mr. Seenivasagam's or of any other of that closely knit team of friends and colleagues whose careers have merged in the making of this school.

One might well ask whether any system of bureaucratic control that neither cared to cultivate the good-will of the teachers nor even trusted them could ever draw out so much devotion and sacrifice as went into the building of the Vaidyeshwara Vidyalyaya. Frequent interference, whether managerial or 'head - magisterial', could discourage the teachers and mar their school plans and purposes. Some people want to dominate their milieu and rule the men who work with them. Such

men are so out of step with the mood of our time. I am yet to see a school that prospered under these strong arm administrators. The Vaidyeshwara Vidyalyaya, as also our other good schools of recent vintage, have all had one feature in common. They owed their rise to this team spirit among the Principal and his Staff, this feeling of a common pride in a common endeavour. Principal, Ampikaipakan and his Vice Principal Vyramuthu were both gifted with that rare quality that could kindle this team spirit among their assistants.

Messrs. Ampikaipakan and Vyramuthu made an ideal partnership, perfectly co-ordinated to the tasks they were assigned to do: over the years their mutual relations so developed and mellowed that the one would not, could not, take any step without first consulting the other. It was a marriage made in heaven, as the Christians would say, fruitful and felicitous, the complete merging of 'mine' and 'thine' in the happy 'ours'. One could hardly say who was the Principal and who the Vice. except that they had to occupy two different offices with different name boards.

A teacher who really understands his role in Society cannot keep himself apart from public affairs, even if administrative regu-

lations restrain him, A teacher should not be just a book - addict producing good results but little else. The classroom cannot circumscribe a good teacher. He is too big to be contained and the influence of his teaching overflows the classroom into the country beyond. Mr. Vyramuthu's influence in the professional, cultural and Trade Union fields has been considerable but unostentations. He has been closely associated with the management of two of our Teachers' Benevolent Fund Societies; and was for some time Chairman of the Examination Council of the Northern Province Teachers' Association.

But Mr. Vyramuthu's supreme contribution to the Vidyalayam is the public confidence in the school that has grown up during the last twenty years among all sections of the people of Jaffna. This is largely due to his personal qualities. His simple ways are well known. He hasn't cared to build for himself a big house. He is readily approachable with a calm and even temper. Friendly towards every one, he can be firm and hard under his velvet glove wherever it is necessary. His humour, light and restrained

adds flavour to his naturally informative conversation. These are qualities that a Jaffna parent cannot resist in a school master. Sedate and dignified Mr. Vyramuthu is the picture of dependability as he walks to school along the Navalar Road with his books under his arm at the same leisurely pace as if he were doing his morning constitutional.

Mr. Vyramuthu's special know how is the teaching of English as a foreign language. He did not go abroad to acquire his expertise. He read up anything on the subject that came his way, critically examined what he read and tried out his findings in his own school. Without any of the elaborate modern aids available in the Training Colleges abroad, he has made himself an accepted authority in this field — a self made specialist and local product who is listened to with respect and attention by the many experts who have learnt their craft in a much more sophisticated background than Mr. Vyramuthu's. As for me, I must say here that in my discussion with him personally and in committees on the teaching of English I have learnt much from Mr. Vyramuthu.

வைத்தீசுவர வித்தியாலய வளர்ச்சிப்பற்றிய நினைவுகள்

ச. கோபாலபிள்ளை (ஆசிரியர்)

நான், 1930-ம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் இலங்கை ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண சங்க முகாமையிலுள்ள விவேகானந்த வித்தியாலயத்தில் உதவியாசிரியராகப் படிப்பிக்கச் சென்றேன். விவேகானந்த வித்தியாலயமும் வைத்தீசுவரவித்தியாலயமும் ஒரே காணிக்குள் ஒரே முகாமையில் வெவ்வேறாக இயங்கிவந்தன. நான் சென்றபோது திருவாளர் வைரமுத்துவும், சீனிவாசகமும், கார்த்திகேசுவரம் வைத்தீசுவர வித்தியாலயத்திற் படிப்பித்தார்கள். திருவாளர் சின்னத்தம்பி அவர்கள் தலைமையாசிரியராய் இருந்தார். வைத்தீசுவர வித்தியாலயமும் விவேகானந்த வித்தியாலயமும் சிறந்த கட்டடமாக அமையாவிட்டாலும் இராமகிருஷ்ணசங்க ஸ்தாபனமான தாற்போலும் சாந்தமும் அமைதியும் குடிகொண்டிருந்தன. எல்லா ஆசிரியர்களும் பொதுவாக மதிப்புக்குரியவர்களாய் இருந்தாலும் உடை, நடை, குணம், தொண்டு என்பவற்றில் திருவாளர் வைரமுத்தவும், சீனிவாசகமும், கார்த்திகேசுவரம் சுந்தரசர்மாவும், நாராயண ஐயர் அவர்களும் என்னை வசிகரித்தார்கள்.

1930-ம் ஆண்டில் சுவாமி விபுலா நந்தர் அண்ணாமலைச் சர்வகலாசாலையில் தமிழ்ப் பேராசிரியராய்ப் பதவியேற்றுச் சென்றபோது இவ்வித்தியாலயம் இரண்டையும் யாழ்ப்பாணக் கனவான்கள் எழுவர் கொண்ட ஒரு சபையிடம் ஒப்படைத்துச் சென்றார்.

சபையின் தலைவராக, டக்ரர் S. சுப்பிரமணியம் அவர்களும், பாடசாலை முகாமையாளராக, பிறக்டர் K. ஐயாத்துரை அவர்களும் காரியதரிசியாக, கலைப்புலவர் நவரத்தினம் அவர்களும் செயலாற்றினார்கள். திருவாளர் சின்னத்தம்பி அவர்கள் தேசவியோகமடைய அவரிடத்திற்கு திரு. ந. அருணாசலம் அவர்கள் தலைமையாசிரியராய் நியமிக்கப்பட்டார். அவரும் இரண்டு ஆண்டுகள் வரை சேவை செய்து விலகிவிட திரு. கு. முத்துக் குமாரசாமிப்பிள்ளையும் அதன் பின்னர் திருவாளர் P. இரகுபதி அவர்களும் தலைமையாசிரியராய் இருந்தனர். திரு. இரகுபதி அவர்கள் தலைமையாசிரியராய் இருந்தபோது அவரும் ஆசிரியர்களும் சேர்ந்து இலங்கை ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண சங்கத்தைத் திரும்பவும் முகாமையை ஏற்குமாறு கேட்டுக் கொண்டனர். அதற்கிணங்க, சுவாமி விபுலா நந்தர் அவர்கள் முகாமையை ஏற்றனர். அந்தக்காலத்தில் ஏழைப்பிள்ளைகளே வைத்தீசுவர வித்தியாலயத்திற் படித்தார்கள். கொஞ்சம் வசதியுள்ள பிள்ளைகளெல்லாம் இந்துக்கல்லூரி, மத்தியகல்லூரியில் கல்விகற்றுார்கள். அரசினர் அளிக்கும் நன்கொடையைக் கொண்டு பாடசாலையை நடத்துவது கஷ்டமாயிருந்தது. எனவே சிற்சில சந்தர்ப்பங்களில் அதிகாரிகள் தமிழ்ப்பாடசாலையை நடத்திக் கொண்டு ஆங்கில பாட

சாலையை மூடிவிடலாமா என்றும் நினைத்ததுண்டு. எனினும் அது செயற்படவில்லை. கஷ்டப்பட்டுப் பாடசாலையை நடத்தியே வந்தார்கள். அப்படி மூடியிருந்தால் இன்று 1500 மாணவர்கள் படிக்க இடமெங்கே? உடனே அரசாங்கம் கட்டிக் கொடுக்குமா? அயலிலுள்ள பெண்பிள்ளைகள் எங்கே போய்ப்படிப்பார்கள்? முஸ்லீம் ஆண்பிள்ளைகளும் பெண்பிள்ளைகளும் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டிருப்பார்கள்? பாடசாலை நடப்பதற்கு உதவிபுரிந்த பெருமக்கள் பாராட்டப்படுதற்குரியர்.

1935-ம் ஆண்டளவில் தலைமையாசிரியராயிருந்த திரு. P. இரகுபதி அவர்கள் கரம்பன் சண்முகநாத வித்தியாலயத்திற்குத் தலைமையாசிரியராகப் போகவேண்டியிருந்தது. இங்கே ஒரு தலைமையாசிரியர் தேவைப்பட்டார். கையிலே வெண்ணெயை வைத்துக் கொண்டு நெய்க்கு அலைவதா? ஸ்ரீமத் சுவாமி விபுலாநந்தர் அவர்கள் மட்டக்களப்பு சிவானந்த வித்தியாலயத்தில் தம்மொடு உடனாசிரியராயிருந்த திரு. ச. அம்பிகைபாகன் அவர்களைச் சிறிதும் தாமதமின்றி வைத்தீசுவர வித்தியாலயத்திற்கு அதிபராய் அனுப்பிவைத்தார்கள். அவர்கள் வருகை வைத்தீசுவர வித்தியாலயத்திற்கு ஒரு பொற்காலத்தையும் மறுமலர்ச்சியையும் கொடுத்தது. அவர்கள் வந்து பொறுப்பேற்ற போது ஏறக்குறைய 150 மாணவர்கள் படித்தார்கள். ஏழு ஆசிரியர்கள் படிப்பித்தார்கள். பழைய கட்டடமாயிருந்தாலும் படிக்கிற பிள்ளைகளுக்கு இடம் போதியதாயிருந்தது. குறைந்த தொகையான ஆசிரியராயினும் அவர்கள் சிறந்த ஆசிரியரா

யிருந்தனர். பெரும்பாலும் ஏழைப்பிள்ளைகளே படித்தமையால் பாடசாலையை நடத்துவதற்கேற்ற பொருளாதாரநிலை சிறந்திருக்கவில்லை. எனினும் திருவாளர் அம்பிகைபாகன் அவர்கள் தன்னம்பிக்கையோடு தமது முயற்சியிற் பிரவேசித்தார். தம்முடைய தொழிலைத் திறம்பட நடத்துவதற்கு அநுசரணையாக ஒரு மோட்டார் வாகனத்தையும் வாங்கிக் கொண்டார். நினைத்த உடனேயும் சனி, ஞாயிறு போன்ற ஓய்வு நாட்களிலும் வண்ணார்பண்ணைக்கு வந்துவிடுவார் - வண்ணார்பண்ணைதான் - வைத்தீசுவர வித்தியாலயம்தான் அவருடைய சொந்த இடமாக இருந்தது. சுன்னாகமன்று.

மிகவும் உத்தமமான முறையில் கல்வியில் ஊக்கம் செலுத்தப்பட்டது. பாடத்திட்டப்படி சிறந்த கல்வியும், சமயக்கல்வியும் நன்கு ஊட்டப்பட்டன. சனி, ஞாயிறு போன்ற ஓய்வு நாட்களிலும் மாணவரை அழைத்துக் கல்விகற்பிக்கப்பட்டது. சமய விழாக் கொண்டாட்டங்கள் கொண்டாடப்பட்டன. பாடசாலையிலே ஒரு புதிய எழுச்சி காணப்பட்டது. காலத்துக்குக்காலம் பாடசாலைக்குச் சமூகம் செய்த வட்டார வித்தியாதரிசிகளும் பெரும்பாக வித்தியாதரிசிகளும் பாடசாலையின் கல்வித் தொண்டைப் பாராட்டி எழுதிய பாராட்டுரைகள் அநந்தம். அவை இன்றும் பாடசாலை வரலாற்றுப் புத்தகத்திலே இருக்கின்றன. பாடசாலையின் வளர்ச்சியைக் கண்டு முகாமையாளரும் மகிழ்ந்தனர். பெற்றோரும் மாணவரும் மகிழ்ந்தனர். தொகையும் பெருகியது. பாடசாலைப் பொருளாதாரநிலையும் முன்னரிலும் சீர

டைந்தது. பெற்றோரின் ஆதரவும் பெருகிவந்தது. பாடசாலையை இவ் விதமான நிலைக்குக் கொண்டுவரும்படும் திருவாளர் அம்பிகைபாகன் அவர்களும் திருவாளர்கள் வைரமுத்து சீனிவாசகம் வைத்தியலிங்கம் என்போரும் பிரமச்சாரிகளாகவே யிருந்து பெருந் தொண்டாற்றினார்கள். அருந்தியாகம் புரிந்தார்கள். வெற்றியும் கண்டார்கள். இதன் பின்னர்தான் ஒவ்வொருவராக இவ் வறத்திற் புகுந்தார்கள்.

விஞ்ஞானம் கற்கும் மாணவரின் தொகை பெருகியது. விஞ்ஞான கூடம் ஒன்று இன்றியமையாததாக இருந்தது. அது உடனே செய்து முடிக்கக் கூடிய பணியாக இருக்க வில்லை. ஏனென்றால் கட்டடம் கட்ட நிலம் இல்லை. அதற்கு வேண்டிய பொருளும் இல்லை. பொருளைத்தான் ஒருவாறு சம்பாதித்துக் கொள்ளலா மென்றாலும், நிலத்திற்கு என்செய்வது? பாடசாலையின் அயலிலே மேற் குப் புறமாக வண்ணை வைத்தீசுவரன் கோவிலுக்குச் சொந்தமான நிலம் இருந்தது. கோவில் தருமபரிபாலகர் திருவாளர் கந்தப்பச் செட்டியாரை அணுகி அந்த நிலத்தைக் குத்தகைக் குத் தருமாறு கேட்டபோது தருமபரிபாலகர் அதிபரின் நன்னோக்கத்தையும் வைத்தீசுவர வித்தியாலயத்தின் வளர்ச்சியையும் கருத்திற்கொண்டு மனமுவந்து இணங்கினார்கள். கூடிய விரைவிற்பெற்றார் ஆசிரியர் ஒத்துழைப்போடு ஒரு விஞ்ஞான கூடம் கட்டப்பட்டது. இதனோடுசேர மூன்று வகுப்பறைகளும் கட்டப்பட்டன. மாணவர் விஞ்ஞானக் கல்வியிலும் சிறப்படைந்தனர். பாடசாலையின் தரமும் படிப்படி உயர்ந்து 'A' பிரி

வுப் பாடசாலையாய் விட்டது. மிக உயர்ந்த பாடசாலைகளிற் காணப்படும் எல்லாவிதமான சிறப்பம்சங்களுக்கும் இது ஒரு நிலைக்களமாக விருந்து சர்வகலாசாலைக்கும் வருடந்தோறும் மாணவரை அனுப்பிவந்தது.

1953-ம் ஆண்டளவில், வித்தியாலயப் பெரிய கட்டடத்தைப் புதிய முறையில் அமைக்கவேண்டும் என்று எண்ணி சிறந்த முறையில் ஒரு களியாட்டு விழாவும் பொருட்காட்சியும் நடத்துவதெனத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. இதற்கு ஆசிரியரும் மாணவரும், பெற்றோரும் பழைய மாணவரும், இன்னும் பல பெரியார்களும் ஆதரவு நல்கினர். இதன் பொருளாளராக திரு. வைரமுத்து அவர்கள் திறமையாகப் பணியாற்றினார்கள். யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்தப்பட்ட களியாட்டு விழாக்களில் குறைந்த செலவுடன் நடத்தப்பட்டு, கூடிய மிச்சத்தைத் தந்த களியாட்டு விழா இதுவென நான் நினைக்கின்றேன். இது திருவாளர் வைரமுத்து அவர்களின் திறமையான நிர்வாகத்திற்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டு. இப்பொருள் வருவாயைக் கொண்டு விவேகானந்த மணிமண்டபமும், வேறுகட்டடங்களும் கட்டப்பட்டன. இன்னும் மாணவரின் தொகை பெருகியபோது விடத்தல்தீவுப் பிள்ளையாருக்குச் சொந்தமான நிலத்தைக் குத்தகைக் கெடுத்து அதிலும் கட்டடம் அமைத்தனர். பாடசாலைக்குச் சிறந்த நூல்நிலையம் ஒன்று அவசியம் தேவையானது என்று எண்ணி அப்பணியையும் முற்றுவித்தனர். யாழ்ப்பாணத்துப் பாடசாலைகளில் உள்ள சிறந்த நூல்நிலையங்களில் இதுவும் ஒன்று என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

சாதாரண 'C' பிரிவுப் பாடசாலை யாயிருந்த வைத்தீசுவர வித்தியாலயம் இன்று வளர்ந்து எவ்வளவு முன்னேறி விட்டது! அது இன்று மார்பு நிமிர்ந்து நிற்கும் நிலையை உணரும் எவரும் எமது அதிபர் அம்பிகைபாகனையும், வைரமுத்து, சீனிவாசகத்தையும் நினை யாமல் இருக்கமுடியாது. இம்மூவரின் சேவையின் உருவமே வைத்தீசுவர வித்தியாலயம். வைத்தீசுவர வித்தி யாலயத்தின் வளர்ச்சியே அவர்கள் சேவை. சிறப்பான கல்வியை ஊட்டுவ தற்கும், அதனால் மாணவரின் தொகை பெருகியபோது புதிய கட்ட டடங்கள் தளபாடங்கள் ஆகிய வசதி களைப் பெருக்குவதற்கும், அவற்றிற்கு வேண்டிய பொருளைச் சேகரிப்பதற் கும், புதிய கட்டடங்களைக் கட்ட நிலத்தைப் பெறுவதற்கும் அவர்கள் ஓயாமல் உழைக்க வேண்டியிருந்தது. பிரச்சனைகள் தோன்றத் தோன்றச் சிறிதும் ஓயாமல் உழைத்தார்கள். இவர்கள் இதனைச் சாதிப்பதற்கு இராமகிருஷ்ணசங்க ஆசியும், கலைப் புலவர் நவரத்தினம் அவர்களின் உறு துணையும் பக்கபலமாக இருந்தன. அன் றியும் உதவியாசிரியர்களும் வேண்டிய ஒத்துழைப்புக் கொடுத்தனர். பெற் றார் அபிமானிகளின் ஒத்துழைப்பும் கிடைத்தன. இன்று பாடசாலை நில மெங்கும் கட்டடங்கள், ஒரு ஓலைக்கூரையைத்தானும் பார்க்கமுடியாது. இனி மேல் வரப்போகிற அதிபர்களுக்கு கட்டடம் கட்டுகிறவேலை பலவருடங் களுக்கு இருக்காது என நினைக்கி றேன். இலவசக்கல்வி வந்தபிறகு பாடசாலைகள் எல்லாவற்றிலும் இட நெருக்கடி. சில பாடசாலை அதிபர் கள் திறமையான சில மாணவரைத் தெரிந்தெடுத்துக் கொண்டு மற்றவர்

களுக்கு இடமில்லை என்று கூறிவிடு வார்கள். இது எமது அதிபருக்குத் தெரியாதா? அவருடைய சேவையுள் ளம் இதற்கு ஒப்பவில்லை. இடம் கேட்டுவந்த பிள்ளைகள் எல்லாருக் கும் இடம் கொடுத்தார். அதனாலே அவர் தமது துணைவர்களையும் சேர்த் துக் கொண்டு கஷ்டப்பட்டார். எமது அதிபரது சேவை மகத்தானது என் பதற்கு வேறென்ன வேண்டும்? நல்ல சேவை செய்து வெற்றிபெற்ற ஒரு சில அதிபர் வரிசையில் முன்னணியில் விளங்குகிறார் நமது அதிபர். அவரு டைய வெற்றிக்கு அவரது இனிய சுபாவமும் ஆற்றலுமே காரணமா கும். அதிகாரத்தை அடக்கி வைத்து விட்டு தம்முடைய மலர்ந்த முகத்தி னாலும் புன்சிரிப்பாலும் இன்சொல் லாலும் அன்பினாலும் ஆண்டார். இதற்கு ஆசிரியரும் மாணவரும் வசப் பட்டார்கள். தகுந்த துணைவர்களைத் தேடிக்கொள்வார்.

“இதனை யிதனா லிவன் முடிக்கு மென்றாய்ந் ததனை யவன்கண் விடல்”

என்ற திருவள்ளுவர் கருத்திற்கேற்ப ஒரு காரியத்திற்கு யார் தகுந்தவர் என்பதை முதலிற் தெளிந்துகொண்டு அவரையே அக்கருமத்திற்குப் பொறுப் பாக நியமித்து, குறித்த இலட்சி யத்தை அடைந்துவிடுவார். இவ்விஷ யத்தில் இவருக்கு இணை இவரே என்னலாம். ஒரு பாடசாலைக்குக் கட்ட டடமும், மாணவர் பெருக்கமும் ஆசி ரியர் பெருக்கமும் உடலேயன்றி உயி ராகாது. உயிர், சிறப்பான கல்வியும், நல்லொழுக்கமும், நல்ல பண்பாடும் ஒவ்வொரு மாணவனும் பெறுதலே. இது ஒரு இராம கிருஷ்ணசங்க பாட சாலை என்பதை மனதிற் கொண்டு நல்ல சமயக்கல்வி அளித்து வந்தது

மன்றி, பாடசாலையிலே நல்லொழுக்கத்தையும் நற்பண்பையும் வளர்க்க அவர் தவறியதேயில்லை. முஸ்லீம் பிள்ளைகளுக்கு அவர் ஒரு மதகுருவை அழைத்து அவர்களுக்கு அவர்களது சமயக் கல்வியும் நல்லொழுக்கமும் பண்பாடும் வளர்க்க முயற்சி எடுத்துக் கொண்டார். சிறந்த ஒழுக்கமும் நல்லபண்பாடும் முற்பேர்க்கு முள்ள வரையே ஆசிரியராகத் தெரிவார். பாரதநாட்டில் இருந்து வரும் சமயப் பெரியார், தமிழ்ப்பெரியார், தேசியப் பெரியார்களை எப்படியும் பரட்சாலைக் கழைத்து அவர்களை மதித்து மாணவர் மனங்கிளருமாறு உரை நிகழ்த்து விப்பார். ஒரு ஆசிரியரிடத்தில் ஏதாவது சிறந்த திறமையோ சிறந்த பண்போ காணப்பட்டால் அதை மாணவரிடமும் செறியச் செய்ய முயற்சி எடுத்துக் கொள்வார். தமிழிலே - தமிழ்ப் பண்பிலே மாணவருக்கு அபிமானமும் பற்றும் உண்டாகத்தக்கதாகத் தமிழைச் சுவைபடப் படிப்பிப்பார். சாதிமதபேதமின்றி எல்லா மாணவரையும் அன்புடன் நடத்தினார். ஆத்மீகத் தலைவர்களது ஆசி அவருக்கிருந்தமையால் அவர் பல நல்ல காரியங்களைச் செய்ய முடிந்தது.

உப அதிபர் திருவாளர் வைரமுத்து அவர்கள் அதிபரைப்போலவே அதிகாரத்தை உபயோகியாது தம்பி, சகோதரம் முதலிய அன்பு வார்த்தைகளைப் பேசி மற்றவர்களை அடங்க வைத்துவிடுவார். வேறு காரியங்களிலே சிந்தனையைத் திருப்பாமல் முழு நேரமும் வைத்தீசுவர வித்தியாலயச் சேவையேபுரிவார். பாடசாலையிலே நல்ல திட்டத்துடன் ஆசிரியர் கற்பிப்பிக்க வழி வகுத்தார். முக்கிய

மாக ஆங்கிலத்தைக் கற்பிக்கும் முறைகளை ஆசிரியருக்கு எடுத்துக் கூறி அவ்வாறே ஆசிரியர்களைக் கொண்டு வேலை செய்வித்தார். கல்வி முறைகளை ஆராய்ந்து அதில், பாண்டித்தியம் அடைந்தார். பல்கலைக் கழகத்துக்குச் செல்லும் மாணவர்க்குச் சரித்திரம் கற்பித்து அவர்களைச் சிறந்தவகையிற் சித்தியடையச் செய்தார், பாடசாலையில் அரசியலைப் பற்றிப் பேசமாட்டார். அரசியலில் அக்கறையில்லாதவர் என்று நாங்கள் நினைப்போம். ஆனால் அவருடைய அரசியல் அறிவு அரசியற் கட்சித்தலைவருக்கும் வியப்பைக் கொடுப்பதாயிருக்கும். ஒரு அரசியற் கட்சித்தலைவர் வியந்ததை நான் நன்கு அறிவேன். எந்தக் கருமத்தையும் நன்கு திட்டமிட்டு, செய்வன திருந்தச் செய்வார். பாடசாலைப் பணிகளைத் தமது வைரத் தோள்களிலே சுமந்து கொண்டு நமது அதிபர் திரு. அம்பிகைபாகனையும், திரு. சீனிவாசகத்தையும் பொதுப்பணித்துறைகளிலே தொண்டு செய்ய விட்டவர். இவர் சுமக்காவிட்டால் அவர்களால் பொதுப்பணித்துறையில் அதிகம் செய்ய முடியாமற் போயிருக்கும். எவ்வளவு பெரிய காரியத்தைச் சாதித்தாலும், அடக்கமே உருவாகவுடையவர். வைத்தீசுவர வித்தியாலய ஆசிரியர் சங்கம் அவருக்கு ஒரு பாராட்டு விழா நடத்தியது. அதில் அவரை எவ்வளவோ பாராட்டினார்கள். அவர் பதிலுரைக்கும்போது “வைத்தீசுவர வித்தியாலயத்தினால் நான் அடைந்த பெரு நன்மைகள் என் மனத்தை விட்டகலா” என்று பதில் கூறினார்.

திருவாளர்கள் அம்பிகைபாகன், வைரமுத்து, சீனிவாசகம் ஆகிய மூவ

ரின்சூட்டும் ஒரு விசேஷம் பொருந்தியது. இந்தக் கூட்டுத்தான் வைத்தீசுவர வித்தியாலயத்தை வளர்த்து உருவாக்கியது. இவர்களுடைய கூட்டு இராம, லட்சுமண, பரத, சத்துருக்கின் கூட்டுப் போலவும் பஞ்சபாண்டவர் கூட்டுப் போலவும் சகோதரத்தன்மை மிக்கதும், சக்திவாய்ந்ததும், புனிதத்தன்மை மிக்கதுமாகும். அதனூற்றான் இவ்வளவும் சாதிக்க முடிந்தது. இவர்கள் சாதனையைக் கண்டு ஸ்தாபகர் நாகமுத்துவின் ஆத்மா சாந்தியடையும் என்பதில் ஐயமில்லை. வைத்தீசுவர வித்தியாலய ஆக்கத்திற்கு உழைத்த நமது அதிபர் பாடசாலைக்கு வெளியே தமிழ், சமய, சமூக சம்பந்தமான பல காரியங்களைச் செய்துள்ளார்கள். அவைகளை இந்தக் கட்டுரையில் குறிப்பிட்டால் மிக நீண்டுவிடும். அவற்றுக்கொரு தனிக் கட்டுரை எழுதவேண்டும். எந்தக் காரி

யத்தில் ஈடுபட்டாலும் அதனைச் சிறப்புறச் செய்து முடிப்பார். அதைச் சிறப்புறச் செய்து முடிப்பதற்காக அவர் சேவையை நாடுவார்கள். நமது உப அதிபர் திருவாளர் வைரமுத்து அவர்களும், திருவாளர் சீனிவாசகம் அவர்களும் பாடசாலைக்கு வெளியே பொதுப்பணிசெய்து வருகின்றார்கள்.

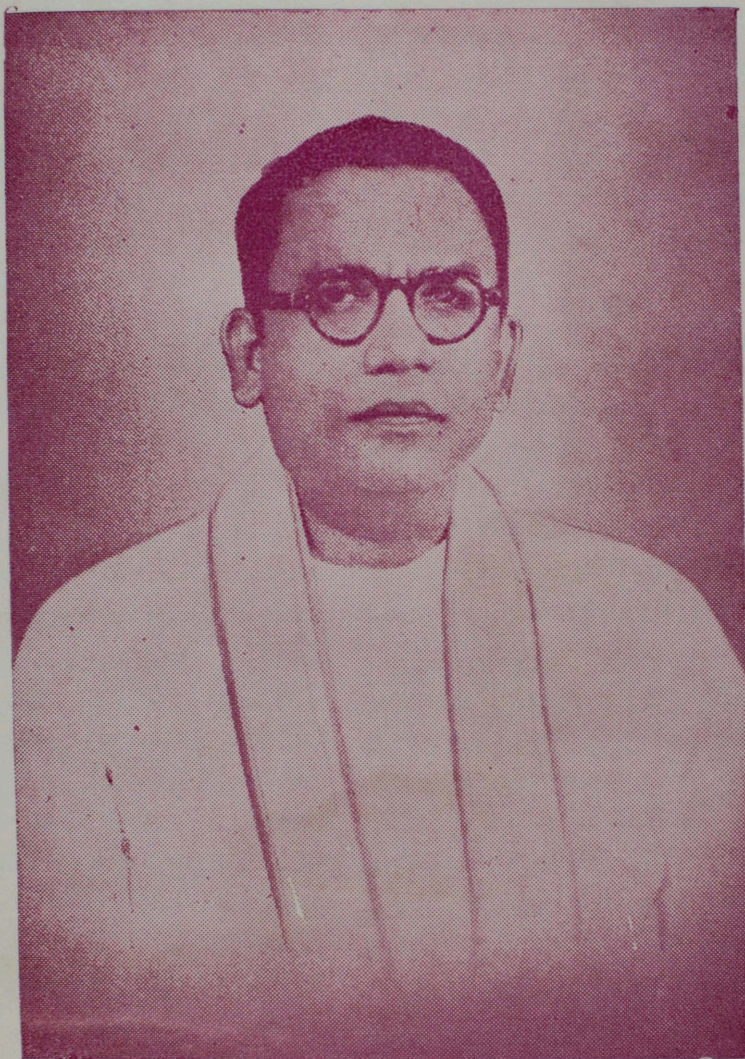
நமது அதிபர் திருவாளர் அம்பிகை பாகன் அவர்கள் 3-5-68-ல் ஓய்வு பெறப்போகின்றார்கள். அரசாங்கம் அளிக்கும் ஓய்வை அவர் பெற்றுக் கொள்வார். ஆனால் அவர் ஓய்வு பெறப் போவதில்லை. ஓய்ந்திருக்கும் பழக்கம் அவருக்கில்லை. ஓயாமல் நல்ல பொதுப்பணிகளைச் செய்துகொண்டிருப்பதே அவர் இயல்பு. அவர் நல்ல பொதுப்பணிகளைச் செய்து கொண்டு, எல்லாச் செல்வமும் பெற்று இன்புற்று நீழிவாழ எல்லாம் வல்ல இறைவனை வேண்டுகின்றேன்.

வெவ்வேறு இயல்புடையவர்களை ஒரு இலட்சியத்தில் இணைத்து வைத்திருக்க வல்லவனே தலைவன் ஆகிறான். அதன் பொருட்டு அவன் பல காலம் தன்னை ஆயத்தப்படுத்துகிறான்.

(அருள்வீருந்து - தர்மசக்கரம்)

Mr. C. Vyrarnuthu, B. A.
Vice - Principal : 1-8-45 — 10-11-67

இராமகிருஷ்ண சங்கத்தின் கல்விப்பணி

திரு. மா. பிதாம்பரன். திருக்கோட்டை

“இந்நாளில் எமது சாகித்தியத் தாருக்கு நேரிட்டிருக்கின்ற துன்பங்களோ மிகப்பல. அவற்றின் நீர்மையை அறிந்தார் சிலர். அறியாதார் மிகப்பலர். துன்பத்தைத் துன்பமென்றறியாது சுகமென நினைத்து ஏமாந்திருப்போர் ஒருசாரார்; துன்பத்தைத் துன்பமென் றறிந்தும் அதனை நீக்குதற்கு வழிதேடாது சோம்புற்றிருப்போர் ஒருசாரார்.

எஞ்சாகியத்தாரது நிலை சிறைவாய்ப்பட்டு இழிதொழில் புரிந்த தேவர்நிலைக்கு ஒப்பாவதெனத் தேசாபிமானிகள் பலர் பேசுகின்றனர். எமது ஜனசங்க வாழ்க்கையிலுள்ள இழுக்குகள் மிகப்பல. இவையனைத்தும் நீங்கி யாம் உய்யும் பொருட்டுக் கருணையங் கடலாகிய இறைவனை வழிபடவேண்டும் என்பது அறிஞர் பலரது உள்ளக்கிடக்கை. வாழ்க்கையிலுள்ள குறைகளுட் பல நெறிதவறிய கல்விமுறையா லாயினவாதலின், அக்கல்வி முறையைத் திருத்த அனைத்தும் திருந்தும் என்று கூறி, அதற்காகப் பெரியோர் பலர் பலப்பல நன்முயற்சிகளைச் செய்து வருகின்றனர்.

கல்விமுறையைத் திருத்தவேண்டும் என்னும் கருத்தானது சட்டமமைக்கும் மந்திராலோசனைச் சபையிலும், தேசபக்தர் குழுமிய பிரசங்க மேடைகளிலும் வித்தியா மண்டபங்களிலும் ஆராயப்பட்டு வருகின்றது. அங்ஙனம் ஆராயும் ஆராய்ச்சிதான் பலவகைய. சிறுவருக்கு அறிவு நூல்

பயிற்றுவது அவர்தந் தாய் மொழியிலா; அன்றேல் பிறமொழியிலா என்பது ஓர் ஆராய்ச்சி ஐரோப்பிய பாதிரிமார் நடத்திவருங் கலாசாலை யிற் சைவப்பாலியர் படித்தல் முறையாகுமா முறையாகாதா என்பது மத்தேரூர் ஆராய்ச்சி.

சைவப்பாலியர் சைவ வித்தியாசாலையை யடைந்து சிவநெறி நிற்கும் நல்லாசிரியரிடத்துத் தந்தாய் மொழியிலே அறிவு நூல்களைக் கற்றல் வேண்டும் என்பது அறிஞரனைவருக்கும் ஒப்பமுடிந்த முடிபாதலின், மேற்போந்த ஆராய்ச்சிகள் வெற்றராய்ச்சிகளாம் என்பது ஒருதலை”.

இங்ஙனம், ஸ்ரீமத் விபுலாநந்தர் 1926-ம் ஆண்டு மாசித் திங்களில் வெளிவந்த-அவரை ஆசிரியராகக்கொண்ட ‘விவேகாநந்தன்’ பத்திரிகையில் (தொகுதி-1, பகுதி-4, பக்கம் 74) ஆசிரிய வசனமாக எழுதினார்கள். இவ்வுண்மை அன்றும் உண்டு; அதன் முன்பும் உண்டு; இன்றும் உண்டு.

இவ்வுண்மையைப் பல்லாண்டுக்கு முன் உணர்ந்தவர் ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ஆறுமுக நாவலர் அவர்கள். வியாசபகவானின் அவதாரமாகக் கருதப்படுபவரும், ஸ்ரீராமகிருஷ்ணதேவரின் சிஷ்யருமாகிய ஸ்ரீமத் விவேகாநந்த சுவாமிகள் அமெரிக்கா சென்று, அங்கு நடந்த பன்மத மகாநாட்டில் பிரசங்கம் புரிந்து வெற்றிக்கொடி நாட்டித் தம் தாய் நாடாகிய இந்தியாவுக்குத் திரும்பி வருகையில், 1897-ம் வருஷம் ஜனவரிமீ 15-ஆம் தேதியன்று இலங்

கையில் தம் திருவடியை வைத் தார்கள்.

அவர் கொழும்பிலும் யாழ்ப்பாணத்து இந்துக் கல்லூரியிலும் செய்த பிரசங்கங்கள் பொன்போற் போற்றத்தக்கவை. அவற்றை உளங் கொண்ட சிவநெறிச் செல்வர் உள்ளத்தில் சமயாபிமானம் பிறந்தது. கொழும்பிலும், பிற நகரங்களிலும் விவேகாநந்த சபைகள் நிறுவப்பட்டன.

யாழ்ப்பாணத்துப் பெரியார் ஒருவராகிய திரு. வேலுப்பிள்ளை யவர்கள் விவேகாநந்த அச்சகம் ஒன்றையும் விவேகாநந்த வித்தியாசாலை யொன்றையும் வண்ணையில் நிறுவினார்கள். அவர் நிறுவிய விவேகாநந்த வித்தியாசாலை வண்ணை வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயத்துடன் சேர்க்கப்பட்டு அதன் உறுப்பாக நன்கு நடக்கின்றது.

[1912 - ஆம் ஆண்டு வரையில், ஸ்ரீமத் சுவாமி விவேகாநந்தரின் அமரிக்க சிஷ்யைகளுள் ஒருவராகிய சகோதரி அருட்செல்வி அபவாமியா அம்மையார் இலங்கைக்கு விஜயஞ் செய்து வட இலங்கையிலும் கிழக்கிலங்கையிலும் பிரசங்கங்கள் பல புரிந்தனர். [சாவகச்சேரி இந்துக் கல்லூரியில் (அப்பொழுது சைவாங்கில வித்தியாசாலை) யான் ஆங்கிலம் ஐந்தாம் வகுப்பில் மாணுக்கனாய் இருக்கையில் அம்மையாரின் பிரசங்கம் கேட்டேன்].

ஸ்ரீமத் சுவாமி விபுலாநந்தர் பிறந்த ஊராகிய காரைதீவில் சைவப் பாடசாலையினைத் தொடக்கி வைத்தவர் (1912) சகோதரி அபவாமியா அம்மையாராவர். அப்

பொழுது மயில்வாகனனார்க்கு வயது 20 எனலாம். அம்மையாரின் உபந்நியாசமே அவர் உள்ளத்திற் பதிந்து துறவு நிலைக்கு அடிகோலிய தெனலாம்.

அம்மையாரின் பிரசங்கத்தின் பயனாக யாழ்ப்பாணத்திலும் கிழக்கிலங்கையிலும் பல சைவப் பாடசாலைகள் நிறுவப்பட்டன.

திரு. எஸ். நாகமுத்து உபாத்தியாயரால் வண்ணை வைத்தீஸ்வர (ஆங்கில) வித்தியாலயம் 1913 ஆம் ஆண்டு சித்திரைத் திங்களில் நிறுவப்பட்டது.

1917-ஆம் ஆண்டுவரையில் யாழ்ப்பாணத்தில் புத்துணர்ச்சி ஒன்று ஆரம்பமாயது. நாவலர் இட்ட வித்து அங்குரித்து இலைவிட்ட காலஆரம்பம் எனலாம்.

யாழ்ப்பாணப் பட்டினத்திலும், யாழ்ப்பாணப் பிரிவிலுமுள்ள கிராமங்களிலும் சைவாபிமானம், தமிழபிமானம் என்பன மக்கள் உள்ளத்தில் எழுந்தன. சைவசித்தாந்தப் புலவர்திலகம் திரு. சு. சிவபாதசுந்தரனார், அத்துவக்காத்து எம். எஸ். இளையதம்பி முதலிய பெரியார்களின் உணர்ச்சிமிக்க ஊக்கத்தினால், யாழ்ப்பாணத்தின் பல பாகங்களிலும் 'இந்துவாலிபர்' சங்கங்கள் எழுந்தன. வண்ணையில் 'மத்திய இந்துவாலிபர்' சங்கமும், பட்டினத்தில் ஓர் இந்து வாலிபர்சங்கமும் (Pettah Y. M. H. A.) ஆணைப்பந்தியில் விவேகாநந்த சபையும் எழுந்தன. மத்தியஇந்து வாலிபர் சங்கம் திரு. எம். எஸ். இளையதம்பி அவர்களின் பேருக்கத்தினால் தீவிரமாக வளர்ச்சியுற்றது. நகர இந்து வாலிபர் சங்கம் திரு. சிவஞானம் அவர்களின் ஊக்கத்தில் நற்

றெண்டாற்றியது. பிரமஸ்ரீ ஈ. கே. சிவசுப்பிரமணிய ஐயர் B. A. சமய வகுப்புக்கள் நடத்தினார்கள்.

யாழ்ப்பாணம் விவேகாநந்த சபையினை நிறுவியவர் பண்டிதர் திரு. சாமித்தம்பி மயில்வாகனனார். இவருக்குப் பெருந் துணைபுரிந்தோர் ஆசிரியர் திரு. C. மயில்வாகனம், ஆசிரியர் திரு. க. நவரத்தினம், ஆசிரியர் திரு. தி. முத்துக்குமாரு, திரு. வை. சி. சி. குமாரசாமி B. A. முதலியோர் ஆவர்.

பண்டிதர் மயில்வாகனனார் B. Sc. அவர்கள், பின்னர் மானிப்பாய் இந்துக்கல் லூரி அதிபராயிருந்து, ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கத்தைச் சேர்ந்து சுவாமி விபுலாநந்தராய் விளங்கியவர். இவருடைய தாயாராகிய கண்ணம்மையாரின் இருமுது குரவரும் யாழ்ப்பாணத்து உடுவில், வட்டுக்கோட்டையைச் சேர்ந்தவர்கள். தந்தையார் மட்டக்களப்புக் காரேறு மூதாரினைச் சேர்ந்தவர்.

இப்பெரியார், 1917 ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள சம்பத்திரிசியார் (St. Patricks) கல்லூரியில் விஞ்ஞான ஆசிரியராய் நியமனம் பெற்றார்.

இப்பெரியார், இந்துவாலிபர் சங்க வளர்ச்சிக்கும், ஆரிய திராவிட சங்க வளர்ச்சிக்கும், விவேகாநந்த திருமுறை வளர்ச்சிக்கும் அருந்தொண்டுகள் பல ஆற்றினார். அக்காலத்து அவருக்கு ஞானகுருவாயிருந்தவர் ஸ்ரீமத். யோகசுவாமிகளாவர்.

இந்துக் கல்லூரியில் இருந்த நல்லாசிரியருள் ஒருவர் இடைக்காடு திரு. எஸ். நாகமுத்து உபாத்தியாயர் ஆவர். உபாத்தியாயர்க்குரிய இலட்

சணங்கள் யாவும் அமையப்பெற்றவர்; யாவராலும் நன்கு மதிக்கப்பெற்றவர்.

‘வண்ணை வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயம்’ என்னும் ஆங்கில பாடசாலை இப்பெரியாரால் 1913-ஆம் ஆண்டு நிறுவப்பட்டது. கிறிஸ்தவ பாதிர்மாரின் எதிரிடையினாலும், இந்துக்கள் ஒரு சிலரின் எதிரிடையாலும் இக்கலாசாலைக்குப் பல்லாண்டுகளாக அரசினர் ஆதரவு(உதவிநன்கொடை) இல்லாமற் போயிற்று.

எனினும், ஊக்கமும் அபிமானமும் நிறைந்த ஆசிரியர்களின் தொண்டினாலும் வித்தியாலயமானே விழுப்பும்தருவது என்னும் உணர்ச்சிவாய்ந்த சைவ-ஸ்லாமியப் பெரும்களின் பொருளுதவியாலும் ஒருவாறு வளர்ந்து வருவதாயிற்று.

அக்காலத்து, ஈழநாட்டுக்கு விஜயஞ்செய்து ஸநாதனதர்ம (இந்து சமய) ஞானம் பரப்பிய ஸ்ரீமத் சுவாமி சர்வநந்தர் யாழ்ப்பாணம் விவேகாநந்த சபையுடனும் தொடர்பு பூண்டவரானார். மேற்படி சபையினரும், திரு. நாகமுத்து உபாத்தியாயரும் விரும்பியவாறு, வித்தியாலயத்தை ஸ்ரீமத். சுவாமி சர்வநந்தர், ஸ்ரீராம கிருஷ்ண சங்கத்தின் சார்பிற் கையேற்றனர். ஸ்ரீராம கிருஷ்ண சங்கம் வித்தியாலயத்தைக் கையேற்ற நாள் பொன்நாள் ஆகும்.

ஸ்ரீராம கிருஷ்ண சங்கத்தினால் முதன்முதல், இலங்கையில், கையேற்கப்பட்ட வித்தியாலயம் இதுவே யாகும். 1921-ஆம் ஆண்டு, (உதவி நன்கொடை பெருத பாடசாலையாக) அரசினரால் அங்கீகரிக்கப்பட்டது (Recognised). 1926-ஆம் ஆண்டில்

ஸ்ரீமத் சுவாமி விபுலாநந்தர், இலங்கையிலே தொண்டாற்ற வந்தார். அக்காலம் முதல் வித்தியாலயம் அரசினரின் பூரண அங்கீகாரம் பெற்ற கலாசாலையாயிற்று. பின்னரே சுவாமி அவர்கள், திருக்கோணமலையிலும், மட்டக்களப்பிலும் இருந்த சைவப் பாடசாலைகளைக் கையேற்றும், புதிய பாடசாலைகளை நிறுவியும் கல்வித் தொண்டு புரிவாராயினர்.

இவ்வித்தியாசாலை பதியப்பட்ட பொழுதே, இருபாலினரும் - ஆண்பிள்ளைகளும் பெண்பிள்ளைகளும் - பயிலும் பாடசாலையாகப் பதிவு செய்யப்பட்டது. ஆயினும், 1928 - ஆம் ஆண்டு ஐப்பசித் திங்கள் தொடங்கியே ஆசிரியை நியமிக்கப்பட்டு, பெண் பிள்ளைகளும் சேர்க்கப்பட்டனர்.

இக்கல்லூரியில், தலைமையாசிரியர்களாகக் கடமையாற்றினோர் ஒருவர் பின்னொருவராகப் பலராவர். நெடுங்காலம் தொண்டாற்றி, இவ்வித்தியாலயத்தினை நல்லநிலையில் வைத்துள்ளவர் இவ்வாண்டில் ஓய்வுபெறவிருக்கும் திரு. ச அம்பிகைபாகன் B. A. அவர்களாவர்; 1948 - ஆம் ஆண்டு, விபுலாநந்தர் மாணாக்கர் சங்கத்தினரால் இவ்வித்தியாலயத்தில், “விபுலாநந்தர் முத்தமிழ் மகாநாடு” நடத்தப்பட்டதொன்று, இவ்வாசிரியரும் உடன் ஆசிரியரும் செய்தவுதவிபெரிது, பெரிது.

பிரம்மசாரி ஸ்ரீமான் ராமன்நம்பியார் அவர்கள் B. A. அதிபராகக் கடமை யாற்றிய காலத்தில், அவருடன் உதவியாசிரியராக விருக்கும் பாக்கியம் பெற்றவர்களுள் யானும் ஒருவன். அவர் கல்வியறி வெர்முக

கங்களிற் சிறந்த பெரியார். இப்பொழுது ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கத்துத் துறவிகளுள் ஒருவராய், நிஷ்ரேயஸாநந்தர் என்னும் தீட்சாநாமத்துடன் தொண்டாற்றி வருகின்றார். அக்காலத்தில் மகாத்துமாகாந்தியும் அவர் குழுவினரும் வித்தியாலயத்தில் வரவேற்கப்பெற்றனர். யான் ஆசிரியனாய் இருந்த காலத்தில், கலைபயின்ற மாணாக்கர் பலர் உயர்நிலையில் இருக்கின்றார்கள்.

அவர்களுள் ஸ்ரீமணிஐயர் ஒருவர். அவரே இப்பொழுது நல்லூர், திருஞானசம்பந்தர் ஆதீனத்தில், ஸ்ரீலக்ஷ்மி சுவாமிநாதத்தம்பிரான் ஆக விளங்குபவர்.

வித்தியாலயத்துடன் சார்ந்திருந்த மாணவர் இல்லம் (R. K. M. Orphanage) மேல்நிலை எய்துதற்குக் காரணராயிருந்தவர்கள் ஸ்ரீமத். சுவாமிவிபுலாநந்தரும் ஸ்ரீமத் சுவாமி அவிநாசாநந்தருமாவர்.

திரு. சிறுப்பர் சிற்றம்பலம் (அளவெட்டி), திரு. செ. மயில்வாகனம், திரு. க. நவரத்தினம் (கலைப்புலவர்) என்பவர்களும் பிறரும் அதன் வளர்ச்சிக்கு ஆற்றிய தொண்டுகள் பலப்பல.

மாணவர் இல்லத்தின் சார்பாக ஸ்ரீமத் சுவாமி விபுலாநந்தர் ‘விவேகாநந்தன்’ பத்திரிகையில் வெளியிட்ட விஷயம் ஈண்டு தரப்படுகின்றது. அவர்தம் நோக்கம் என்று நிறைவேறுமோ!

“திருவருளை முன்னிட்டு யாழ்ப்பாணத்திலே ஒரு மாணவரில்லம் தாபித்தல் வேண்டும். இவ்வில்லத்திலே கல்விப்பிரியமும் புத்திக்கூர்

மையுமுள்ள ஏழை மாணவர்களையும் அநாதைப் பிள்ளைகளையும் ஆதரித்து அன்ன வஸ்திரம் முதலிய கொடுத்துக் கல்வி வளர்ச்சிக்காக வேண்டிய செளகரியங்க ளெல்லாம் செய்து வைத்தல் வேண்டும். மாணவ ரில் வத்தின் சார்பாகத் தமிழ் சமஸ்கிருத விந்தியாபிடமொன்றும் ஆராய்ச்சிப் புத் தகசாலையொன்றும் ஏற்படுத்தி இவற் றின் மூலமாகச் சமய அறிவையும் உலகியலறிவையும் விருத்தி செய்தல் வேண்டும்.”

வித்தியாலய அதிபர் திரு. ச. அம் பிகைபாகன் B. A. அவர்களும், உதவி அதிபர் திரு. கா. வைரமுத்து B. A. அவர்களும் அரும்பெரும் ஆசிரியப் பணிபுரிந்து ஓய்வு பெறுவதன் நினை வாக ‘வைத்தீஸ்வரன்’ சிறப்புமலர் மலர்கின்றது.

அதற்கு ஒரு கட்டுரை தருமாறு கேட்டுக்கொண்ட மலர் ஆசிரியர் கட்கு ஆசியும் நன்றியும்கூறி இக் கட்டுரையை எழுதுகின்றேன்.

ஆசிரியர் இருவரும் பல்லாண்டு வாழ்ந்து சிவப்பணியும் கலைப்பணியும் புரிய வைத்தீஸ்வரப்பெருமான் அருள் பாலிப்பாராக.

வெண்பா

திரைப் படத்தாற் கல்விநிலை
சீர்ப்படுமே என்போர்
அரைப் படிப்பால் ஆன்றநெறி
ஆய்வோர் — நிரைப்படவே
கொண்டாற் குருகுலவா சக்கல்வி
கோமகனே
கண்டார் கடவுணெறி காண்.

186012

ஆன்ம சமர்ப்பணம் என்ற இந்த ஒரு குறி நோக்குக்காகவே, பல் வேறு கதைகள் அல்லது சுவர்க்க லோகங்கள், நரக லோகங்கள், விண் ணுக்குமப்பால் உள்ள ஆட்சித் தெய்வங்கள் ஆகியவை பற்றி மூட நம் பிக்கைகள் மூலம் மக்கள் நயமாகத் தூண்டப்பட்டுள்ளார்கள். இதையே செய்கின்றான் தத்துவ சாஸ்திரி. ஆனால் தெரிந்து செய்கின்றான்; மூட நம்பிக்கையின்றி, ஆசைகளை விட்டொழித்தவின் மூலம் செய்கின்றான்.

—சுவாமி விவேகானந்தர்.

சைவத்தமிழ் உள்ளம் படைத்த பெரியார்

திரு மு. குானப்பிரகாசம் B. A., B. Sc

பதில் அதிபர் பரமேஸ்வராக் கல்லூரி, யாழ்ப்பாணம்.

திரு. ச. அம்பிகைபாகன் B. A. அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில், அக்காலத்தில் பிரபல்யம் வாய்ந்திருந்த ஒரு சைவத்தமிழ்க் குடும்பத்திற் பிறந்தவர். யாழ்ப்பாணம், இந்துக்கல்லூரி மாணவனாய்க் கல்வியின்றி காலத்திலேயே சில ஆத்மஞானிகள், செந்தமிழ்ச் சான்றோர்கள் ஆகிய இவர்களுடன் நன்கு கலந்து பழகி, அவர்களது தொடர்பும் ஆசீர்வாதமும் பெற்றவர் உயர்தரக் கல்வியின் பொருட்டுச் சென்னை சென்று, அங்கு பிரெசிடென்சிக் கல்லூரியிற்படித்து B. A. பட்டம் பெற்றவர். சென்னையிலும் கல்வித்துறை, அரசியற்றுறை, சமயத்துறை முதலியவற்றில் பெரிய மேதைகளாய்த் திகழ்ந்த சில பெரியோர்களைத் தரிசிக்கும் பேறும் பெற்றவர்.

இலங்கைக்குத் திரும்பிவந்து சில வருடங்கள் இராமகிருஷ்ண சங்கத்தைச் சார்ந்த மட்டக்களப்பு சிவானந்த வித்தியாலயத்தில் ஆசிரியராய்க் கடமை ஆற்றிப், பின்னர் அதே சங்கத்தைச் சார்ந்த யாழ்ப்பாணம் வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயத்தில் தலைமையாசிரியராய் நீண்டகாலம் பணிபுரிந்தவர்.

குழந்தைபோல நின்று எத்துணைப் பெருமை வாய்ந்த அறிஞருடனும் ஒன்றுபட்டுக் கலந்து பழகும் சுபாவம் எல்லோர்க்கும் எளிதில் வாய்ப்புதொன்றன்று. திரு. அம்பிகைபாகன் அவர்கட்கு அது இயற்கையில்

அமைந்த ஓர் அரிய சுபாவம். அதனால் ஏனையோர்க்குக் கிட்டாத ஒரு தனித்துவத்தையும் பெருமையையும் பெற்று, ஆசிரியப்பணி, சைவப்பணி முதலியவற்றில் அவர் சிறந்து விளங்கினார். சென்ற முப்பது ஆண்டுகளாய் எங்கள் உயர்தரக் கல்லூரிகளில் தலைமையாசிரியப் பதவியை ஏற்றுப் பணிபுரிய விரும்பிப் பற்பல அதிபர்கள் முன்வந்திருக்கின்றனர், ஆனால், அங்ஙனம் முன்வந்தவருள் மிகச்சிலரே, எங்கள் முன்னோர் அளித்த அருஞ் செல்வங்களாகிய சைவம், தமிழ் ஆகிய இரண்டினையும் மறவாது போற்றி, அவற்றின்மீது மிகுந்த பேரார்வம் கொண்டு உழைத்தவர்கள். அவ்வாறு உழைத்தவருள் முதன்மையானவர் திரு. அம்பிகைபாகன் அவர்களே எனக் கூறின் அதுமிகையாகாது அவ்வகையில் இந்த ஈழநாட்டு சைவத் தமிழ்ச் சமூகம் திரு. அம்பிகைபாகன் அவர்கட்கு என்றென்றும் மிகவும் கடமைப்பட்டுள்ளது.

தமிழ் மொழியிலும், சைவப்பணிகளிலும் மிகுந்த ஆர்வம் கொண்ட இவர், தமிழ் அறிஞர்களைப் பற்றியும் புராதனமான சைவப்புராண நூல்கள், சிவஸ்தல வரலாற்று நூல்கள் முதலியன பற்றியும் பத்திரிகைகளில் கட்டுரைகள் எழுதியதோடு, தமிழ்ச் சைவப் பிரசங்க மேடைகளிலும், இலங்கை வானொலியிலும் சொற்பொழிவுகள் ஆற்றியுள்ளார். கணே

சையாவுக்குப் பொற்கிழி வழங்கிய விழாவிலும், நான்காம் தமிழ் விழாவிலும் காரியதரிசியாகவும் தனாதி காரியாகவும் கடமை ஆற்றி யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழ்த் தெய்வத்தைப் பிரதிஷ்டை செய்து பூசிக்கும் பெரும் பணியில் முன்னின்று தொண்டாற்றி யுள்ளார். யாழ்ப்பாணம் ஆரியதிரா விட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கத்தை இயக்கும் உறுப்பினருள் ஒருவராயி ருந்து, அச்சங்கப் பிரதிநிதியாய் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகச் 'செனேட்' சபையில் அங்கத்துவம் வகித்துச் சில காலம் தொண்டாற்றியுள்ளார்.

திரு. அம்பிகைபாகன் அவர்கள் தலைமையில் வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயம் எல்லாத்துறைகளிலும் முன்னேற்றம் பெற்று வளர்ந்தமைக்குக் காரணம், அவர்க்கு அற்புதமாய் வாய்த்த, அர்ப்பண புத்தியிற் சிறந்து ஆசிரியத் தொண்டாற்றிய இரு ஆசிரியப் பெருந்தகையினராவர். அவர்களிருவ ரதும் பேருதவி, பேருழைப்புகளுடன் திரு. அம்பிகைபாகன் அவர்கள் ஆற்றிய 'பெருங் கல்விப்பணி' எங்கள் மத்தியில் [என்றும் நின்று நிலவுக] என வாழ்த்துகின்றோம்.

திரு. அம்பிகைபாகன் அவர்கள் இரு வரோடு தாமும் ஒருவராக வீற்றி ருந்து, மூவரும் ஒருங்கு சேர்ந்து இயங்கி, வைத்தீஸ்வர வித்தியால யத்தை இயக்கிய அந்நிலையை, திரி மூர்த்திகள் எனப்படும் மூவரும் யாதொரு வேறுபாடுமின்றி ஒருவரை

ஒருவர் தழுவி 'உலகினை இயக்கித் தொழிற்படுத்தும் அப்பெருநிலைக்கே' ஒப்பிடலாம் எனக் கூறும் அன்பர்களும் உண்டு.

சென்னை, சைவசித்தாந்த சமாசத் தினர் இலங்கையில் நடாத்திய மூன்று பெரிய சைவ மகாநாட்டு விழாக்கள் மிகுந்த சிறப்புடன் நிறைவேற உழைத்தவருள், ஒருவரும், அந்த மகாநாடுகள் இங்கு நிகழ்வதற்கு, ஒருவகையில் மூலகாரணராய்த் திகழ்ந்தவரும் திரு. அம்பிகைபாகன் அவர்களே. இவர் சுன்னாகம் 'செல்லாச்சி அம்மையார்' நினைவு மலர் 'முத்துக்குமாரசுவாமித் தம்பி ரான் நினைவுமலர்' அச்சுவேலி 'சிவஸ்ரீ குமாரசுவாமிக் குருக்கள் சஷ்டிஅப்த பூர்த்தி விழாமலர்' என்பவற்றின் பதிப்பாசிரியராய் விளங்கியதுமன்றி, 'இலங்கையில் சுவாமி விவேகானந்தர்', 'கந்தபுராணம் ஒரு தமிழ் நாட்டுக் காப்பியம்' என்ற நூல்களின் ஆக்கியோனுமாவர்.

திரு. அம்பிகைபாகன் அவர்கட்கு இயற்கையி் லமைந்த சைவத் தமிழ் உள்ளம் மென்மேலும் பொலிவுற்றுச் சிறக்கவேண்டும் என்றும், அதனால் எங்கள் சைவமும் தமிழும் தம் 'இயற்கைப் பெருவெளி' குன்றாது இந்த 'யாழ்ப்பாணப் புண்ணிய பூமியில், எல்லாப் பெருமைகளும் பெற்று 'நின்று நிலவி ஓங்கி வளரவேண்டும்' என்றும் எல்லாம் வல்ல இறைவனை இறைஞ்சி வழுத்துகின்றோம்.

அச்சுக்கலையின் பிறப்பு

அருள் செல்வநாயகம் அவர்கள்

முன்னாளில் மரநிழல்களிலும், திண்ணைகளிலும் வளர்ந்த கல்வியானது, இன்று பாடசாலைகளிலும், கல்லூரிகளிலும் வளர்கிறது. கிராமங்களிலும் நகரங்களிலுமுள்ள ஆயிரக் கணக்கான பாடசாலைகளிலும் கல்லூரிகளிலும் இன்று ஏககாலத்தில் கல்வி வளர்வதற்கு முக்கிய சாதனமாக நின்றுலாவுவது அச்சு நூல்களாகும்.

இயற்கையின் சீற்றத்தினுக்கு இரையாகாமலும், காலனின் கைக்குட்படாமலும் மக்கள் அனைவருக்கும் சொல்வவொண்ணா நன்மைகளை நயந்தளிக்கின்றன அச்சுநூல்கள். கல்வியை அகில உலகமெங்கும் பரப்பி அறிவுச்சுடர் ஒளியை அணையாமல் என்றென்றும் பரப்பிக்கொண்டிருக்கும் அச்சுநூல்கள் சமுதாயத்தில் சிரஞ்சீவியானவைகளாகும்.

எமது முன்னோர்கள் ஏடும் எழுத்தாரணியும் கொண்டு, வெகு சிரமத்தின் பேரில் இலக்கியங்களைப் படைத்தார்கள். சாத்திரங்களை ஆக்கினார்கள். இவைகள் ஒரு சிலருக்கு மட்டும் உரிமையுடையனவாக இருந்தன. இவ்வறிவுச் செல்வத்தை எல்லாரும் எல்லா வேளையிலும் பெற்றுக்கொள்ள முடியாமலிருந்தன. இக்குறைவினை அச்சு நூல்கள் மிகமிக இலகுவாக நிறைவு செய்தன.

எமது முன்னோர்கள் நினைத்துக்கூட இராத சாத்திரங்களையெல்லாம் சர்வ சாதாரணமாக, சாதாரண மக்களும் இலகுவாக அறிந்து கொள்ளக்கூடிய சாதனமாக இருக்கும் அச்சு நூல்கள்

பிறந்த கதையும் ரசமானதல்ல சோகமயமான கதைதான்!

பண்டைக் காலத்தில் சீன தேசத்தில் ஒருவகையான அச்சுக்கலை நடைபெற்று வந்தது. மரப்பலகையில் ஒவ்வொரு பக்கத்தினுக்குமுரிய எழுத்துக்கள் முழுவதும் செதுக்கப்பட்டிருந்தன. இதனால் ஒவ்வொரு அச்சுப் பலகையும், ஒவ்வொரு பக்கத்துக்கே உதவக்கூடியதாக இருந்தது. மற்றொரு பக்கத்தினுக்கு அப்பலகைகள் உதவர்து போயிற்று. தற்பொழுது நூல்களை அச்சிடுவது போல் அவைகள் செய்ய முடியாது போயிற்று. இன்றைய அச்சு முறையினை அதாவது தனித்தனியாக எழுத்துக்கள் வார்க்கப்பட்டு, கோத்து அச்சடிக்கும் முறையினை ஜோன் கூடென்பெர்க் என்பவர்தான் முதன் முதலாகக் கண்டு பிடித்தார்.

ஜோன் கூடென்பெர்க் என்பவர் ஜெர்மனி தேசத்தில் ரைன் நதிக்கரையிலுள்ள மேயென்ஸ் என்னும் நகரத்தில் கி. பி. 1400-ம் ஆண்டு பிறந்தார். மேயென்ஸ் நகரத்தில் ஏற்பட்ட கலகத்தினால் கூடென்பெர்க்கும், அவரது நண்பர்களும் நகரத்தை விட்டுத் துரத்தப்பட்டார்கள். இறுதியில் கூடென்பெர்க்கின் சொத்துக்களையும் அரசாங்கம் பறிமுதல் செய்து கொண்டது.

கூடென்பெர்க், ஸ்ட்ரஸ் என்ற நகரத்தை உறைவிடமாகக் கொண்டார். இந்நகரத்து மக்களின் அன்பினுக்குரியவராகினார். அதன்பயனாக மக்க

ளின் உதவியினால் பறிமுதல் செய்யப் பட்ட சொத்துக்களைத் திரும்பவும் பெற்றுக்கொண்டார். சொத்துக்களைப் பெற்றுக்கொண்ட கூடென்பெர்க் பல இடங்களுக்குச் சென்று சிறந்த கல்வியைப் பெறலானார்.

ஒல்லாந்து தேசத்திலுள்ள கார்லெம் நகரத்தில் கூடென்பெர்க் வாழ்ந்து வருகையில் ஒருநாள் மரப் பலகையில் செதுக்கப்பட்டிருந்த லத்தீன் இலக்கணத்தைப் பார்த்தார். அது முதலாக அச்சுக் கலையைக் கண்டு பிடிக்கவேண்டுமென்ற ஆர்வமுண்டாகி ஆராய்ச்சி செய்யலானார்.

ஆருயிர்க் காதலியைப் பிரிந்து வந்ததனால் கூடென்பெர்க் மலர்வனத்தினுக்குச் சென்று அடிக்கடி காதலியை நினைத்துப் பாடுவதும், அவளது பெயரையும் தனது பெயரையும் மரப்பட்டைகளில் பல முறைகள் எழுதிப் பார்த்துப் பரவசப்படுவதும் வழக்கமாக இருந்து வந்தது.

ஒரு முறை பெயர்களை ஈரமான இளம்பட்டையிற் செதுக்கி, அப்பட்டையைத் தோற்கடதாசியில் சுற்றி வைத்தார். மறுநாள் தோற்கடதாசியைப் பிரித்துப் பார்த்தார். இளம்பட்டையிற் செதுக்கிய எழுத்துக்கள் தோற்கடதாசியில் தெளிவாகப் பதிந்திருப்பதைக் கண்டார். அதனைப் பார்த்த கூடென்பெர்க் ஆனந்தப்பட்டார். பெரிய பலகைகளில் எழுத்துக்களைச் செதுக்கி மரப்பட்டை ரசத்தினுக்குப் பதிலாக, கறுப்பு மையினை அப்பலகையின் மீது தடவி அச்சு இயற்ற முயன்றார். இம்முயற்சியிலே கூடென்பெர்க் பலவருடங்களாக ஈடுபட்டார். முடிவில் ஒவ்வொரு எழுத்தையும் தனித்தனியே சிறிய மரத்

துண்டுகளில் செதுக்கி, அவைகளைக் கோத்து அச்சு இயற்றும் எண்ணம் ஒரு நாள் கூடென்பெர்க்கினுக்குத் தோன்றியது. அதன் பயனாக எழுத்துக்களைச் செதுக்கலானார். இம்முயற்சியிலே கூடென்பெர்க் பல ஆண்டுகளைக் கடத்தினார். பின்னர் சுவிச்சுலாந்து சென்று மரத்துண்டுகளில் எழுத்துக்கள் செதுக்கி, வசன முறைப்படி அவைகளை வரிசையாகக் கோத்து ஒருபக்கம் மட்டும் அச்சிட்டுப் பார்த்தார். கூடென்பெர்க் எதிர்பார்த்ததற்கு மேலாக அச்சு தெளிவாக இருந்தது. இந்தவகையில் அச்சு இயற்றுவதாக இருந்தால் ஒரு தொழிற்சாலை நிறுவவேண்டி ஏற்பட்டது.

தொழிற்சாலை அறிவினால் கட்டி எழுப்பக் கூடியதல்லவே! மூலதன மன்றோ வேண்டும். வறுமையில் உழன்று கொண்டிருந்த கூடென்பெர்க் கிடம் மூலதனமேது? பொருள் பெறும் பொருட்டு பல செல்வர்களிடம் சென்றார். தான் கண்டுபிடித்த அச்சுக் கலையை எடுத்துக்கூறினார். அவர்கள் கூடென்பெர்க்கின் ஆராய்ச்சியினை எள்ளி நகையாடிக் கைவிரித்து விட்டார்கள்.

செல்வந்தர்களின் பொருள் உதவி கிடைக்கவில்லையென்று கூடென்பெர்க் வாளாவிருக்கவில்லை. தனது ஆராய்ச்சியினைக் கைவிட்டுவிடவில்லை. சில தொழிலாளர்களுடன் சேர்ந்து கூடென்பெர்க் ஓர் தொழிற்சாலை நிறுவினார். அச்சுக்கலைத் தொழில் அனைத்தையும் தாமாகவே செய்து முடிக்க கூடென்பெர்க்கினால் முடியவில்லை. ஆகவே, அச்சுக்கலையின் இரகசியத்தை சக தொழிலாளருக்கும் கூற நேர்ந்தது. இதன்பயனாகச் சக தொழிலாளர்கள் அச்சுக் கலையின் பெருமை

யினை உணரலானார்கள். அச்சக் கலை யினால் ஏற்படும் லாபமனைத்தையும் சக தொழிலாளர்கள் பெறவேண்டு மென்று கருதியதனால் கூடென்பெர்க் கினுக்கு பொருள் உதவி செய்ய முடியாதென மறுத்துவிட்டார்கள். இருந்தாலும் கூடென்பெர்க் தமது ஆராய்ச்சி முடியும் தறுவாயிலிருந்த மையினால், சக தொழிலாளர்களின் உதவியை இழக்காவண்ணம் அவர்களது நிபந்தனைகளுக்குக் கட்டுண்டு, உழைக்கலானார்.

அச்சக் கலையினால் பெரும் வருவாய் வந்தது. இதனைச் சக தொழிலாளர்கள் எடுத்துக் கொண்டதுடன், கூடென்பெர்க்கினை ஓர் கூலியாளர் போற் கருதி நடத்தி வந்தார்கள். மேலும் அவர்கள் அச்சக்கலை கூடென்பெர்க்கினுக்கு உரிமையானதல்ல! தங்களுக்கே உரிமையானதென்று நீதிமன்றத்திலே வழக்குத் தாக்கல் செய்தார்கள். வழக்கினை விசாரித்த நீதிபதி முடிவிலே, கூடென்பெர்க்கினுக்கே அச்சக்கலை உரிமையானதென்று தீர்ப்பு வழங்கினார். இதன் பயனாகக் கூடென்பெர்க் தனது பிறந்த நகரான மேயென்சினுக்கு வந்தார். அச்சக்கலை ஆராய்ச்சியாளராகத் திரும்பிவந்த கூடென்பெர்க் தமது காதலியான ஆனெற்றைத் திருமணம் செய்து கொண்டார். வறுமையில் கலந்துகொள்ளத்தான் ஆனெற்றால் முடிந்தது.

மேயென்ஸ் நகரில் மீண்டும் கலகம் எழுந்தது. அதன் பயனாக கூடென்பெர்க் திரும்பவும் இல்லாளுடன் தான் பிறந்த நகரைத் துறந்து வெளியேற வேண்டிவந்தது. மறுபடியும் கூடென்பெர்க் சவிச்சலாந்தினுக்குச் சென்று அச்சக் கலைத் தொழிற்சாலை நிறுவி விவிலிய நூல்களை அச்சிட்டார். திரும்பவும் இவரது நண்பர்கள், இவரை ஏமாற்றவும் பழையபடி பிறந்த நகரான மேயென்சினுக்கு வந்தார்.

மேயென்ஸ் நகரில் தமது நண்பர்களான பூஸ்டர், சோபெர் என்பவர்களைத் துணையாகக் கொண்டு அச்சக்கலைத் தொழிற்சாலை நிறுவி கிறிஸ்துமத நூல்களை அச்சிட்டார். இக்காலையில் கூடென்பெர்க் அடைந்த துன்பங்கள் அனந்தம். எந்தவகையிலும் கூடென்பெர்க் ஓர் துரதிஷ்டசாலியாகவே விளங்கினார்.

பிரான்ஸ் மன்னவனாகிய 11-ம் லூயி இவரைச் சிறிது காலம் ஆதரித்து வந்தான். இக்காலையில் புதிய நண்பர்களைத் துணையாகக் கொண்டு அச்சக்கலைத் தொழிலை நடத்தினார். இப்புதிய நண்பர்களும் கூடென்பெர்க்கினை ஏமாற்ற முனைந்தார்கள். அவர்களது முனைவு முடிவிலே தோல்வியிற்றான் முடிந்தது.

திரும்பவும் மேயென்ஸ் நகரத்தில் கலகம் தோன்றியது. இதன் பயனாகக் கூடென்பெர்க்கும். அவரது மனைவியும் நகரத்தினின்று துரத்தப்பட்டார்கள். அகதிகளாக அன்னிய நாடுகளில் அலைந்து திரிந்த கூடென்பெர்க், இறுதியில் நார்வே மன்னவனால் ஆதரிக்கப்பெற்று அங்கே வாழ்ந்து வரலானார். ஜோன் கூடென்பெர்க் தமது அறுபத் தொன்பதாவது வயதிலே உலக வாழ்வினைத் துறந்தார்.

கூடென்பெர்க் இறந்த பின்னர் தான் அவர் கண்டுபிடித்த அச்சக் கலையின் மகத்துவம் தெரியத் தெரியத் தொடங்கியது. அச்சக் கலையின் மகத்துவம் ஐரோப்பாக் கண்டமெங்கும் பரவியது. பல நகரங்களிலே அச்சக் கலைக்கூடங்கள் நிறுவப்பட்டன. கி. பி. 1475-ம் ஆண்டு காக்ஸ்டன் என்பவர் வெஸ்டர் மினிஸ்டரில் முதன் முதலாக அச்சக் கலைக்கூடத்தை நிறுவினார். இங்கிருந்துதான் அச்சக் கலைக் கூடத் தொழில் உலகெங்கும் பரவி வளரத் தொடங்கியது. வளர்ந்து நிற்கிறது. இன்று அச்சக்கலை மனித வாழ்வில் ஓர் அங்கமாகக் கலந்து பிணைந்துவிட்டது.

“அனைத்தும் அமைந்த ஆசிரியன்”

திரு. R. N. சிவப்பிரகாசம் வழக்கறிஞர், பத்திராதிபர், இந்துசாதனம்.

வள்ளுவர் என்பதற்கு வண்மை யுடையவர் என்ற பொருள் பொருந்தும் என்று திருத்தணிகைச் சரவணப்பெருமாள் ஐயர் புகன்றது போல, அம்பிகைபார்கன் என்ற அருமருந்தன்ன நாமம் கல்வி என்னும் அம்பிகைக்குப் பாகனாய் அமையும் பண்புடையோன் எனக் கருத்துக் கொடுக்கும்.

‘நின்றலர்ந்து தேன் பிலிற்றும் நீர் மையதான செந்தளிர்க் கற்பகம் என்ற நன்மலர்போற் புன்னகை பொலிந்து இன்முகம் அமைந்து அன்புணர்ச்சி யென்னும் நறுந்தேனை நாடுகின்றவர்கள் கூடி நுகரவைக்கும் இயற்கை வளமுடையவர் ஆசிரியர் அம்பிகைபாகன்.

“பங்கையோர் பங்குடை வானநாயகற்
கிங்குள பலபுரா ணத்து ளெஃகவேற்
புங்கவன் சீர்புகழ் புராண மொன்றுள
தங்கதில் ஒருசில வடைவிற் கூறுகேன்”

என்று கந்தபுராணம் தந்த கச்சியப்ப சிவாசாரியார் அமைவுற அறைந்தது போல், அம்பிகைபாகன் அவர்களின் வாழ்க்கை வரலாறு பல வேறு பண்புகளிருப்பினும் அன்னார் ஆசிரியராய் அவ்வழி வைத்தீஸ்வர வித்தியாசாலை நித்திய கர்த்தாவாக அமைந்த தகைமையைச் சிறப்புறத் தேர்ந்துரைத்தல் சாலப்பொருந்தும்.

“பணிவுடைய இன்சொல னுத லொருவற்
கணியல்ல மற்றுப் பிற”

எனப் பொய்யாமொழிப்புலவர் ஆண்மகன் ஒருவனுக்கு அமையும் ஆபரணங்கள் எவை யென்று சுருங்கச் சொல்லிய அணி ஆசிரியர் அம்பிகை

பாகனுக்கு அப்படியே அமையும் அல்லவா? பணிவுடையன் இன்சொலன் என்ற இவ்விரு பண்பும் அம்பிகைபாகனின் இயற்கை அழகுக் கணியர்க நன்கமைந்துள்ளன.

இப்பெரும் அணி க லனு டன் அமையர்து பொறையுடைமையென்னும் ஆபரணத்தையும் பொலிவுறக் கொண்டனர் அம்பிகைபாகனார், என்னை? வள்ளுவர் வாக்கு, “நிறையுடைமை நீங்காமையேண்டிற் பொறையுடைமை போற்றி ஒழுகப்படும்” என்ற உண்மையின் வண்மையை விளக்க.

ஆசிரியராய் அமைதல் ஆன்றோர்க்குரிய அருங்குணம். சின்னஞ் சிறுரை நன்மாணாக்கர்களாக்கி வாழ்க்கைப் பயனை அன்னார் அடையவைக்கும் வழியைக் காட்டுதல் கடமை என்று எண்ணி வந்தனர் அக்காலத்தில். அவ்வாறே இளமையிலே பண்பமைந்த கல்விமான் துரையப்பா பிள்ளையின் கழகத்தில் அப்பெரியாரின் நிழலில் வளர்ந்து பின் சென்னையிற் பல்கலைக் கழகத்திலே கல்விச் செல்வம் மல்கிய யாழ்நாட்டு அறிஞர்களின் அன்புக்கும் ஆதரவுக்கும் உரியராய் அந்நாட்டு மேதைகளின் கலைத் திறமையைக் கண்டுகளிப்புற்று அக்கலையைத் தானும் எய்துதல் வேண்டும் என்ற நல்ல எண்ணங் கொண்டவராய் இருந்தனர் அம்பிகைபாகன். எண்ணத்தின் எழிலுக்கமையவே ஆசிரியத் தொழிலும் அவரை நண்ணியது.

வண்ணை என்றால் நாவலர் நற்றகை யாரின் பண்பமைந்த நகரம் என்பது தோன்றும். வைத்தீஸ்வர நா த ன் திருச்சந்நிதானத்தின் நிழலிலே சைவ சித்தாந்தச் சூழலிலே உத்தியோகம் வகிப்பதென்றால் அத்தன் அருளல் லவா வேண்டும்! அவ்வருளைச் செவ் வனே பெற்றார் அம்பிகைபாகனார். செந்தமிழும் சைவ நூற்றெளிவும் ஒருங்கமைந்த தவசிரேட்டர் விபு லானந்த அடிகளின் உறவும் இருக்கு மானால் பின் வேண்டுவது மொன் றுண்டுகொல்!

நற்றாமரைக் கயத்தில் நல்லன்னஞ் சேர்ந்தாற்போலக் கற்றார் அமைத்த கழகத்தில் உற்றார் நற்றலைமை அம் பிகைபாகனார்: கற்றவை கற்றபின் அவ்வண் நிற்கும் அரும்பழக்கத்தைக் கையாண்டார் ஆசிரியர் அம்பிகை பாகனார். ஆங்கிலக் கழகம்; ஆனால், சைவமும் தமிழும் ஒங்கின ஆங்கு.

பயிற்சியும் பண்பும் முயற்சியும் முழு முதல் நினைவும் யாவும் ஒருங்கமைய ஆசிரியருக்காசிரியனாகும் பெரும்பேறு அம்பிகைபாகனாருக்கு இளமையில் வளமாயது. அவ்வளம் கீரிமலை நீருந் துப்போன்று சீரியதா யமைந்தது. வாழ்க்கை பொலிந்தது. வாழ்நாள் வளநாட்களாகத் திகழ்ந்தன. வைத் தீஸ்வர வித்தியாசாலை மட்டுமல்ல நாவலர் நாட்டு ஏனைய சைவத் தமிழ்க் கழகங்களும் அவரை நன்கு பயனாய்க் கொண்டன. வாழ்க்கை தமிழுக்கும் சைவத்துக்கும் உரிய தானது. முப்பத்தைந் தாண்டுகள் ஆசிரிய அதிபனாய் ஒரே ஒரு கழகத் தில் அமைந்த சாதனையே சாதனை. பூரணத் தொண்டின் பொலிவு அர சியல் ஒழுக்கின்படி அறுபதாம் ஆண் டில் உச்சிநிலையை உற்றது. எஞ்சிய தொண்டு யாழ்நாட்டு மக்களுக் காகுக.

புறப்பொருாய் உள்ள ஒரு சுவர்க்க பூமியோ, அல்லது பொற் காலோ, வெறுங் கற்பனையிலேதான் இருக்கின்றது—ஆனால், 'அக அநுபவமாகிய சுவர்க்கமோ, பொற்காலமோ' ஏற்கெனவே இருப் புடையதாயுள்ளது. கஸ்தூரிமானானது கஸ்தூரியின் வாசனைக்குக் காரணத்தை அறியாது. அங்கும் இங்கும் நாடியோடி இறுதியில் அதைத் தன்னிடத்தேதான் கண்டு கொண்டாக வேண்டும்.

- சுவாமி விவேகானந்தர்.

Parents Day: Opening of the Northern Block — (13-3-68)
by Mr. G. G. Ponnampalam Q C., M. P. for Jaffna

வித்தியாலயத்தின் தனிப்பெரும் பாரம்பரியம்

திரு. நா. நமசிவாய இடைக்காடர் B. Sc. ஆசிரியர் இந்துக்கல்லூரி, கொக்குவில்

உயர்ந்த அழகிய கட்டிடங்கள் மட்டுந்தான் கல்லூரியை ஆக்குகின்றன என்ற கூற்றைப் பிழையென வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயம் முப்பது ஆண்டு கட்டு முந்தி நிறுவிக்கொண்டிருந்தது. ஏறக்குறைய 1930-ம் ஆண்டு, இக்கல்லூரியில் மாணவனாகச் சேர்ந்த எனக்கு இது "சிறிது" ஆகத்தான் தோற்றியது. சிறிய கட்டிடம், பெரிய மண்டபம், எட்டு ஆசிரியர்கள், ஏழு வகுப்புக்கள், நூற்றிருபது மாணவர்கள் கொண்டதுதான் இக்கல்லூரி.

எனினும் மற்றைய கல்லூரிகளிலும் பார்க்க இக்கல்லூரி சமயத்துறையில் கல்விபுகட்டுவதில் ஈடு இணையற்று விளங்கியது. தினசரி காலை மாலை இறைவணக்கம். வெள்ளிக்கிழமைகளில் நீண்ட நேரப் பூசையும், ஆசிரியர் ஒருவரின் நற்போதனையும் இடம் பெறும். நாயன்மார்களின் பூசை, சரஸ்வதி பூசை, சிவன்கோவில் திருவிழாவின் போது மண்டகப்படி, சுவாமி இராமகிருஷ்ணர், சுவாமி விவேகானந்தர் ஜெயந்தி... இப்படிப் பல விழாவிலும் எல்லா மாணவர்களும் பங்கு பெறுவர். யாழ்ப்பாணத்திற்கு விஜயம் செய்த பெரியார்கள் ஒருவராவது எம் கல்லூரிக்கு வராது போகவில்லை யென்றால் நாம் செய்த பாக்கியம் சாதாரணமானதா?

"எழுத்தறிவித்தவன் இறைவனாவான்"--எழுத்து என்ற பதம் எதைக்குறித்த போதிலும் என்னைப் பொறுத்தவரையில் என் கையெழுத்தை ஆக்கி வைத்த ஆசிரியர்கள் அம்பிகைபாகன், வைரமுத்து, சீனிவாசகம் ஆகியோ

ருக்கு நான் என்றும் கடமைப்பட்டவனாகின்றேன். நான் J. S. C. இல் படிக்குங் காலத்திற் கூட, என் கையெழுத்துத் திருந்தவில்லை என்ற காரணத்திற்காக எனக்குப் பவுண்டன் பேரூ வாங்கிக் கொடுக்கவேண்டாம் என்று என் தமையனருக்கு உத்தரவு இட்டாராம். 'G' பேனைக்கூர் உபயோகித்துப் பேனைத்தடியால் எழுதும்படி எனக்குக்கட்டளை! இதன் பயனாக, இன்று தெளிவாகவும் அழகாகவும் எழுதுபவர்களின் வரிசையில் நானும் ஒருவனாக மதிக்கப்படுகின்றேன்.

1935-ம் ஆண்டு திருவாளர் அம்பிகைபாகன் தலைமையாசிரியராக வந்து சேர்ந்தார். கதர் உடுப்பும், புன்சிரிப்பும் ஆனால் இடையிடையே வெடு வெடுப்பும் உடையவர். அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரியுமென்ப திற்கேற்க, இவருக்குக் கோபம் வருமுன்பே முகம் காட்டிக் கொடுத்து விடும். எங்களுக்கு ஆங்கில பாடம் எடுக்கத் துவங்கினார். ஒரே பீதி. இவரிடம் படித்து எவ்வாறு சித்தியடைவதென்று! ஆனால் நன்றாக எங்களிடம் வேலை வாங்கினார். படிக்கச் செய்தார். ஈற்றில் ஒன்பது பேருக்கு ஐந்துபேர் ஆங்கிலம் மட்டுமல்ல, J. S. C. சோதனையே சித்தியடைந்தோம். அதே சோதனையில் யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள ஒரு "பெரிய" கல்லூரியில் 27 பேருக்கு ஒருவர்தான் சித்தியடைந்தார். அவ்வுருடம் எங்கள் கல்லூரி யாழ்ப்பாணத்திலே திறமையான பெறுபேறு எனக் கதைத்

துக் கொண்டனர். ஒரு விதத்தில் உண்மையாய் இருக்கலாம். ஏனெனில் நானே “சரித்திரத்தில்” சித்தியடைந்திருந்தேன்.

நான் முன்குறிப்பிட்ட ஆசிரியர்களுக்குக் கல்லூரியில் மட்டுந்தான் அத்தொழில் என எண்ணிவிட வேண்டாம். கல்லூரிக்கு வெளியிலும் எங்களைக் கண்டால், உரிமையோடு கூப்பிட்டு எங்கே போகிறீர்கள், ஏன் போகிறீர்கள் என்று பல கேள்விகளைக் கேட்பர். இதக்காக இவர்களைக் கண்டால் ஒரே ஓட்டம். நாம் காத்திராப்பிரகாரமாக அகப்படுவது அதிபரிடந்தான். பின்னேரங்களில் பெரிய கடை வீதியில் உல்லாசமாக நடைபழகும் தருணத்தில் எமக்குப் பின்னால் கொண்டு வந்து இவரது சிறிய காரை நிறுத்துவார் கார்ச்சாரதி. ஒன்றும் கதைக்கமாட்டார். கார்போய்விடும். மறுநாள் பாடம் படிக்கவில்லை யெனக்கண்டால் ஏசத் துவங்குவார். ஏச்சில் பெரிய கடைப்பவனி, ஒன்றாய்த் திரிதல், எல்லாம் இடம் பெறும். கார்ச்சாரதியிடம் நண்பு பூண்டு கெஞ்சினோம். எம்மிடம் கோபம் இருந்தால் எம்மை நீர் அடிக்கலாம் ஆனால் காரை எம்பின்னால் நிறுத்தி எங்களைக் காட்டிக் கொடுக்க வேண்டாம். நாம் எதைக் கேட்டாலும் அந்த வம்பு வேலை நிகழும். அதிபர் அப்பொழுது பிரமச்சாரி, நாம் இவருக்கு வீட்டில் வேலையில்லாததால் தான் இப்படி அலைந்துதிரிகிறார் எனத் திட்டுவோம். ஊர் மக்கள் அவர் பக்கம். நாம் எதைக் கூறினாலும் அவர்கள் கேட்கமாட்டார்கள். நாம் இவரிடமிருந்த கோபத்திற்கு, கல்கி இலங்கைக்கு வந்து போன பின்னர்-

“இவரை மருமகனாக ஏற்கப் போகிறவர் ஒரு அதிஷ்டசாலி” என பத்திரிகையில் எழுதியிருந்தது, ஆத்திரமூட்டியது. கல்கியை வாசியாது விட்டாலே நலம் என்று தோன்றியது. இவர் ஒரு முற்கோபியையொழிய ஒன்றையும் வைத்துச் சாதிப்பவர் அல்லர்.

அக்காலத்தில் கடைசி வகுப்பாகிய எட்டாம் வகுப்பில் படிக்கும்போது எங்களைப்பற்றி ஏதோ புகார் இவரிடம் போய்விட்டது. துள்ளித் துள்ளி வந்தார். அத்தனை பேரையும் வெளியேறச் சொன்னார் - வகுப்பால் மட்டுமல்ல கல்லூரியாலேயே! திகைத்துக் கண்கலங்கி இருக்கும் வேளையில் வைரமுத்து மாஸ்டர் எங்களைக் கந்தோருக்கு அழைத்துச் சென்று மிகக் கனிவுடன் தம்பிமார் ஒவ்வொருவராய்த் தனியே என்னிடம் என்ன நடந்ததென்று கூறுங்கள். நான் உங்களை மன்னித்து விடுகிறேன் என்றார். நாம் எதைச் சொல்வதென்று தெரியாது மௌனமாய் நின்றோம். எல்லோரையும் வெளிவிருந்தையில் தெருவைப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கும்படியும், உண்மை வெளிவரும் வரை உள்ளே விட முடியாதெனவும் எவ்வளவு ஆறுதலாகக் கூறினார். அவர் மனம் “வைரம்” ஆகவிருந்த போதிலும் பேச்சு “முத்து” ஆகத்தான் இருந்தது.

ஒரு நாள் முழுவதும் நின்றோம். தெருவாற் போகிறவர்கள் எங்களைப் பார்த்தார்கள். வெட்கம் தாங்கவில்லை. மறுநாள் ஒவ்வொருவராக அவரிடம் போய் ஏதோ எல்லாம் கூறினோம். அவர் புன்சிரிப்புக்கு எல்லையே யில்லாது போய்விட்டது. நாம் பிரம்பு வெட்டித்தாழ்த்த இடங்

கூடக் கூறினோம். எல்லா விளக்கமும் முடிய அவர் கூறியது எங்களைத் திடுக்கிடச் செய்தது. உங்களில் யாரோ ஒருவர் ஒரு மாணவியைப் பார்த்து “றலி” என்ற பட்டப்பேராற் கூப்பிட்டதாகத்தான் எங்களுக்குப் புகார். ஆனால் நீங்கள் எங்களிடம் சொன்னதோ ஒரு தொகை. நீங்கள் இனி ஒரு விஷயத்திலும் தலையிடுவதில்லையெனச் சத்தியம் செய்துவிட்டு வகுப்புக்குப் போகலாம் என்றார். நாம் சத்தியம் செய்ததோடு, சத்தியத்தை நிறைவேற்றினோம்.

இச் “சிறிய” கல்லூரியில் நாம் படித்த கணிதம், அதுவும் நாராயண ஐயரிடம் என்றார் சொல்லவும் வேண்டுமா! J. S. C. சித்தியின் பின் “பெரிய” பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போன போது நாம் எல்லோரும் அங்கு மிகவும் கெட்டிக்காரராக விளங்கினோம். இப்பொழுது உப அதிபராய் இருப்

பவரிடம் நாம் கணிதம் படிக்கும் பாக்கியம் பெறவில்லை. ஆனால் நாம் வெளியேற முன்னரே அவர் கல்லூரியை வந்து சேர்ந்தார். சேர்ந்த சில தினங்களுக்குள்ளேயே அவர் “உலோனி” என அறிந்தோம். ‘உலோனி’ புத்தகத்தில் அவர் செய்யாத கணக்கில்லையாம் - அதுமட்டுமன்று; கணக்கைச் சொன்னால் பக்கம் சொல்லுவார்-மறுதலையும் அப்படியே உண்மையாம்.

வித்தியாலயத்திற்கென ஒரு பாரம்பரியம் உண்டு. அதை உருவாக்குவதில் பெரும்பங்கு எடுத்துக் கொண்ட திருவாளர்கள் சீனிவாசகம், வைரமுத்து ஆகியோர் இளைப்பாறி விட்டனர். திருவாளர்கள் அம்பிகைபாகன் ஓய்வு பெறுவதோடு அப்பாரம்பரியம் முடிவடைந்து விடுமா? ஒருபோதும் இல்லை

தண்ணீரைப் பெற விரும்பிய ஒருவன் ஓரிடத்தில் கிணறு வெட்டினான். ஆறு முழம் கீழே போயும் நீரின் அறிதறி ஒன்றும் தென்படவில்லை. ஆகையால் அதைப் புறக்கணித்துவிட்டு மற்றோரிடத்தில் எட்டுமுழம் தோண்டிப்பார்த்தான். அங்கும் நீரின் அறி குறி எதுவும் தென்படவில்லை. மூன்றாம் இடத்தில் பத்துமுழம் பூமியை வெட்டிப்பார்த்தான். அதிலும் அவனுக்குப் பயன் ஒன்றும் உண்டாகவில்லை, இப்படி வெவ்வேறு இடங்களில் கிணறு தோண்டிப் பார்த்ததற்குப் பதிலாக ஒரே இடத்தில் எவ்வளவு ஆழம் சென்றாலும் சரி என்று முயன்றிருப்பானாகில் அவன் நீரைப் பெற்றிருந்திருப்பான். ஆத்மசாதனை பயிலுகிறவன் விடாமுயற்சியுடன் தன் சாதனைகளைச் செய்துவர வேண்டும்.

—ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர்

வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயத்தைப் பற்றிய சில நினைவுகள்

திரு. து. சீனிவாசகம், B. A., J. P.

விஞ்ஞான பாடங்களாகிய இர சாயனவியல், பௌதிகவியல், தாவர வியல், விலங்கியல் ஆகிய சாஸ் திரங்கள் கற்பிப்பதற்கு வசதியற்ற பாடசாலைகளில் நாட்டுச்சீவனசாஸ் திரம் கட்டாய பாடமாகக் கற்பிக் கப்பட வேண்டுமென்ற நியதியிருந்த காலமாகிய 1927-ஆம் ஆண்டில் ஸ்ரீமத். சுவாமி விபுலாநந்தா அவர் கள் அப்பாடம் கற்பிப்பதற்கு இராம கிருஷ்ண சங்க - வைத்தீஸ்வர வித்தி யாலயத்தில் என்னை ஆசிரியராகச் சேரும்வண்ணம் கேட்டனர். அக் காலத்தில் அரசாங்கச் சேர்வே கிள ரிக்கல் பரீட்சையில் சித்திபெற்ற யான் எனது தகப்பனாரின் விருப்பத் திற் கிணங்க அரசாங்க உத்தியோ கத்தில் சேராது லண்டன் இண்டர் மீடியெற் சயன்ஸ் பரீட்சைக்கு ஆயத் தப் படு த்திக் கொண்டிருந்தேன். சுவாமி அவர்களின் விருப்பத்திற் கிணங்க நாட்டுச்சீவனசாஸ்திரம் கற் பிப்பதற்காக ஒரு நேர ஆசிரியராக வித்தியாலயத்தில் சேர்ந்தேன். சிரத்தையுடன் மாணவர்கள் அப் பாடத்தைக் கற்பதற்கு உதவி செய் ததால் அவர்கள் கனிஷ்ட தராதரப் பரீட்சைகளில் திறமையான சித்தி பெற்றனர். அக்காலத்தில் கனிஷ்ட தராதரப் பரீட்சை வகுப்பே வைத் தீஸ்வர வித்தியாலயத்தில் ஆக உயர்ந்த வகுப்பாகும். நாட்டுச்சீவன சாஸ்திரம் முறையாகவும் திறமை யாகவும் கற்பிக்கப்படும் பாடசாலை

யென வித்தியாலயம் கல்வித் திணைக் கழப் பரிசோதகர்களாலும் மற்றைய கல்லூரி ஆசிரியர்களாலும் பெரிதும் மதிக்கப்பட்டது.

அப்பாடத்தைக் கற்பிப்பதற்குத் தேவையான உபகரணங்களும் பொ ருள்களும் சேகரித்து வைப்பதற்கும், அதைக் கற்பிப்பதற்கும், அதிபரின் தற்போதைய காரியாலயம் ஒரு நாட் டுச்சீவன சாஸ்திரக் கூடமாகக் காட்சியளித்தது. அப்பாடம் கற்பிப் பதற்குத் தேவையான உபகரணங் கள் கூடியளவு சேகரிக்கப்பட்டிருக் கும் கூடமெனப் பாடசாலைப் பரி சோதகர்களாலும், மற்றையோ ராலும் நன்கு மதிக்கப்பட்டது.

நாட்டுச்சீவன சாஸ்திர ஆசிரிய ராகக் கடமை பார்த்த யான் ஒட்டு மூலமாகத் தாவர விருத்தியினதும் அதன் மூலமாகப் பழ உற்பத்திப் பெருக்கத்தினதும் அத்தியாவசிய கத்தை மாணவர்கள் உணர்ந்து கொள்ளும்பொருட்டுத் தொண்டாற் றினேன். யாழ்ப்பாணம் ஒரு வரண்ட பிரதேசமென்றும், அப்பிரதேசத்தில் நீர் ஊற்றாது கோடைக் காலத்தில் வளரும் மரங்களில் பழ மரங்களின் முகை, தளிர் ஆதியன வற்றை ஒட்டி நீர் ஊற்றாது பழ உற் பத்தியெய்யும் முயற்சி வேண்டற் பாலதென மாணவர்களுக்கு யான் அறிவுறுத்துவது வழக்கம். அவர் களுள் ஆர்வம் படைத்தோருக்கு

நாரத்தை, குருந்து, விளாத்தி ஆகிய மரங்களில் தோடை, எலுமிச்சை முகைகளை ஒட்டலாமென்றும், புளி மாவில் நல்லின மாக்களாகிய கறுத்தக்கொழும்பான், அம்பலவி, செம்பாட்டான் ஆகிய முகை தளிர்கள் ஒட்டுவதெப்படி யெனக் காட்டிக் கொடுப்பது வழக்கம். அப்பொழுது பாடசாலை வளவுக்கு மேற்குப் பக்கமாக இருந்த வளவில் (இப்பொழுது அந்த நிலத்தில் வித்தியாலய விஞ்ஞான ஆய்வுக் கூடங்கள் காட்சி யளிக்கின்றன) விளர்த்தி மரமொன்றில் தோடையை ஒட்டி அது வளர்ந்து வந்ததை மாணவர்களுக்கு எடுத்துக்காட்டாகக் காண்பிப்பது வழக்கம்.

அக்காலத்தில் ஒரு பத்து வருட காலமாகக் காலையில் எனது இல்லத்திற்கு வரும் சில மாணவர்களுக்கு யோக ஆசனப் பயிற்சி கொடுப்பது வழக்கம். சில மாணவர்கள் யோகாசனப் பயிற்சியில் மிகத் தேர்ச்சியடைந்திருந்தனர். பள்ளிக் கூடங்களின் போட்டிவிழாக்களிலும், மற்றைய விழாக்களிலும் பயிற்சிபெற்ற அம்மாணவர்களிற் சிலர் மேடையேறி யோகாசனங்களைக் காட்டிப் பலரது மதிப்பைப் பெற்றனர்.

1937 ஆம் ஆண்டு எஸ். யு. சோமசேகரம் யாழ்ப்பாணத்தில் வட்டாரப் பரிசோதகராகக் கடமைபார்த்தனர். அப்போது வித்தியாதிபதியாக விருந்த திரு. மாக்லியட் ரொபிசன் சித்திரை மாசத்தில் யாழ்ப்பாணத்திற்கு விஜயஞ்செய்யப் போகிறாரென்றும் திறமையாகப் பயிற்றப்பட்ட பாடசாலைகளை அவருக்குக் காண்பிப்பதற்கும் முற்ற

வெளியில் பள்ளிக்கூட மாணவர்களின் கூட்டுத் தேகாப்பியாசப் பயிற்சி ஒன்றைக் காண்பிப்பதற்கும், கல்வித் திணைக்களத்தின் யாழ்ப்பாணக்கிளை முயற்சியெடுத்து வந்தது. அதில் திரு. சோமசேகரம் பெருமுயற்சி யெடுத்து வந்தனர். வித்தியாதிபதி திரு. ரொபிசன் யாழ்ப்பாணத்திற்கு விஜயம் செய்யும் அவ்வாரத்தில் வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயத்தில் நாட்டுச்சீவன சாஸ்திரப் பொருட்காட்சி யொன்றும் முற்ற வெளியில் யோகாசனக் காட்சி யொன்றும் ஆயத்தப்படுத்தும் வண்ணம் திரு. சோமசேகரம் எம்மைத் தூண்டினர். அதற்கு உடன்பட்டு ஆயத்தங்கள் செய்யப்பட்டு முற்ற வெளியில் வித்தியாலய மாணவர்களின் யோகாசனமும் வைத்தீஸ்வர வித்தியாலய நாட்டுச்சீவன சாஸ்திரக் கூடத்தில் பொருட்காட்சியும் காண்பிக்கப்பட்டன. திரு. ரொபிசனும் மற்றும் கல்வித் திணைக்கள உத்தியோகத்தார்களும் மற்றையோரும் வித்தியாலய மாணவர்களின் யோகாசனக் காட்சியையும் வித்தியாலயத்தின் பொருட் காட்சியையும் பார்வையிட்டு அதிபர், ஆசிரியர்கள் மாணவர்களின் வேலைத் திறனுக்குப் புகழ்மாலை சூட்டினர். நாட்டுச்சீவனசாஸ்திரம் கற்பிக்கும் பல பாடசாலை மாணவர்களும் ஆசிரியர்களும் பொருட் காட்சியினைப் பார்வையிட்டு, ஒரு சிறுபாடசாலையும் இச்சாஸ்திரம் கற்பிப்பதற்கு உபகரணங்கள் பெற்று நாட்டுச்சீவனசாஸ்திரக்கூடம் ஒன்று சொற்ப செலவில் எவ்வண்ணம் அமைக்கலா மெனக் கண்டு பயனடைந்தனர்.

பொருட்காட்சி தொடங்கிய முதல் நாள் பெருமழை பெய்ததனால் ஓலைக் கொட்டிலாக இருந்த வித்தியாலய மண்டபத்தில் ஒழுக்கு ஏற்பட்டு, பாடசாலை நடாத்த இயலாது வெள்ளக்காடாக இருந்தது. திரு. ரொபிசன் அவ்வெள்ளக்காட்டைப் பார்த்து விடக்கூடாதென அப்பகுதியை ஸ்கி ஹீன்களால் மறைத்து வைத்தோம். பொருட் காட்சியைப் பார்வையிட்டு, மகிழ்ச்சியடைந்த திரு. ரொபிசன், மேலும் பாடசாலையைப் பார்ப்பதற்கு ஸ்கி ஹீனை நீக்கி, மண்டபத்துள் செல்ல எத்தனித்த அவர், மண்டபத்தில் ஒழுக்கினால் ஏற்பட்ட வெள்ளத்தைப் பார்வையிட நேர்ந்தது. மிக்க கஷ்டநிலையில் பாடசாலையைத் திறம்பட நடாத்தி வருவதற்காக அதிபர் திரு. அம்பிகைபாகனுக்கு நன்றி கலந்த வாழ்த்துக்களைக் கூறித் திரு. ரொபிசன் சென்றனர்.

விஞ்ஞான பாடங்களில் நாட்டுச் சீவன சாஸ்திரம் மாத்திரமே கற்பித்து வந்த வித்தியாலயத்தில் 1939-ம் ஆண்டில் தாவரவியல் கற்பிக்கத் தொடங்கப்பட்டது. அக்காலத்தில் சிரேஷ்ட தராதரப் பத்திரப்பரீட்சை வகுப்பும் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அப்

பாடம் கற்பிப்பதற்குத் தேவையான ஆய்வுக்கூடமொன்றும் தயார் செய்யப்பட்டது. அப்பாடத்திற்குத் தோற்றிய மாணவர்கள் திறமையாகச் சித்தியெய்தியமையால் 1941-ம் ஆண்டில் விலங்கியல் கற்பிக்கத் தொடங்கி அதற்குரிய ஆய்வுக்கூடமும் நிறுவப்பட்டு உபகரணங்களும் சேகரிக்கப்பட்டன. காலஞ்சென்ற திரு. வி. தில்லைநடராஜா விலங்கியலும், யான்தாவரவியலும் கற்பித்து வந்தோம். இவ்விரு பாடங்களில் வெற்றியீட்டவே வித்தியாலய அதிபரும் ஆசிரியர்களும் பழைய மாணவர்களிடமும் நண்பர்களிடமும் பணம் சேகரித்துப் பெளதிகவியல் இரசாயனவியல் ஆகிய பாடங்களையும் கற்பிப்பதற்கு ஆய்வுக்கூடங்களை அமைத்ததுடன் தேவையான உபகரணங்களையும் சேகரித்தனர்.

தற்பொழுது வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயம் விஞ்ஞான பாடங்களெல்லாவற்றையும் கற்பிக்கும் ஏ. தரப் பாடசாலையாகக் காட்சியளிப்பதைப் பழைய மாணவர்களும் நண்பர்களும் கண்டு களிப்பேருவதை கொள்கின்றனர்.

Parents Day: Swami Sri Ranganandaji speaking at the function. The portrait of Swami Natarajananda unveiled on that day is seen in the background

நான் அறிந்த 'அம்பி'

திரு. D. பக்திர்சாமி

விதேசிப் பொருள்களை வெறுப்பவன் நான் என்று கூறிக்கொண்டு விதேசிப் பொருள்களின் காட்சிச் சாலை யாய்ப் பெரியதொரு ஆடம்பரக் காரில் நேரந்தாழ்ந்துவரும் பிரமுகரே 'பிரின்ஸிப்பல்' என்ற நிலையை மாற்றியமைத்து, என்றுஞ் சாதாரண சட்டை, சால்வையுடன் மாணவர் வருகைக்கு முன்வந்து மக்கள் மனதில் மாறாத இடம்பிடித்துக் கொண்ட ஒரு பாடசாலை அதிபர் உண்டென்றால் அவர்தான் வித்தியாலய அதிபர் திரு. ச. அம்பிகைபாகன்.

பெயர்தான் அம்பிகைபாகன். ஆனால் பாகத்தில் இருப்பது அம்பிகை அல்ல, 'முத்தர்'. வித்தியாலயப் பாஷையில் 'முத்தர்' என்றால் அது வைரம், முத்து இவற்றின் தன்மைகளையும், பெறுமதியையுமுடைய திரு. கா. வைரமுத்து ஆசிரியர் அவர்களையே குறிக்கும். இவர்கள் இருவரும் கடந்த முப்பது வருடங்களுக்கு மேற்பட்ட கால இடைவெளியிற் கல்விபயின்ற என்போன்றோருக்கு சிவன் சக்தி போன்று வாழ்ந்து, தாய் தந்தையரைப்போல அன்பும் ஆதரவுங்காட்டிக் கல்வியென்ற அமுதையூட்டி வளர்த்தார்கள் என்றால் உண்மையேயன்றி வெறும் புகழ்ச்சியல்ல. தாய் கடிந்தால் தந்தை அணைப்பதும், தந்தை கடிந்தால் தாய் அணைப்பதும் உலக நியதி. வித்தியாலயத்தைப் பொறுத்தமட்டில் தந்தை 'அம்பி', தாய் 'முத்தர்'. இந்த இருவரையும் இழந்து நிற்கிறது வித்தியாலயம் என்ற குடும்பம். பிரிவையிட்டுப் பெரிதும் வருந்துபவர்கள்

இன்றைய மாணவர்களாயிருக்கலாம். ஆனால் என்னைப் பொறுத்தமட்டில், ஏன் என்போன்ற பழைய மாணவருக்கு இவர்களுடைய பிரிவு எந்த விதமான வருத்தத்தையோ அதிர்ச்சியையோ தரமுடியாதென்றே துணிந்து கூறுவேன். காரணம் பாடசாலையிற் படித்த காலத்திலும், படிப்பு முடிந்து வெளியேறிய நாள்தொட்டு இன்றுவரையும் அவர்கள் இருவரும் எங்களுடன் ஒட்டி உறவாடி வருகிறார்களேயொழியப் பிரிந்துவிடவில்லையே! அப்படியிருக்கும்போது இவர்களைப் பிரிந்துவிட்டோமென்று நாங்கள் எவ்விதங் கூறமுடியும்? எம் போன்றோரின் நடமாடும் வழிகாட்டிகளை நாம் இழந்துவிட்டோமென்று கூறத்தான் முடியுமா?

பத்து வருடங் கழிந்தால் தன்னைத் தானே அறிமுகப் படுத்திக்கொண்டு தான் பயிற்றுவித்த மாணவனிடம் உரையாடினாலும், ஏதாவது உதவிக்கு வந்துவிட்டாரோ என நினைத்துத் தன்னை இன்னொரு எனக் காட்டிக் கொள்ள விரும்பாத இன்றைய மாணவர் மத்தியில் "என்னைத் தெரியவில்லையா? நான்தான் உங்கள் பழைய மாணவன்" இன்னார் என்று அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டு ஆசிபெற விழையும் அருமை மாணவர்களை ஆக்கிவிட்ட பெருமைக்கு உரியவர் இருவர் உளரேல் அவர்கள் இவர்களே.

சிலை வைத்து இது இன்னார் சிலை, இவர் இதனைச் செய்தார் என்று கல்லில் எழுதிவைப்பதுடன் நில்லாது ஆண்டுதோறும் கூட்டங்கள் வைத்து ஞாபகப்படுத்தினாலும் அந்த அமரர்

தாலும் வித்தியாலயத்தில் எப்பாடு பட்டாவது சேர்த்துவிட்டாற்றான் பிள்ளைக்கு ஒழுக்கம், படிப்பு இரண்டும் வளரும், அதுதான் எமக்கும் கௌரவம் என்ற எதிர்மாறான நிலையை உண்டாக்கிவிட்டார் என்பதற்காகவா? பார்க்குமிடமெல்லாம் சிங்கள, முஸ்லிம், தமிழ் வித்தியாலயங்கள் மலிந்திருக்கும் இன்றைய நிலையில் வித்தியாலயம் என்றால் அது வண்ணை வைத்தீசுவர வித்தியாலயம் ஒன்றையே குறிக்கும் என்கின்ற அந்த உயர்ந்த நிலையை உண்டாக்கிவிட்டார் என்பதற்காகவா? இயற்கை வளமிக்க ஈழத்திரு நாட்டிலே கல்விக்குக் கலங்கரை விளக்கமாகத் திகழ்வது யாழ்ப்பாணம். அந்த யாழ்ப்பாணத்து அறிவுக்கடலிலே கண்டெடுத்த நன்முத்துத்தான் வைத்தீசுவர வித்தியாலயம் என்பதை ஆழி

சூழ் ஈழமே ஏற்றுக்கொள்ளும். அந்த நிலையை ஆக்கித் தந்தவர் அம்பிகை பாகன் என்பதற்காகவா? என்னென்பேன்? எதை யென்பேன்? சகலதுறைகளிலும் பின் தங்கியே இருந்து பழக்கப்பட்ட வித்தியாலயத்தின் அமைப்பையே முற்றாக மாற்றி அமைத்தாரே எமது வித்தியாலய அதிபர் 'அம்பி' அதனாலேயே அவரைப் போற்றிப் புகழ்ந்து தெரிந்ததையெல்லாம் எழுத விழைகின்றேன்.

இனிவருங்காலத்திலும் வித்தியாலய வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாய் நின்று உழைக்க எல்லாம் வல்ல அம்பிகை பாகன் அருள் எம் அதிபர் அம்பிகை பாகனுக்கு உண்டாகவேண்டுமென ஆசிகூறுகின்றேன். வாழ்க வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயம். வளர்க 'அம்பி' புகழ்.

ஆதிமுதல்வன்

அலையற்ற நீர் நிலையைக் காண்பது அரிது. சிறு சிறு அலைகளாவது வந்து கொண்டேயிருக்கும். அலை ஓய்ந்தபின் ஸ்நானம் செய்யலாம் என்றால் முடியுமா? அலைக்கு முடிவேது? அது ஆதி அந்தம் இல்லாதது.

அலையை நாம் எவ்வாறு காண்கிறோமோ விரும்புகிறோமோ, அதே போல் அலையற்ற நிலையும் ஒரு சமயத்தில் வேண்டியிருக்கிறது. சமயப்பற்றற்றுள்ளவர்கட்கு ஆண்டவன் தரிசனம் வேண்டின், ஐம்புலனை அடக்குவதோடல்லாமல் அலையற்ற நெஞ்சமும் வேண்டும். அப் போதுதான் மூலப்பழம் பொருளின் அருளை உணருதல் சாத்தியம். ஆழ்கடல் அலையில் ஆலின் இலைமேல் அயர்ந்த நிலையில் சிறு காலைச் சுவைத்து மென்சிலிர்ப்பால் உலகை உய்விக்கும் ஆதி முதல்வனை அலையற்ற நெஞ்சத்தோடு நேசித்தால் மனம் அலைபாயுமோ? அலைதலை விட்டு அலையா நிலையை அளிக்க வல்லதோர் அலையைப் போற்றுவோமாக.

சேவையால் உயர்ந்தோர்

திரு. R. R. அப்பாத்துரை (பழையமாணவன்)

பெற்ற தாய், பிறந்த பொன்னுடு, இவற்றுடன் தான் கற்ற பாடசாலை, தனக்கு வாய்த்த குரு - ஆசிரியர் ஆகியவையும் ஒன்றுசேர வைத்தெண்ணத்தக்கவை; போற்றிப் பெருமைப் பட வேண்டியவை. தன் பாடசாலை யையும் தன் இலட்சிய குருவையும் மதித்துப் போற்றி அவனால் வாழ்க்கையில் உயர் நிலை எய்தலாம் என்பதை எனது அனுபவரீதியாக உணர்ந்து மகிழ்ந்து, என்னை அண்டிய மாணவர்களுக்கும் இதை வலியுறுத்தி வருகின்றேன். ஓர் ஆசிரியரின் மதிப்புக்கும் நல்லெண்ணத்துக்கும் ஆளாகும் வாய்ப்புப் பெற்று விட்ட மாணவன் கட்டாயம் உயர் நிலை அடைவான் என்பது ஒப்புக் கொள்ளக்கூடியதோர் உண்மையாகும்.

இந்தப் பெருண்மையை எனக்கு உணர்த்தியது வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயக் கல்லூரி வாழ்க்கையாகும். ஆசிரியர்கள் அறிவுக் கண் திறக்கும் சிற்பிகள். வைத்தீஸ்வர வித்தியாலய ஆசிரியப் பெருமக்கள் தம் சேவையால், மாணவர்பாற் காட்டும் அன்பு, அக்கறை என்பவற்றால் மாணவரது பெருமதிப்புக்கும், குன்றாத பாசத்துக்கும் ஆளாகிவிட்டார்கள். வித்தியாலய மாணவர் ஒவ்வொருவரும் இதை ஒப்புக்கொள்வர். இவ்வாறு மாணவரால், பெற்றோரால், ஊரால் ஒருமித்த பாராட்டுக்கும் மதிப்புக்கும் இடமான வித்தியாலயத்தையும், ஆசிரிய மணிகளையும் தம் வாழ்விற்குப் பெற்றவர்கள் உண்மையிற் பாக்கியசாலிகளே.

வித்தியாலய வளர்ச்சி பெருமைப் படத்தக்க வளர்ச்சி. கல்வித்தரத்தால் சேவையால் வித்தியாலயம் உயர்ந்து விட்டது. வளர்ச்சியடைந்து விட்டது என்றால் அதற்கு மூல புருஷர்கள் இருவர். உலகை இயக்க சிவம்-சக்தி போல வித்தியாலயத்தை இதுவரை இயக்கிவந்த இருவரும் வெள்ளிடை மலையென விளங்குபவர்கள். எம் பெருமதிப்புக்குரிய அதிபர் திரு. ச. அம்பிகைபாகன், இளைப்பாறிய உப அதிபர் திரு. கா. வைரமுத்து. இவ்விருவரினதும் அயரா உழைப்பாலும், சேவையாலுமே வித்தியாலயம் இன்று இவ்வுயர் நிலையை எட்டி உள்ளது. இப்படியானதோர் அரிய சோடியை நிர்வாகத்திற் காண்டல் அரிது. நான் வித்தியாலயத்துடன் தொடர்பு கொண்டு 22 வருடங்கள். ஒரு வீட்டுக்கு அம்மாவும் - அப்பாவும் போல இவர்கள் இருவரினதும் நிர்வாகம் வித்தியாலயத்துக்கு. அன்றைய வித்தியாலயத்தில் நான் ஓர் உள்வீட்டுப் பிள்ளையைப் போல. இவர்களிடையே காணப்பட்ட அன்னியோன்யமும், தன்னலமற்ற சேவை மனப்பாங்கும் இவர்களிடையே எதுவித பிணக்குகளையோ கசப்புகளையோ ஏற்படுத்தியது கிடையாது.

உப அதிபர்

தனது அறிவாற்றலால், ஆளுமையால், புருடத்துவத்தால் ஒப்பற்ற தோர் இடத்தைச் சகலரிடையேயும் பெற்றுக்கொண்டவர் இளைப்பாறிய எம் உப அதிபர் அவர்கள். ஆற்றல் மிக்க நிர்வாகி. அனுபவம்மிக்க நல்லாசிரியர். மாணவருக்கும் ஆசிரியர்

கட்கும் சிறந்த வழிகாட்டி. மாணவரின் அறிவாழத்தைக் கண்டு அவரவர் நிலைக்குத்தகக் கற்பித்து எல்லோரையும் ஒரு நிலைக்கு உயர்த்தும் ஆற்றல் அவருக்கு ஒரு தனிக்கொடையாகும். தம் ஓய்வு, வீட்டு எண்ணங்கள் எதுவுமின்றி மாணவர் நலன், பரட்சாலை வளர்ச்சி என்பவற்றையே கருத்திற் கொண்டு உழைக்கக்கூடியவர் வேறொருவரை இணைகூறத் தேடிக் காண்டல் அருமையாகும். ஒவ்வொரு மாணவரைப்பற்றிய சகல வரலாற்றையும் தம் உள்ளத்தே கொண்டு திரிந்து அவ்வவருக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்து தவும் சிறப்பை அவரிடத்திற் கண்டோம். ஆசிரியர்களைத் தம்பி...என்று அழைத்தும், மாணவரை my son எனத் தொடங்கிச் சகல விபரங்களையும் பொறுமையுடன் கேட்டு வேண்டியன செய்தும், ஆலோசனைகள் கூறியும் அளவளாவுவார். ஓய்வு பெற்று விட்ட இவருக்கு எல்லா நலன்களையும் இறைவன் கொடுத்துதவப் பிரார்த்திப்போம்.

அதிபர்

வித்தியாலயம் சமன் அம்பிகைபாகன்; அம்பிகைபாகன் சமன் வித்தியாலயம் என்ற அளவுக்கு யாழ்நகர் மதிக்கும் ஓர் அதிபர் எம் அதிபர். 1946-ல் ஒரு புதிய மாணவனாக நான் சேருகையில் இருந்த வித்தியாலயத்தையும், இன்றைய வித்தியாலயத்தையும் ஒப்பிடுகின்றேன். உயர்ச்சியின் எல்லாப்படியையும் விளக்கவேண்டிய தில்லை. இந்த அளவிற்கு இதன் உயர்ச்சிகள் ஏற்படக்காலாயிருந்தார் அதிபர் அவர்கள் என்னும்போது இது செயற்கரிய செயலே. அதிபர் சாதித்தார் என்னும்போது முகாமையாளர், சக ஆசிரியர்கள், பெற்றோர்,

அபிமானிகள் அத்தனைபேரும் பங்கெடுக்கிறார்கள். ஆனால் இவர்கள் அத்தனை பேரையும் தம்வயமாக்கித் தம் எண்ணங்களையும் ஆவல்களையும் செயற் படுத்தினர். இத்திறமை எல்லாருக்கும் இருக்கமுடியாது. வித்தியாலயத்துக்குக் கட்டிடம் போட இடமில்லா அளவுக்குக் கட்டிடங்கள் அமைக்கப்பட்டுவிட்டன. கல்வி நிலையியாழ்ப்பாணப்பாடசாலைஎதற்கும் சற்றும் குறைந்ததல்ல என்ற அளவுக்கு, வந்துவிட்டது வித்தியாலயத்தின் உள்ள ஆசிரியர்கள் "பொறுக்கு மணிகள்". அதிபர் இதில் மிகவுங் கவனமானவர். ஆசிரியர்களின் திறமை, மாணவரின் உயர்ச்சி-அறிவு-ஒழுக்கம் என்பவற்றில் மிகுந்த அக்கறையுங் கவனமுங் கொண்டவர்.

அதிபர் அவர்கள் மாணவரிடத்திற் கல்விக்கு மேலாக ஒழுக்கத்தை, நல்ல பண்பாட்டை எதிர்பார்ப்பவர்கள். ஒழுக்கம் முதற்படி. அதன்பின் தான் கல்வி என்ற கொள்கை உடையவர். நமது சமூகத்தின் பண்பாடுகளைப் பழகிக்கொள்ள மாணவப் பருவத்திலே பயிற்சி கொடுக்கப் படல் வேண்டும் என்ற கொள்கையில் வெற்றிகாண உழைத்தார். இதில் அவரது மனம் சஞ்சலப்பட்டதும் உண்டு. தம் ஆற்றல்கள், இலட்சியங்கள் என்பன மூலம் தம் சக ஆசிரியர்களின் நல்லெண்ணத்தையும், ஒத்துழைப்பையும் பெற்று வெற்றி கண்டார். வித்தியாலயத்தின் பெருமைக்கும், உயர்ச்சிக்கும் அதிபர் அவர்கள் எத்துணை முக்கியமானவரோ அவருக்கு அவர் தம் பணியில் துணை நின்று உழைத்தவர்களுள் ஓய்வுபெற்ற உப அதிபர் அவர்கள், திரு. து. சீனிவாசகம், திரு. வை. கார்த்திகேசு, திரு. வே.வயித்தி

விங்கம் ஆகிய ஆசிரியர்கள் அத்துணை முக்கியமானவர்கள்.

எம் அதிபர் வித்தியாலயத்தை ஓர் கலைக்கோயிலாகக் காண ஆசைப்பட்டார்கள். அதில் வெற்றியும் கண்டு விட்டார். வித்தியாலய மாணவர் செய்த பெரும் பாக்கியங்களுள் பெரியார்களின் தரிசனமும் - அவர்களது நல்லுரைகளைக் கேட்டலும் முக்கியமானவை. மாணவர்களது கல்வி பூரணத்துவம் அடைய இவையும் முக்கியம் என்ற நம்பிக்கையுடையவர். ஆகவேதான் எந்தெந்த நாட்டு எத்துறைப் பெரியாராயினும் வித்தியாலயத்துக்குச் சமுகந்தந்து அறிவுரை கூறுது செல்லுதல் அருமையாகும். நல்லார் தொடர்புகளைத் தேடிப் பெறும் ஆர்வம் உடையவர் எம் அதிபர். அதனால் நாமும் பயன் பெற்றோம்.

சைவமே உருவாகவும், தமிழே உயிராகவும் கடமையைத் தொண்டாகவும் கொண்டுழைத்த அதிபர் அவர்

கள் ஓய்வெடுப்பது கல்வி உலகுக்கு, யாழ்ப்பாணத் தமிழ்ப் பெற்றோருக்கு ஈடுசெய்ய முடியாத இடைவெளியாகும். அதிபர் அவர்கள் உத்தியோகத்தினின்று இளைப்பாறினாலும் தமிழ் கூறும் நல்லுலகுக்கு - தமிழ், சைவ வளர்ச்சிக்குப் பாடுபடுவார்கள். அதற்கான ஆற்றல், வசதிகள் பெரியோர் தொடர்புகள் உண்டு. இவற்றுக்காகப் பூரண ஆயுளைக் குறைவறக் கொடுத்து அவரது முழுப்பணியையும் பெற்று நம்மினம் உய்ய உதவுமாறு இறைவனை வேண்டுகிறேன்.

என்னை மாணவனாகவும், ஆசிரியனாகவும் தங்காலத்திலேற்று எனக்கு வேண்டிய உதவிகள், புத்திமதிகள் யாவும் தந்து என்னையுமோர் ஆளாக்கி இந்நிலைக்குக் கொண்டுவந்த, நான் மானசீகமாக வழிபடுந் தெய்வங்களான என் அதிபர், உப - அதிபர் இருவரையும் பற்றிச் சில வார்த்தைகள் எழுத இடமளித்த மலர்க் குழவினருக்கு என் நன்றிகள்,

ஒருவர்மேல் குற்றம் சொல்லும் போது நாம் முட்டாள்தனமாக நம் வாழ்க்கையின் ஒரு சிறந்த அம்சத்தை எடுத்துக்கொண்டு அதை மற்றொருவர் வாழ்க்கையின் மிக இழிவான அம்சத்தோடு ஒப்பிடுகிறோம் இந்த முட்டாள்தனம் காரணமாகவோ ஒருவரை மதிப்பிடுதலில் தவறு செய்து விடுகிறோம்.

—சுவாமி விவேகானந்தர்

Staff and Students of Vaidyeswara Vidyalaya and Staff of Vivekananda Vidyalayam — on the eve of the departure of Mr. S Ragupathy and assumption of work as Principal by Mr. S. Ambikaipakan — October 1935.

Poor Yet Proud

"Patient, persistent effort brings success". Our school is a living example of the truth of this statement. No wealthy benefactors figure in the history of our school. Any one comparing our school with other schools in Jaffna will readily agree that its growth and present stature are entirely due to the untiring efforts of a band of devoted teachers, directed by dedicated men and the support of well wishing parents. Another factor for the rapid development of this institution has been the benign guardianship of Sri Ramakrishna Paramahansa and our association with the Ramakrishna Mission.

People are no doubt astonished at the tremendous progress that has taken place at Vaidyeshwara in the standard of education and in numerical strength. The old thatched shed has given place to an upto date hall. Several additional blocks have been put up. These are all, most surprising to onlookers who wonder how all this was made possible. There have been occasions when the school was shaken by the disappearance of experienced hands, and the cropping of all kinds of problems. However able leadership, team spirit and public support triumphed over all difficulties and the school has steadily progressed. I myself wondered when I was brought here why parents should clamour for admission here. There were no imposing buildings or even a proper playground.

To understand the popularity of our school, we must know something of its past. The school was founded by the late Mr. Nagamuttu. He was himself a poor schoolmaster. After struggling for survival for sometime the management of the school went into the loving hands of the Ramakrishna Mission. It was then that our school started on the road to fame and fortune. It was the grace of the presiding deity of the place Lord Vaidyeshwaram after whom our school is named, that brought us under the management of the Mission. It was after all His own school. A number of good men came to teach at our school and to help us in various ways. The rich still preferred to send their children to the more well to do schools. Vaidyeshwara served only the neighbouring poor. It was from out of improvement in educational standards, through sheer hard work that our school has come to be what it is today. We are proud that religion and religious and cultural activities have been given a priority here as in no other school. We can proudly say that our institution has helped to promote worship and devotion not only among Hindus but among Muslims as well. That is something unique. Our school has been one of the first schools—if not the first—to provide religious instruction to students of other faiths. We have tried to practice what Bagavan Ramakrishna taught us. Long before Government thought of it, our Principal engaged

a Moulavi to teach Islam to Muslim children. Our school has been throughout a co-educational institution at all levels. Perhaps it was not choice but necessity. We are proud that the care and vigilance of the Principal and his staff have helped to keep our name and honour unsullied. Of course a good part of the credit must be given to ourselves! Without the co-operation of students what could they have done?

Today Vaidyeshwara with its spacious Hall is the centre of Hindu religious and cultural activities. To the dynamic personality of our Principal Mr. Ambihaipakan must go the full honour. In spite of all this progress we are lacking in two impor-

tant requisites. We do not have a suitable playground. This is a great handicap to our progress in the field of sports. Cannot something be done to buy or lease out the adjoining vacant lands some of which are Trustee properties? We have poor accommodation. Class-rooms are crowded. We must be able to sit comfortably to do good work. We want more spacious buildings. Will the upstairs block which consists of a small solitary hall be extended? Will the Old Boys and Girls who are so proud of their school help us? Will our dreams come true?

If they do, we will then be rich—but we will not be proud.

M. Sivayogasundaram,

Grade 12—University Entrance
(Science)

Leadership

Leadership is indispensable to Society at all stages. Millions and millions are born in this world but only a picked few become leaders. The world is upheld by the orderliness, peace and resultant progress that good leaders give to it. Men always find that life is sweet and tolerable in such society. The names of such leaders become household words. Their services become part of our every day life and their very images are ever carried in our minds.

A blind man cannot lead other blind men. A leader therefore needs vision. He must be able to see what is good, what is noble what is beautiful, and what is of lasting value. He must not have only vision but understanding of human nature. He must know that most people are a mixture of good and bad qualities. He must be able to make the best use of the good qualities in people. Through whatever good there is in people they must become better and stronger. Leaders must

harness the good qualities of people to the service of society. They must be patient and large-hearted. But they must be fearless and speak out the truth boldly. Where kind words and soft methods fail they must use harsh words and take firm steps as a last resort. Leaders must not give in to foolish critics, scoffers, or idlers who dislike change. They must have a heroic tenacity of purpose.

When we look into the lives of world-leaders, whether in politics, religion, social life or culture and education, we will always find these qualities in them. The lives of Mahathma, J. F. Kennedy, Jesus Christ, Buddha or Vivekananda, Abraham Lincoln, Martin Luther King, Tagore, Bharathi teach

us that their hold on men's minds was through these qualities. All such leaders are in a way world teachers.

Nearer home, when we look at the men like our Principal Mr. Ambihaipakan and Vice principal Mr. Vyramuthu who built up our school we find the same qualities. They had courage and they never gave up any good work they had launched on. This was the secret of their success. Our teachers could have added fortune to fame but they cared for neither. They only found happiness and honour in being our leaders through their service to us. When we are deprived of one leader we scan the horizon for a worthy successor. We hope that lord Vaidyeshwaran will grant our school another good leader.

R. Ramanathan

Grade 12—University Entrance
(Arts).

A Temple to the Lord of all Beauty

The poets of our land have sung about beauty obtained through learning. Educational institutions are the places that help us to achieve such beauty. Although there are many schools and colleges in Jaffna, the one that my father chose for me was "Vaidyeshwara Vidyalaya." It is not because that my house is within a few yards of Vaidyeshwara and my mother is an old student of the school. He chose the school for other reasons too. I think he has been right.

When I enter the school I feel as if I am entering a holy place or a temple. There is the image of Sri Nataraja on the platform. There are around him pictures of the Gracious Bagavan Sri Ramakrishna, Annai Sarada Devi and Swami Vivekananda and there arises in my mind their call "Arise awake and stop not till the goal is reached."

When I get into my class-room my whole aim is learning my lessons. Kind and experienced teachers take

pains in explaining our lessons to us. They do systematic work and help us to advance in our studies. We gather knowledge daily like bees gathering honey.

A school does not become famous by careful teaching of class lessons alone, but also by its imparting of real education. A good school must help us to become beautiful in body, mind and spirit. Many schools help their students to become beautiful in body and mind. Our school has always attempted to make us beautiful in spiril 'oo. Great men who have crossed over Elephant - pass never

left Jaffna without visiting our school. Our principal sought them and brought them to us. Our school walls resound with the voices of those noble visitors. Here at Vaidyeshwara we celebrate a number of remembrance days of great men and events,

Our principal Mr, Ambikaipakan has been the source of inspiration for these functions and activities. His retirement makes us feel very sad indeed, and we pray to God to grant us a new principal like him, and to bless our retiring Principal, and Vice Principal with long life and all happiness.

S. Sivakumaran,

Grade 10—G. C. E., (O. L.)
Science 'C'

Who are they ?

One is tall
One is lean
One walks fast
One speaks loudly
One sometimes pats his tummy
One calls people "I say"
One teaches, Tamil, Religion
and History

One lives at Mallakam
One laughs
One comes by bus

the other is short,
the other is stout,
the other walks slowly,
the other speaks softly,
the other pats the backs of others,
the other calls people "Thamby,"

the other struggles with English,
the other lives in Jaffna,
the other smiles,
the other walks,

As we enter

One sits on the left
They haven't moustaches
They don't wear trousers
They love Vidyalayam
They haven't wealth
They have no foes

the other sits on the right,
they have spectacles,
they wear nationals,
they love their pupils,
they have wisdom,
they have many friends.

Who are They ?

K. Jayanthimala
Grade 8 B.

நான் கண்ட இருவர்

என்னவோ கவிதைகளாம் எழுதிக் கிழிக்கின்றார்
 என்றாலும் முடியாதா எழுதிவிட்டு மறுவேலை
 என்றெண்ணி வேகமுடன் எழுதுகோல் எடுத்திட்டு
 எழுதவே உட்கார்ந்தேன் என்னதான் எழுதுவது
 சிந்தனையின் சுழற்சியில் நான் சிக்கித் தவிக்கையிலே
 வந்தெனது காதினிலே வண்டொன்று பாடிற்று
 பாடு தம்பி மாணவரைப் பண்பாளராக்கி விட்டு
 நாடுகின்ற புகழ்ரங்கில் நாளை உலகரங்கில்
 பீடுடனே நடைபோடச் செய்திடவே உவகையுடன்
 ஓடாக உழைக்கின்ற உத்தமர்கள் எத்தனைபேர்
 பேசட்டும் நின்கவிதை பெருஞ்சேவை செய்கின்ற
 மாசற்ற ஆசிரியர் மாண்பாடு புகழ்தனை
 என்றுதான் கூறிடவே நானும் அது சரிதான்
 பொன்றாத என்கவிதைத் கார் தலைவர் என்றிடவே
 நன்றாகக் கேட்டாய் போ ஒருவரல்ல இருவரப்பா
 உன் வாழ்வில் குறுக்கிட்டார் உள்ளனரே தெரியவில்லை
 என்றிடவே,

மெள்ள மெள்ள என்னிதய ஊஞ்சலிலே யாடுகின்ற
 கள்ளமிலா அவ்விருவர் உருவமதைக் கண்டுகொண்டேன்
 உள்ளமதால் உயர்ந்திட்ட உத்தமராம் அவர் புகழைத்
 தெள்ளு தமிழ்க் கவிதையிலே தேனூய் ஓடவிட்டேன்
 நீடுதுயர் நீக்கப் பாடி வந்த நீள் நிலவே
 காடு மணக்க வந்த கற்பூரச் சொற்கோவே
 என்று பல வார்த்தைகளை எழிலாகத் தொடுத்து வைத்துப்
 பாடினான் தன் ஆசான் பாரதியைத் தாசனவன்
 பீடுடைய அவ்வார்த்தை போதுமோ இருவருக்கும்
 ஒள்ளிதாய் சுடருகின்ற பள்ளியாம் திரியினுக்கு
 உள்ளிருந்து உரம் கொடுக்கும் நெய்தான் அதிபரென்றும்
 மெள்ளவே ஆடுகின்ற தீபம் உப அதிபரென்றும்
 உள்ளமுடன் மாணவர்கள் உவந்தேத்த வாழ்ந்திட்ட
 வெள்ளை மனமுடையோர் கொள்ளைப் புகழுடையோர்
 முகிழ்த்து வருகின்ற முல்லை அரும்பினைப் போல்
 நெகிழ்ந்து வருகின்ற புன்சிரிப்பால் வார்த்தையினால்
 மகிழ்ந்து மலர்ந்து நிற்கும் மாணவர்கள் இதயமதில்
 அகழ்ந்து இடம்பிடிக்கும் அகம்கொண்ட கள்வர்கள்
 அருகிணைந்த அன்றிலைப்போல் அமைந்த இருவரிலும்
 அதிபர்,

தோன்றிற் புகழோடு தோன்றுக என்றிட்ட
வான்புகழ் வள்ளுவனார் வார்த்தைக் கிலக்கணமாய்
மாண்பான புகழ்கொண்ட மல்லாகப் பதியினிலே
காண்போர் கண்படத்தான் கவினுறவே வாழ்கின்ற
அம்பிகை பாகனெங்கள் அதிபராய் வாய்த்த தங்கக்
கம்பியென் றிட்டாலும் தகும் அதில் தவறில்லை
சேவை செய்யவேண்டுமென்ற செந்தழலே உள்ளிருந்து
வேகின்ற உள்ளமது வெள்ளையுடை திருநீறு
போகின்ற போதினிலே உதிர்க்கின்ற புன்சிரிப்பு
நோகாத வண்ணமுடன் பேசுகின்ற சொல்லழகு
உயர்ந்து நிற்கும் கட்டடங்கள் அவருயர்ந்த உள்ளம்போல்
கயங்களும் பலஉண்டு அவர் கருத்தின் ஆழம்போல
வயிறதனைத் தடவி அவர் வாஞ்சையுட னுதிர்க்கின்ற
நயமிருந்த நல்வார்த்தை கேட்டு இந் நானிலத்தில்
உயர்ந்தவர் பலருண்டு உண்மையிது சான்றுமுண்டு
பள்ளியின் புகழின்று பல இடமும் பரவி நிற்கக்
களளமின்றிப் பணிபுரிந்த கண்ணான அதிபர் இன்று
மெள்ளவே விலகிட்டார் மேன்மை எனும்நிதி கெட்டேரம்
அடுத்துக் கூறுகிறேன் அரைவருடம் முன்பு எமை
விடுத்துச் சென்றுவிட்ட வித்தகராம் ஒருவர் புகழ்
உபஅதிபர்,

மகனே என்றழைக்கின்ற மாண்பான வார்த்தையினால்
அகமகிழ்ந்தே அடிமையான அணிசிறுவர் ஆயிரமாய்
அதிபர் நினைத்தொன்றை அறையுமுன் முடித்து நிற்கும்
மதி நுட்பத்திறனான் மங்காத புகழாளன்
கொண்டான் குறிப்பறிவாள் பெண்டாட்டி என்பார்கள்
தொண்டாற்றி நின்றவரும் தோகையவள் போல்வாரே
போதகத்தின் நடையெனவே போற்றிப் பலர் கூறும்
மேதகு நடையாளன் மேன்மைமிகு செயல்வீரன்
ஆங்கிலத்தில் சொல்எனவே அம்மொழியில் மாணவர்கள்
ஓங்கிய தேர்ச்சி பெற உழைக்கின்ற உயர்சீலன்
சோதனைகள் பல வைத்தே சோம்பேறி மாணவர்க்கு
வேதனைகள் தருகின்ற விந்தை மிகு செயல்வீரன்
விடுதலை நாட்களையும் வீணாக்காமல் வந்து
கடமைகள் புரிகின்ற கண்ணியத்தின் காவலனாய்
மனிதருள் ஒருமுத்து மாணிக்கம் நல்வைரம்
இனிதான இவர் பேரோ இணையற்ற வைரமுத்து
இருவரும்,

குருளன்ற சொல்லுக்குப் பொருளென்ன எனக்காட்ட

உருவெடுத்து வந்திட்ட உயர்குணத்துப் பெரியோர்கள்
முத்தம் கொடுத்தணைத்த மோகினியாம் மாதவியால்
சித்தம் இழந்து நின்ற செவ்வேளாம் கோவலன்போல்
தத்தம் வாழ்க்கை விட்டுப் பள்ளி வளர்ச்சியையே
நித்தம் கருதி நின்ற நிகழ்காலக் கோவலர்கள்
தொண்டு என்ற நாரினால் தொடுத்துச் சேர்த்து வைத்த
வண்டுசுற்றும் மலர்கள் இவை வாடாத மலர்களம்மா
நெடிதுயர்ந்து நிற்கின்ற நீலமலை போல
முடிவின்றி வளர்ந்து நிற்கும் மூத்தோராம் இவர் புகழும்
மெய்யான இவர் புகழை மேன்மையுறக் கூறிடவே
பொய்யில் புகழ் படைத்த புலமையினுக்கோர் தலைவன்
"கைவண்ணம் அங்குகண்ட" கவியரசன் கம்பனைப் போல்
வையகத்தில் பிறக்கவில்லை வளமான தமிழ்ப்புலவன்.

ம. இரத்தினசபரபதி,

12ஆம் வகுப்பு
(கலைப்பிரிவு.)

எனதுள்ளத்தில் நீலபெற்ற இரு பெருந் தலைவர்கள்

இருண்ட பாதையில் வழிகாட்டிகளாகச்
சென்று கொண்டிருந்த இரு விளக்குகள்
நம்மைவிட்டு நகரத் தொடங்கிவிட்டன. ஒரே
யடியாக நகர்ந்துவிட்டால் நாம் இருளில்
திண்டாடிவிடுவோம் என்பதனாலோ என்னவோ
ஒன்றன்பின் ஒன்றாக நகரத் தொடங்கின.
மீண்டும் இருள் ..... ஒளிவிளக்கை நமது
கண்கள் தேடுகின்றன. அகல் விளக்குகளாக
மிளிர்ந்த இரு விளக்குகளையும் தேடுகிறோம்...
தேடிக் கொண்டே இருக்கிறோம்...

நல்லொழுக்கம், திட சித்தம், கனிவான
பேச்சு, சுறுசுறுப்பு ஆனால் படபடப்பின்மை,
பொறுமை ஆனால் சோம்பலின்மை, எதை
யும் செய்து முடித்துவிடுவோம் என்ற துணிவு,
எவரையும் வசீகரப்படுத்தும் சிரிப்பு, பார்க்
கும் பார்வையிலேயே மற்றவர்களின் உள்
ளத்தினுள் புகுந்து அங்குள்ளவற்றை வெளிக்
கொணர்ந்துவிடும் திறமை பெற்ற கண்கள்

இத்தனையையும் கொண்டுள்ள இரு உருவங்
கள் தம்மைச் சுற்றியுள்ள ஆசிரியர்களையும்
மாணவர்களையும் உற்று நோக்குகின்றன.
ஏக்கப் பெருமூச்சு ஒன்றை இதயத்திலிருந்து
எமக்களித்துவிட்டு ஒரு நவம் மெல்ல நகர,
கண்ணீர்மல்க மற்றைய உருவம் நம்மை
நோக்குகிறது. அவ் ஏக்கப் பெருமூச்சிலும்,
கண்ணீரிலும் பொதிந்துள்ள அர்த்தங்கள் தான்
எத்தனை! நம்மையறியாமல் திரண்டோடும்
கண்ணீரைக் கட்டுப்படுத்த முயல்கிறோம் -
முடியவில்லை. தாங்கள் நடந்துவந்த பாதை
யிலேயே நாமும் நடப்போம் என்று சொல்
வதைத்தவிர எம்மால் வேறு என்ன செய்ய
முடியும்!

எமதுள்ளத்தின் கதவுகள் திறக்கின்றன.
எல்லோருள்ளத்திலும் தனியோர் இடத்தைப்
பிடித்துக் கொண்டு அதிபர், உப அதிபர்

என்னும் பதவிகளை ஏற்று வண்ணார்பண்ணையில் அமைந்த வைத்தீசுவர வித்தியாலயத்தைத் தம் திறமையாலும், ஆற்றலாலும் இதுவரைக்கும் இழுக்கு ஏற்படாதவாறு காத்துவந்த இருகண்ணின் மணிகளை நமது மனத்திரையில் கொண்டு வருகிறோம். 'எழுதுவது மட்டுமல்ல அதனபடி ஒழுகவும் வேண்டும்' என்பதற்கமைய சமயசம்பந்தமான விஷயங்களை எழுத்தில் மட்டுமல்ல, தன் வாழ்க்கையிலும் கடைப்பிடித்தொழுகும் அதிபரையும், 'திறமை இருந்தால் மட்டும் போதாது, அதைச் சந்தர்ப்பம் வரும்போது வெளிப்படுத்தவேண்டும்' என்பதற்கமைய நடக்கும் உப அதிபரையும் அங்கு காண்கிறோம். அம்பிகையின் அருள் பெற்ற திரு. அம்பிகைபாகன் அவர்களையும் மனிதருள் முத்தாம் திரு. வைரமுத்து அவர்களையும் பெற்ற அன்னைமார்களையும் விட அவர்களை அதிபர்களாகப் பெற்ற வைத்தீசுவர வித்தியாலயம் பெருமிதத்திற் பூரித்து நிற்கிறது.

இராமாயணத்தில் நாம் கண்ட இராம இலட்சுமணர் என்னும் கதாபுருஷர்களை நிஜரூபத்தில் வைத்தீசுவர வித்தியாலயத்தில் நாம் கண்டோம், சாந்தமேனும் குணம் தாங்கி, புன்னகையெனும் வில்லேந்தி, மாணவர்களை அன்பு எனும் பாணத்தால் தாக்கி திக்குமுக்காடச் செய்யும் இராமனாக அதிபரையும் அளவுகடந்த ஆற்றல் எனும் பாணம் கொண்டு மாணவரை வழி நடாத்திச் செல்லும் இலக்குவனாக உப அதிபரையும் கண்டு கொண்டிருந்தது வைத்தீசுவர வித்தியாலயம்.

நம் தாய்த் திருநாடாம் இலங்கையில் மட்டுமல்ல; தமிழ் நாட்டிலும் தம்புகழ் பரப்பி நிற்கின்றார் நமது அதிபர் என்று கர்வத்தால் அல்ல, பெருமிதத்தால் கூறுகிறோம். மாணவர் இதயத்தில் மக்களின் உள்ளத்தல் தனியிடம் பெற்று மிளிரும் நமது அதிபரையும் உப அதிபரையும் வார்த்தையால் வர்ணிக்க வார்த்தையின்றியும் எழுத்தில் எழுதச் சொல்லியுறும் திக்குமுக்காடும் என்நிலை பரிதாபத்திற்குரியதுதான்!

வண்ணார்பண்ணையிலுள்ள வைத்தீசுவர வித்தியாலயத்தை அடைகிறோம் - அமைதி! நாமும் அமைதியுடன் படிக்கைத் தாண்டி உள்ளே வருகிறோம். 'அதிபர்' என்ற பெயரைத் தாங்கி நிற்கும் அறையைப் பார்க்கிறோம். அமைதியான உள்ளத்துடன் புன்சிரிப்பை இதழ்களிலேந்தி வந்தவர்களை வரவேற்கின்றார். அவருள்ளத்தைப் போலவே அமைதியாக அந்த அறையும் இருக்கிறது. வந்தவர்களை விசாரித்து அனுப்புகிறார் - ஒவ்வொருவருக்கும் வெவ்வேறு விஷயங்கள், ஒவ்வொரு நாளைக்கும் வெவ்வேறு இடங்கள். அதிபர் என்ற முறையில் அவருக்குவந்த அழைப்புக்களைவிட சிறந்த பேச்சாளர் என்ற முறையில் அவருக்கு வந்த அழைப்புக்கள் கூடுதலாக இருக்கின்றன. எல்லாவற்றுக்கும் புன்னகையுடன் தலையசைக்கிறார். அவரது பெருந்தன்மையைக் கண்ட, வந்தவர்கள் மனத்திருப்தியுடன் திரும்புகின்றனர். அதிபருடைய அறைக்கெதிராக உள்ள அறையைப் பார்க்கிறோம். இப்பொழுது வேறொருவர் அமர்ந்திருக்கும் அந்தக் கதிரையில் முன்பு அமர்ந்திருந்தவரை நினைவுக்குக் கொண்டு வருகிறோம். கம்பீரமான தோற்றம் நினைவில் எழுகிறது. ஆழ்ந்த சிந்தனையுடன் அமர்ந்திருக்கிறார் திரு. வைரமுத்து. ஏதேதோ தேவைகள் அவரிடம் வேண்டப்படுகின்றன. "எதற்கும் யோசித்துத்தான் பதில் கூற வேண்டும்" சுருக்கமான பதில் - வந்தவர்களை அனுப்பிவைக்கிறார். மீண்டும் ஏதேதோ சிந்தனைகள் - யாவும் பாடசாலையைப் பற்றியன தான்.

கல்வி எனும் பயிரைத் தங்கள் திறமையெனும் நீருற்றிவளர்த்த இரு பெருஞ் செல்வங்கள் நம்மைவிட்டுப் பிரிகின்றன. முப்பத்தைந்து ஆண்டுகள் நம்முடன் ஒன்றாகக் கலந்த இரு அறிவின் விளக்குகள் நம்மை விட்டுச் செல்கின்றன. கண்ணீர் மல்கவிடை கொடுத்து அனுப்புகிறோம். ஏக்கம் இதயத்தை நிரப்புகிறது.

ந. சத்தியமூர்த்தி

11ஆம் வகுப்பு
(கலைப்பிரிவு.)

விண்வெளியில் மனிதன்

அன்று அரையிலே ஆடையின்றி அரை மனிதனாக இயற்கையின் சக்திகளுக்கு அஞ்சி அலைந்து திரிந்தமனிதன் இன்று தன் முற்போக்கான சிந்தனையினால் இயற்கையின் சக்திகளையே ஆட்டிப்படைக்குமளவுக்கு முன்னேறிவிட்டான் என்றால் அது மிகையாகாது. அதேபோல விண்வெளிப்பயணம் என்பது சிந்தனைத் திறன் மிகுந்த சிலரது கற்பனைக்கு மட்டுமே எட்டக்கூடிய ஒன்றாகக் கருதப்பட்டுவந்த காலம் மறைந்து கண்ணைச் சிமிட்டியழைக்கும் விண்மீன் மண்டலங்களை அடையத் தெண்டிக்குமளவுக்கு முன்னேறி விட்ட மனிதனின் காலம் இன்று உருவாகி விட்டது. சென்ற பதினொரு ஆண்டுகளாக வானவெளி விஞ்ஞானம் அடைந்துள்ள பிரமிக்கத்தக்க முன்னேற்றம் இதற்குச் சான்று பகருகிறது.

1967ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் நான்காம் திகதியன்று மனிதமுயற்சியினால் உருவாக்கப்பட்ட செய்மதியொன்று முதன் முறையாகக் காற்றுமண்டலத்தைக் கடந்து வானவெளியிலே பவனி வந்தது. இது விண்வெளிப்பயன் முயற்சியில் மனிதனால் சாதிக்கப்பட்ட முதலாவது சாதனை. இதனையடுத்து 1961ஆம் ஆண்டில் ஒரு சாதனை நிகழ்ந்தது. இவ்வாண்டிலேதான் மனிதனைத் தன்னுட்கிறைப்படுத்தி அவனுக்கு ஆதரவளித்துவரும் பூமியின் மேற்பரப்பைவிட்டு உயரச் சென்று ஆபத்து நிறைந்த அவதிகிடமான ஆகாயவெளியிலே புதுந்தான் முதல் வானவெளிவீரன் பூரிகாரின். அன்று முதல் இன்றுவரையில் எத்தனையோ செய்மதிகள் பூமியைச் சுற்றிவந்து ஆகாயவெளியை ஆராய்ந்திருக்கின்றன. இச் செய்மதிகள் எவ்வாறு பூமியைச் சுற்றி வருகின்றன?

நாம் ஓர் உயர்ந்த கோபுரத்தின் உச்சியில் நின்று ஒரு கல்லைக் கிடையாக ஒரு குறிப்பிட்டவேகத்தோடு எறிந்தோமானால் அது

ஓரளவு தூரத்திலே தரையில் விழும். கல்லை இன்னும் கூடிய வேகத்தோடு எறிந்தோமானால் அது இன்னும் சிறிதளவுகூடிய தூரத்தில் தரையில் விழும். இது நாம் அனுபவத்தால் அறிந்தவொரு உண்மை. இங்கிலைகளிலே கல்லானது நாம் அதற்குக் கொடுத்தவேகம், புவியீர்ப்பு, வேகவளர்ச்சி ஆகியவற்றுக்கு உட்பட்டு ஒரு வளைகோட்டிற் செல்லுகின்றது. இவ்வளை கோடானது பூமியின் மேற்பரப்புக்குச் சமாதரமானவொரு வளைகோடாக அமையும்படி நாம் கல்லுக்குக் கொடுக்கும் வேகம் அதிகரிக்குமானால் அக்கல்லானது பூமியைச்சுற்றி ஒரு வட்டப்பாதையிற் செல்லுதல் சாத்தியமாகும். கல்லை எறியும் திசையை ஓரளவு மாற்றி அக்கல்லானது ஒரு நீள்வட்டப் பாதையிற் செல்லும் படியும் செய்யமுடியும். இச் செய்மதியின் பாதையானது காற்று மண்டலத்தினுள் அமையுமானால் அது பவனத்தின் உராய்வுக்குள்ளாகிச் செய்மதியின் வேகம் குறைகிறது. இதனால் இச் செய்மதி பூமியை நோக்கி விழுகிறது. விழும் பொழுது காற்றின் உராய்வினால் உண்டாகும் வெப்பத்தினால் செய்மதியானது உருகி எரிந்துபோகிறது, இதனைத் தடுப்பதற்காகவே செய்மதிகள் வளியற்ற வெளியிலே பூமியைச் சுற்றிவரச்செய்யப்படுகின்றன.

இன்றைய வானவெளி ஆராய்ச்சியிலே மிக முக்கியமான பங்கு வகிக்கும் “ரோக்கெட்டுகள்” எனப்படும் ஏவுகணைகளைப்பற்றியாவரும் அறிந்திருக்கலாம். இத்தகைய ஏவுகணைகளிலே சேமித்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் எரிபொருள்களை ஒட்சிசனுடன் கலந்து மின் பொறிமூலம் வெடிக்கச் செய்யும் பொழுது உண்டாகும் வாயுக்கள் அதன் பிற்பக்கத்தினூடாக மிகுந்த வேகத்தோடு வெளியேறும் போது நியூட்டனின் மூன்றாம் இயக்க விதியின்படி “ரோக்கெட்” முன்னேக்கிச் செலுத்தப்படுகிறது. இத்தகைய ரோக்கெட்டுகளே செய்மதிகளை வானவெளிக்குச் சுமந்துசென்று செலுத்தவல்லனவாகின்றன. இன்று வான

வெளியிலே மனிதன் சாதனைகளை நிகழ்த்துவதற்கு உதவிபுரிவன இந்த றெக்கெட்டுக்களேயாகும்.

மனிதன் பிற கோள்களுக்குப் பயணமாகச் செல்லும் முயற்சியில் முதல் முதலாகக் குறிபார்த்து வைத்திருக்கும் இடம் சந்திரன் என்பது யாவருமறிந்ததே. இதனைத் திறம்படச் செய்து முடிப்பதற்கு உதவும் பொருட்டு எத்தனையோ செய்மதிகள் சந்திரனை அடைந்து ஆராய்ந்து அதனைப்பற்றிய செய்திகளைப் பூமிக்கு அனுப்பியிருக்கின்றன. இவற்றுட்பல இன்னும் விஞ்ஞானிகளின் ஆய்வுக்குட்பட்டு வருகின்றன. இவற்றின் உதவிகொண்டு மனிதன் நிலவில் இறங்க வேண்டிய இடம், சமயம், முதலியவற்றை ஆராய்ந்து நிலாப்பயணத்துக்கான ஆயத்தங்கள் செய்யப்பட்டு வருகின்றன. பூமியிலிருந்து சுமார் இரண்டரை லட்சம் மைலுக்கு அப்பாலிருக்கும் சந்திரமண்டலத்தைக் குறிபார்த்து மனிதனை இறக்குவது அவ்வளவு இலேசான காரியமல்ல. கலன் பூமியின் ஈர்ப்புச் சக்தியிலிருந்து விடுபடும் போது வேகத்தினது பருமன் திசை முதலியன குறிப்பிட்ட அளவுடன் இருந்தாலன்றி கலன் வேறு திசையிற் சென்று அழிந்து போகவும் கூடும். இன்றைய விஞ்ஞானிகள் இவற்றைத்

தடுப்பதற்குரிய வழிவகைகளையெல்லாம் கண்டு பிடித்து மனிதனைச் சந்திரனில் இறக்கித் திரும்பவும் பூமியை வந்தடையச் செய்யும் முயற்சியில் மும்முரமாக ஈடுபட்டுள்ளனர்.

இவற்றையெல்லாம் நோக்கும்போது இன்னும் மூன்று அல்லது நான்குவருடங்களில் மனிதன் சந்திரனில் கால்வைத்து விடுவான் என்று திடமாக நம்பக் கூடியதாகவுள்ளது.

பூமியில் நிகழ்த்த முடியாத பல ஆய்வுகளைச் சந்திரனில் இலகுவாக நிகழ்த்தவீடலாம் என்று விஞ்ஞானிகள் கருதுகிறார்கள். மேலும் பூமி, சந்திரன் ஆகியவற்றின் தோற்றம் பற்றிய புதிர் சந்திரனை ஆராய்ந்த பின்னர் விடுபடக்கூடுமெனவும் கருத இடமுண்டு. சந்திரனில் பூமியிலுள்ளதுபோலக் காற்றோ அல்லது மழையோ இல்லையாதலின் அது தோன்றிய காலத்தில் இருந்ததினின்றும் அவ்வளவாக வேறுபட்டிருக்காது என நம்பப்படுகிறது. ஏனைய கோள்களுக்குப் பூமியிலிருந்து செல்வதிலும் சந்திரனிலிருந்து செல்லுதல் இலகுவானதாகவும், சிக்கனமானதாகவும் இருக்கும். றெக்கெட்டுகளுக்கு வேண்டிய எரிபொருள்கள் சந்திரனிலேயே கிடைக்குமாயின், பிறகோள்களுக்குச் செல்லும் முயற்சி இலகுவில் வெற்றியடையலாம்.

இ. மயூரநாதன்

11 ஆம் வகுப்பு.

(விஞ்ஞானப் பிரிவு)

ஐஸ்ந்டினும் அடிப்படை அலகுகளும்

செல்வம் கொழிக்கும் அமெரிக்க நாட்டிலே வாளை முட்டும் கட்டடங்கள் நிறைந்த நியூ யோர்க் என்னும் பெரும் பதியினிலே, புனிதமான மாதா கோயிலின் வெண்மையான சுவரிலே, அணுவின் தந்தையான டாக்டர்

அல்பேட் ஐன்ஸ்டீனின் அழியாத, அருமை பெருமையான உருவச்சிலை அவர் உயிரோடு இருக்கும்போதே இடம் பெற்றுவிட்டதென்றால் உடல், பொருள், ஆவி அனைத்தையும் விஞ்ஞான உலகத்திற்கு அர்ப்பணம் செய்த

அணுவின் தந்தையினது பெருமை எத்தகையது! கிறீஸ்துவிற்கு முந்நூற்றெழுபது ஆண்டுகளுக்கு முன் பிறந்த ஹிபோக்ரடீஸ் முதலாக ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து ஐம்பத்தைந்தாம் ஆண்டில் அமரத்துவம் அடைந்த அல்பேட் ஐன்ஸ்டீன் ஈரூக, பதினான்கு விஞ்ஞானிகளின் உருவச் சிலைகள் மாத்திரம் இடம் பெற்றுள்ளன. அவற்றுள் சிறப்பாக ஐன்ஸ்டீனது உருவச்சிலை அவர் உயிரோடு இருக்கும்போதே இடம்பெற்றது என்பது அவர் விஞ்ஞானஉலகில் கலங்கரை விளக்கம்போல் விளங்கினார் என்பதை விளக்குகிறது. இவர் கண்ணாற் பார்த்து அறியமுடியாத அணுவைப்பற்றியும், பிரபஞ்சத்தைப் பற்றியும், ஆராய்ந்து வெற்றி பெற்றார். நிரூபிக்கப்படாத எந்தக் கொள்கையையும் நிதர்சன உண்மையாக ஏற்றுக்கொள்ள ஒருபோதும் இவர் விரும்பியதில்லை. இந்தக் காரணத்தினாலேதான் அவரால் வேறு எந்த விஞ்ஞானியும் கண்டாராயாத, பிரபஞ்சத்திற் புதைந்து கிடக்கும் உண்மைகளை ஊடுருவிப் பார்க்க முடிந்தது.

சம்பிரதாய விஞ்ஞானம், அடிப்படை அலகுகள் மாற்றமடையமாட்டாதவை என அறுமானித்து விட்டது. அதாவது சம்பிரதாய விஞ்ஞானம் காலம், தூரம், திணிவு என்னும் அடிப்படை அலகுகள் எவ்விதத்தாலும் மாற்றமடையமாட்டாதவை எனக் கருதுகிறது. ஆனால், எதையுமே நிரூபிக்காமல் ஏற்றுக் கொள்ளாத ஐன்ஸ்டீன் அதன் கொள்கையைப் பிழை எனக் கருதி சம்பிரதாய விஞ்ஞானத்திற்கே ஒரு வாக்கியம் அமைத்து விட்டார். சம்பிரதாய விஞ்ஞானமானது மனிதனின் தினசரி வாழ்க்கையில் அவனுடைய புலன்களால் உணர்ந்தவற்றை அப்படியே உண்மை என எடுத்துக் கொள்கிறது எனவும் அவர் கூறினார்.

இயங்கிக்கொண்டிருக்குமோர் சாதனத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ள கடிகாரத்தின் ஓட்டத்திற்கும் நிலையாகவுள்ள சாதனத்திலுள்ள கடிகாரத்தின் ஓட்டத்திற்கும் வேறுபாடு உள்ளது. கடிகாரம் எவ்விதமானாலும்

சரி, அதாவது சுருள் விற்களானாலும் சரி ஊசல்களானாலும் சரி, இவ்விதமாற்றம் ஏற்படும் என ஐன்ஸ்டீன் ஒருதலையாகக் கூறுகின்றார். காலத்தைப்பற்றிய ஒப்புமைத் தத்துவத்தில் அவர் கூறுவதென்னவென்றால் மிகக் கூடிய வேகத்தில் இயங்கிக்கொண்டிருக்கும் சாதனத்திலுள்ள கடிகாரத்தின் ஓட்டம் நிலையாகவுள்ள கடிகாரத்தின் ஓட்டத்திலும் குறைவாக இருக்கும் என்பதேயாகும். 167000/ செக்மைல் என்னும் வேகத்தையுடைய சாதனத்தில் உள்ள கடிகாரம் புவியில் 10 வருட காலத்தைக் காட்டும்போது, 5 வருடங்களையே காட்டுமெனவே அவன், தான் ஐந்து வருடங்கள் மாத்திரம்தான் பிரயாணம் செய்ததாகக் கருதுவான். ஈற்றில் சாதனம் ஒளிவேகத்தை அடைந்துவிட்டால் கடிகாரம் ஓடாமற் போய்விடும் என்பது திண்ணம். எவ்வித குறிப்பிட்ட இயக்கமும் ஒரு வகைக் கடிகாரமல்லவா? ஆயின் மனிதனின் இதயமும் கடிகாரமல்லவா? அப்படியானால் வேகத்தினால் இருதயத்துடிப்பின் வேகமும் குறைக்கப்பட்டு ஈற்றில் ஒளிவேகத்தை அடைந்தால் இதயம் நின்றுவிடுமே? இதயமும் ஒரு கடிகாரம் எனவும் வேகத்தால் குறைக்கப்படும்போது அவனுடைய சுவாசம் முதலியனவும் அதற்கேற்பக் குறைந்துவிடும் எனவும் ஐன்ஸ்டீன் கூறுகின்றார். அவன் இதயத்திலுள்ள மாற்றத்தைத் தனது கடிகாரத்தின் மூலம் அறிய முற்பட்டானென்றால் அவன் மூடனாகிவிடுவான். அவன் மாற்றம் யாதும் இல்லையெனக் கூறி அசைக்க முடியாத ஐன்ஸ்டீனின் தத்துவத்தை ஆட்டம் அடையச் செய்ய முன்வருவான். ஆனால் ஐன்ஸ்டீன் எதற்குமே அஞ்சாதவர். எல்லா சந்தேகங்களையும் தீர்த்துவிடுவார். அவனது கையிலுள்ள கடிகாரத்தினது ஓட்டமும் குறைந்து இதயத்தைப் போலாகிவிடும் என்று அவர் ஏளனமாக அவனுக்குக் கூறுகின்றார். இந்த மாறுதல்களையாவும் நிலையான சாதனத்திலுள்ளவனுக்கே நன்கு புலப்படும் எனவும் கூறுகின்றார். ஐன்ஸ்டீனின் இவ்வொப்புமைத் தத்துவத்திற்கு மேலும் அழகு செய்வது போல எச். இ. ஐல்ஸ் என்பவரது பரிசோதனை அமைகிறது என்பது பொருந்துகின்

றது. அவர் கதிர்வீசும் அணுவை ஒரு கடி காரமாகவும், அதிர்வு எண்ணிக்கைகளைக் கடி காரத்தின் ஒட்டமாகவும்கொண்டு ஓர் ஐதரசன் அணுவை இயங்கு நிலையிலும், ஓய்வு நிலையிலும் வைத்து மகத்தான விஞ்ஞானக் கருவிகள் மூலம் துல்லியமாக வெளியிட்ட ஒளியின் அதிர்வுகளை அளந்து ஐன்ஸ்டீனின் தத்துவத்தை நிரூபித்துள்ளார்.

காலத்தைப் போலவே தூரமும் ஒளிவேகத்தால் மாற்றமடையும் என ஐன்ஸ்டீன் கூறுகின்றார். எவ்வித பதார்த்தத்தினாலானதாயிருந்தாலும் வேகத்தால் அளவுகோலின் நீளம் குறைக்கப்படுகின்றது என்பது ஐன்ஸ்டீனின் தூரத்தைப் பற்றிய தத்துவமாகும். காலம், ஒளிவேகத்தில் இல்லாமற்போய்விடுவது போன்று ஒளிவேகத்தில் நீளமும் அற்றுவிடும். இதிலிருந்து ஐன்ஸ்டீன் மற்றொரு அடிப்படையை அமைக்கிறார். “பிரபஞ்சத்தில் ஏற்படும் வேகங்களில் ஒளியின் வேகத்தைவிட மேலானது யாதுமில்லை” என்பதுவே அவ்வடிப்படையாகும்.

காலம், தூரம் என்பன ஒளியின் வேகத்தில் மாற்றம் அடைவது போலவே ஒரு பொருளின் திணிவும் ஒளியின் வேகத்தில் மாற்றம் அடைகிறது. ஆனால் பொருளின் காலமோ, தூரமோ குறைக்கப்படுகின்றது; ஆனால் திணிவு கூட்டப்படுகிறது என ஐன்ஸ்டீனின் திணிவுபற்றிய ஒப்பமைத் தத்துவம் எடுத்துரைக்கின்றது. மிகக் கூடியவேகத்தில் (ஒளியின் வேகத்தில்) பொருளின் நீளம் குறைகின்றதுவே! எவ்வாறு திணிவு அதிகரிக்கலாம் எனக் கேள்வி எழலாம். சுருக்கம் என்பது அதன் திசையிலேயே ஏற்படுகிறது. பொருளின் அகலமோ அல்லது தடிப்போ மாற்றம் அடையமாட்டாதாகும். ஒளியின் வேகத்தில் பொருளின் திணிவு மிகவும் அதிகரித்துவிடும். அப்பொருளை எத்தகைய மகத்தான விசையினாலும் அசைக்கமுடியாதாகும். ஆயின் அது எவ்வாறு இயங்கும்? இயங்கவே

மாட்டாது. “எந்தப் பொருளும் பொருள் வடிவில் இருந்துகொண்டு ஒளியின் வேகத்திற்கு மேலான வேகத்திற்கு செல்லமுடியாது” என ஐன்ஸ்டீன் கூறுகின்றார். ஒளியின் வேகத்தில் 99% அடைகின்ற பீட்டா துகள்களையும், இலத்திரன்களையும் கொண்டு விஞ்ஞானிகள் ஐன்ஸ்டீனின் இந்த ஒப்புமைத் தத்துவத்தை நிரூபித்தனர். ஐன்ஸ்டீன் இவ்வொப்புமைத் தத்துவத்தைக் கொண்டு உலகமே வியக்கும் வண்ணம் $E = MC^2$ என்னும் மகத்தான சமன்பாட்டை அமைத்துள்ளார். சக்திக்குப் பொருள் திணிவு உளது என அவர் கூறுகின்றார். ஒளிவேகத்தில் செல்லும்போது பொருளிற்கு இயங்கு சக்தி (இயக்கப்பண்புச்சக்தி) அதிகரிக்கிறது. இயங்கு சக்தி அதிகரிக்கும்போது பொருளின் திணிவும் அதிகரிக்கிறது. இதிலிருந்தே அவர் சக்திக்குப் பொருள் திணிவு உண்டு என்னும் முடிவுக்கு வந்துள்ளார். இதன்மூலம்தான் ஐன்ஸ்டீன் சக்தியும் பொருளும் ஒன்று என வெளியிட முடிந்தது.

காலம், தூரம், திணிவு என்பவைகளைப் பற்றிய ஐன்ஸ்டீனின் ஒப்புமைத் தத்துவங்களுையே நாம் ஐன்ஸ்டீனின் விசேஷ ஒப்புமைத்தத்துவம் எனக் கூறுகின்றோம், லோரன்சின் மாற்றுக் கொள்கைச் சமன்பாடுகள் சாதாரண வேகங்களில் காலம், தூரம் திணிவு என்பவற்றில் ஏற்படும் மாற்றங்களை அநேகமாக உணரமுடியாது எனவே கூறுகின்றது. எனவே ஒப்புமைத் தத்துவம் சம்பிரதாய விஞ்ஞானத்திற்கு முற்றாக முரணாகவில்லை என்றே கூறவேண்டும். வேகம் அதிகரிக்க அதிகரிக்க அடிப்படை அலகுகளில் ஏற்படும் மாற்றங்களைத் துல்லியமான கருவிகள் மூலமும் அளந்தறிவது அசாத்தியம். எனவே, சாமானிய நிகழ்ச்சிகளைக் கொண்டெழுந்த சம்பிரதாய விஞ்ஞானம் அடிப்படை அலகுகள் மாற்றம் அடையா எனக் கூறியதில் வியப்பொன்றுமில்லை.

சி. சிவகுமாரன்

11-ஆம் வகுப்பு,

(விஞ்ஞானப் பிரிவு)

இதயங்கள் இருட்டிலும் துடிக்கின்றன

[இக்கதை யாழ் இலக்கிய நண்பர் கழகத்தில் பாராட்டும் பரிசும் பெற்றது]

ஊரே உறங்கிக்கொண்டிருக்கும் வேளை, எங்கும் ஒரேகும்மிருட்டு, நிசப்தம்.

செல்லாச்சி வீட்டின் முன்பக்கத்தில் இன்னும் அந்தச் சிறு போத்தல் விளக்கு அணைக்கப்படவில்லை. அது ஒருவாறு சுற்றுப்புற இருளை ஜீரணிக்க முயன்றுகொண்டிருக்கிறது. அதிலிருந்து சிறிது தூரத்தில் வெற்றுப் பாயில் மல்லாந்துகிடந்தபடியே முகட்டை நோக்கி வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் பேரம்பலம். நான்கு பக்கமும் மண்குந்தாலும் பனைமட்டையாலும், கிடிகாலும் விரிந்து கட்டப்பட்ட அக்குடிசையின் ஒரு ஸ்ரேயையில் கிடந்த சாக்குக் கட்டிலில் முடங்கியபடியே அனுங்கிய படி கிடந்தாள் செல்லாச்சி.

அவள் பழுத்த பழம். இன்றோ நாளையோ விழுந்துவிடுவாள். அவளின் இடைவிடாத முனகல் ஒலி அவனைக் கலங்கவைக்கிறது. அவனையும்றியாமல் கண்களிலிருந்து பீறிட்டு வழியும் நீரை அவனால் அடக்கமுடியவில்லை. எப்படி முடியும்? அவன் - அவளுடைய ஒரே புத்திரன். அப்படியே கிடந்தவன் மெதுவாக எழுந்து தன்னுடைய “வாட்சை” எடுத்துப் பார்க்கின்றான்.

மணி ஒன்றுக்கு ஐந்து நிமிடங்கள் இருக்கின்றன. மெதுவாகச் சென்று, போர்வையை இழுத்து நன்றாகப் போர்த்திவிடுகின்றான். பின் தனது கையால் அவளது நெற்றியைத் தொட்டுப் பார்க்கின்றான். உடம்பு அனலாய்க் கொதிக்கிறது. நீண்ட அனல் மூச்சொன்று அவனை விட்டு வெளியேறுகின்றது. பெரு வீரலால் நெற்றியை பிறுண்டியபடி சில வினாடிகள் அப்படியே நிற்கின்றான். “நெருப் பாய்க் கொதிக்குது...ம்... அந்தத் தண்ணி மருந்திலை எப்பனைக் குடுத்துப் பார்ப்போம்.”

மனம் நினைக்க கைகள் செயற்படுகின்றன. சாக்குக் கட்டிலின் காலோடு கிடந்த அந்த

மருந்துப் போத்தலையும் சின்னக் கிளாசையும் எடுத்து, மருந்தை ஒருமுறை நன்றாகக் குலுக்கிவிட்டு கிளாசுக்குள் ஊற்றிக் கொள்கிறான்.

மெதுவாகச் சென்று அவளை எழுப்புகிறான். “அம்மா... அம்மா... இந்தாம்மா இதைக் கொஞ்சம் குடிச்சிட்டுப்படு...”

சுருங்கிச் சிறுத்த கண்களைத் திறந்து அவனைப்பார்த்துவிட்டு வாயைத் திறக்கின்றாள். கிளாசில் இருந்த மருந்தை மெதுவாக அவனே பருக்கிவிடுகிறான். கிளாசை அருகில் வைத்துவிட்டு மீண்டும் போர்வையைச் சரிசெய்து விட்டு திரும்பியபோது...

“தம்பீ...” அவள்தான் கூப்பிட்டாள்.

“என்னம்மா? ... என்ன வேணும்?... திரும்பியபடியே கேட்டான். “இப்படிக்கிட்டவா... இப்படி இரு...” கால்களை ஒடுக்கி சாக்குக் கட்டிலில் இடம் காட்டினான். அவன் அதில் இருந்தபடியே கேள்விக் குறியுடன் அவளை நோக்கினான். அவள் அவன் சாக்குக்கட்டிலின் விளிம்புடன் ஊன்றியிருந்த கையைத் தன்கையால் தடவியபடியே கேட்டாள்.

“தம்பீ... சாப்பிட்டிட்டியே!...”

ஓம் என்பதற்கறிகுறியாக அவன் தலையை அசைத்தான். “ஏன் ராசா ஒரு மாதிரியிருக்கிரய்... முகமெல்லாம் காய்ஞ்சுபோய்க் கிடக்கு, “வாஞ்சையுடன் கேட்டாள்.

“ஒன்றுமில்லையம்மா... நீ பேசாமையே படுத்திரம்மா” அவன் தன் கவலையை வெளிக்காட்ட விரும்பால் சொன்னான். அவன் அவனையே சிறிது நேரம் உற்றுப் பார்த்து விட்டு...

“நான் படுத்தபடியால்தானே... உனக்கிவ்வளவு கரைச்சல்” என்று சொல்லும் போதே அவள் கண்களிலிருந்து வழிந்த நீர் அவளின் கன்னங்களில் கோடிட்டது.

“எனம்மா வீணை யோசிக்கிறாய்... இப்ப என்ன நடந்துவிட்டது. பேசாமைக் கவலைப் படாமைப் படுத்திரம்மா...” அவன் கன்னங்களில் வழிந்த கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்டு மெதுவாகச் சென்று மீண்டும் பாயில் அண்ணுந்து முகட்டைப் பார்த்தபடியே கிடந்தான். வெளியே வீசும் காற்றின் வேகத்தில் போதல் விளக்கின் சுடர் அணைந்து கொண்டிருந்தது. அவன் உள்ளமும் அந்தச் சுடரைப் போலவே நினைவின் உந்துதலில் திசைமாறி அலைந்து கொண்டிருந்தது.

“எதுவுமே பசைத்தன்மை உள்ளவரை தான் ஒட்டிக்கொள்ளும். பசைத்தன்மை குறைந்து விட்டால் மெதுவாக நழுவிவிடும் என்ற தத்துவம் அவனைப் பொறுத்தவரையில் அவள் வாழ்க்கையிலேயே நிதர்சனமாகிவிட்டதோன்று. அவளிடம் தேவையான ‘பொருள்’ இருந்தபோது அவளை ‘அக்கா’ வென்றும் ‘மாமா’ யென்றும் ‘ஆச்சி’ யென்றும் உறவு நெருக்கத்தில் ஏதோ ஒரு விதமான விருப்பத்தில் உருகி அழைத்தார்கள். அவளிடம் அவர்களுக்குத் தேவையான அந்த ‘அது’ இல்லாதபோது அவர்களும் அவளைவிட்டு வெகு தூரம் போய்விட்டார்கள். ஓ! அவர்களுக்கு இனி அங்கு என்ன வேலையிருக்கிறது. அதற்குக் காரணம் அவளல்ல. அதுவும் ஒருவகையில் இயற்கையான நிகழ்ச்சி தான். ஆனால் அவள்...

அதைப்பற்றி கலங்கியதாகவோ, கவலைப்பட்டதாகவோ தெரியவில்லை. ஏதோ ஒரு கேட்ட கனவாக எண்ணி அதை அப்போது மறந்துவிட்டாள்; அது இயற்கைதானே; நடப்பதைத் தடுக்கவா முடியும். அப்படித்தான் நடந்தாலும், அவள் கவலைப்படாமல் இருப்பது அப்படியொன்றும் அதிசயமான காரியமல்ல. அவள் கவலைப்பட்டுக் கலங்கிய காலமெல்லாம் வெகுதூரம் சென்றுவிட்டன. அந்தக் காலங்களுக்கிடையில் அவள் படவேண்டிய கவலைகளையெல்லாம் பட்டுத்தீர்ந்து விட்டாள். அவற்றை விடவா இக்கவலைகள் பெரிது?

ஓ... அவள் என்னதான் பெரிய கவலைப்பட்டு விட்டாள்! “கவலை... ஆம்... கவலை அதைப்பட்டவளுக்குத்தான் தெரியும் அதன் கொடுமை. ஒருவனுடைய கவலைகளெல்லாம் இன்னொருவனுக்குக் கவலையற்றதாகவும், அவனுடைய கவலைகள் நமக்கு வேடிக்கையானதாகவும் தோன்றுவது இயற்கை. அவளுடைய கவலைகள் எல்லாம் அவளோடுதான் என்ற அளவிற்கு அவளோ ஒன்றிவிட்டதால் காலம் காலமாக அவள் அதை அனுபவித்து இதோ இன்றோ, நாளையோ அவளுடைய கதை முடியும்போது அதுவும் தொலையப் போகிறது.

அவளுடைய இப்போதையக் கவலையின் ரூபம் பேரம்பலம் என்ற அவளின் மகன். அவள் போய்விட்டால் அவனுடைய கதி என்ன? என்பது மட்டுமல்ல; அவனுடைய முரட்டுத்தனமும் ஒற்றைப் போக்கான புத்தியும் ஏதாவது பயங்கரமான காரியத்தைச் செய்து விட்டால்...

இதனை எண்ணும்போது பலவீனமான அவளது உடல் இனம் புரியாத பயந்தோய்ந்த கவலையில் நடுங்கும். அவள் அப்படியான ஒரு கவலைப் படுவதற்குக் காரணமில்லாமலுமில்லை. அவளுடைய வாழ்க்கையே ஒரு பெரும் புதிரானது அவள் பிறந்து பத்தாண்டுகளில் கைக்குழந்தையான அவளுடைய தம்பியை இப்போது அவளுடைய அச்சிறு கொட்டிலுக்கு அருகாமையில் நிமிர்ந்து கம்பீரமாக நிற்கும் அந்த மாடிவீட்டின் உரிமையாளரை விட்டு விட்டு தாய் போய்விட்டாள். நிம்மதியாக தகப்பன் கஷ்டப்பட்டு உழைத்து எப்படியோ அவ்விருவரையும் காப்பாற்றி அவளையும் ஓர் நல்ல இடத்தில் கல்யாணம் செய்து வைத்தார். அவளின் திருமணத்தின்போது அவளுடைய வயது பதினைந்துதான். அத்துடன் தம்பியை வளர்க்கும் பொறுப்பையும் அவள் மேல் போட்டுவிட்டு அவரும் இரண்டொரு மாதங்கள் தன் கடமைகள் முடிந்ததில் திருப்தியாகச் சென்றுவிட்டார்.

மாரியும் கோடையுமாக காலம் கடந்தது. நீண்டகாலமாகப் பிள்ளைப்பேறு கிட்டாத அத்தம்பதிகளின் அன்பின் அரவணைப்பில்

“அவன்” அவளின் தம்பியாக இல்லாது அவர்களின் மகனாகவே வளர்ந்தான்.

மகனாக என்ன! மகனேதான். அவளின் புருஷன் சொல்லுவான் “செல்வம்... பெத்தாத்தான் புள்ளை யெண்டில்லை, எந்தப் பிள்ளையுமே யெண்டாலுஞ்சரி தாய் தகப்பனுக்குரிய வாஞ்சையோடு பழகினால் அதுகள் எல்லாம் பிள்ளைகள்தான்.” அவள் பூரித்துப் போவாள். அவளுக்குக்கூட அவன் தம்பியல்ல மகன்தான். அவனும் அவளை அக்கா என்பதில்லை. அம்மா என்றுதான் அழைப்பான். எந்த முறையில் அழைத்தாலும் செலுத்தப்படும் அன்பு ஒன்றுதானே அவனுக்கும் பத்துவயது நடை பெறும்போது திடீரென்று அவள் கர்ப்பமுற்றாள். பிறந்தது ஓர் ஆண் குழந்தை இச் சம்பவத்தால் அவர்களுக்கு அவள் மீதிருந்த அன்பு கூடியதேயன்றிக் குறையவில்லை. அவளுடைய அதிஷ்டத்தால் அவனுக்குத் துணையாக அவனுடன் விளையாட இந்தப் பிள்ளை பிறந்திருக்கு என்பது அவர்களுடைய அபிப்பிராயம்.

ஆனால் அவனுக்கு? எல்லாரும் சின்னப் பிள்ளையைத் தூக்குவதும், கொஞ்சுவதும் பாதுகாப்பதும் அவனுக்கு எரிச்சலையே ஏற்படுத்தின. ஒருநாள் ஒரு சம்பவம். அவள் அவன் மீது வைத்த அன்புக்கு எடுத்துக் காட்டு. அன்று...

அவர் வேலைக்குப் போய்விட்டார். அவள் அடுப்படியில் அலுவலாக இருந்தாள். குழந்தை பேரம்பலமும் தம்பியாரும் வீட்டின் முன் விறுந்தையில் விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். காலையில் ஏதோ குழப்படி செய்ததால் தம்பியாரைச் சிறிது கண்டித்து இருந்தாள். அதிலிருந்து அவன் முகத்தை “உம்” என்று வைத்துக் கொண்டிருந்தான். அவனது ஆத்திரம் எல்லாம் பேரம்பலத்தின் மீதுதான். “சே” இந்தச் சனியன் வந்ததிலிருந்து எல்லோரும் அதோடையே இது விடுகினம். அவனது எண்ணம் வெறுப்பாகி கண்களைக் குறுக்கி இன்னும் அவன் அப்படி மல்லாந்தபடியே முகட்டை

வெறுத்து நோக்கியபடி கிடந்தான். அவன் உள்ளம் வேதனையாலும், ஆத்திரத்தாலும், வெந்தும் சீறியும் கொண்டிருந்தது.

“அம்மா... இனசனம்... தம்பி .. எண்டு எல்லாருக்கும் உன்ரை பிள்ளைக்குக்கூட ஒன்றும் வைக்காமல் எல்லாத்தையும் கொடுத்திட்டு, இப்ப இருக்கக்கூட இடமில்லாமல் கஷ்டப்படுகிறியே. பாரம்மா உன்னை வந்து பார்த்தாங்களா... ஏன் வரப்போறங்க... இப்ப அவங்களுக்கு வேண்டியது ஒன்றும் உன்னிடத்தில் இல்லையே? ஏன் உன்ரை அன்புத் தம்பியே உன்னைப் பார்க்க வரவில்லையே... தம்பி... தம்பி... எளிய மூதேசி... பரதேசி... அதுக்கு இங்கை வர என்ன துணிவு. “நெஞ்சினுள் வெறுப்பும் சோகமும் அசை போடுகின்றன. அப்படியே புரண்டு படுக்கத் திரும்பியவனின் கண்களில் அந்தக் குடிசையின் அருகோடு நிமிர்ந்த மாடிவீட்டின் - அவனது தம்பியின் வீட்டின் - மேல்மாடி வலதுபுற அறையின் ஊடாக வெளிச்சம் வருவது துல்லியமாகத் தெரிகிறது.

இன்னும் அவன் தூங்கவே இல்லைப்போல... அது எப்பிடிப் போனால் எனக்கென்ன தன்னுள்தானே கூறிக்கொண்டு சிறிது நேரம் அந்த ஜன்னலையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். உள் அறையில் அவர் - அவளின் தம்பி - நடனமாடுவது ஜன்னற் கண்ணாடியினூடாக நிழலாகத் தெரிந்த போது அவனுள் ஓர் உணர்ச்சிகரமான போராட்டமும் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தது. இரு. இரு. அம்மாடை அலுவல் எல்லாம் முடியட்டும் நீ செய்த வேலையளுக் கெல்லாம் உனக்குப் பாடம் படிப்பிக் கிறேன்...” அவன் மனதுள் கறுவிக் கொண்டே மீண்டும் புரண்டு முகட்டைப் பார்த்துக் கொண்டே கிடந்தான்.

எப்படித்தான் தூங்கினானோ தெரியவில்லை. திடுக்கிட்டுவிழித்ததும் பொழுதுபுலர்ந்துகொண்டிருப்பது தெரிந்தது. ஜன்னலூடாக இன்னும் வெளிச்சம் வந்து கொண்டிருந்தது. பார்வையைச் சாக்குக் கட்டிலை நோக்கித் திருப்பினான். “அரிக்கன்” விளக்கின் மங்கலான

ஒளியில் செல்லாச்சிக்கிழவி கண்களைத் திறந்தபடியே அனுங்கியபடி கிடப்பது தெளிவாகப்பட்டது. மெதுவாக எழுந்து சென்று அவளை உற்று நோக்கினான்.

“அம்மா அம்மா” அவன் அழைத்தான்.

“ம்” அவளின் பதில்.

“என்னம்மா... என்ன செய்யுது.”

“ஒண்டுமில்லை ராசா நீ எனடி ஒருமாதிரியாய் இருக்கிறாய்.” “இல்லை எனக் கொண்டு மில்லையேனை” அவன் பீறிட்டு வரும் அழகையை அடக்கமுயன்றான். வார்த்தைகள் தளதளத்தன.

“இல்லைக் குஞ்சு இஞ்சே இப்படிப்பார்” கிழவி ஏதோ கேட்க முனைந்தவளாக கட்டிலில் கைகளை யூன்றியபடி குனிந்து நிற்கும் பேரம்பலத்தின் கன்னத்தை சுருங்கிச் சும்பிய கைகளால் வருடினாள்.

“என்...ன்...ம்மா என்ன வேணும்” அவன் அவளின் முகத்தைப் பார்த்தான். அந்த முதுமையின் கோடுகள் பதிந்தவரண்ட முகத்திலும் பூரண நிலவின் புனிதத்தை அவனால் காண முடிந்தது.

“எனக்கு ஒரு உதவி செய்வியா குஞ்சு” அவள் குரலில் நம்பிக்கை இழையோடியது.

“என்னம்மா இப்படிக்கேட்கிறாய் என்ன வேணும் சொல்லன் செய்யிறன்.” “சத்தியமாய் எண்டு சொல்லு...” அவள் உறுதி கேட்டாள். அதற்கு உறுதி கூறும் வாக்கில் அவளின் கையைத் தன் கையுடன் இறுகப் பற்றினாள்.

“உன்ரைமாமா இருக்கிறானே... அவளை நான் தம்பியா கவனிக்கேல்லை ... என்முத்த பிள்ளையாகத்தான் நினைச்சு வளர்த்தன். அவனும் நீயும் எனக்கு ஒண்டுதான். உனக்கு ஒண்டெண்டால் எனக்கு எப்படியிருக்குமோ,

அப்படித்தான் அவனுக்கு ஏதெண்டாலும்” ...ம் ... என்றை காலம் அவன் எப்படியோ மாறிவிட்டான். எப்படியெண்டாலும் நல்லா இருந்தால் அதுவே நிம்மதி... உனக்கு அவன் முறை மாமன் எண்டாலும் பிணைப்பால் அண்ணன்... ராசா... நீ... அவனுக்கு அவன் என்ன செய்தாலும் ஒன்றும் நீ செய்யக் கூடாது. என்னடி...” அவள் குரலில் கெஞ்சலும்... களைப்பினால் ஏற்பட்ட நடுக்கமும் கலந்திருந்தது.

அவன் நிமிர்ந்தபடியே நின்றான்.

அவள் கைகளைப் பிடித்தபடியே...” என்ன ராசா நான் சொல்லுறன்... செய்வாய்தானே... ஒமெண்டு சொல்லு. அப்பதான் நான் நிம்மதியாய்ச் சாவன்.”

அவனுக்கு “ஓ...” வென்று கதறவேண்டும் போல் தோன்றியது. அதை அடக்கியபடியே... அவளை வேதனைச் சிரிப்புடன் நோக்கி நின்ற அந்தப் பாசத்தின் சொருபத்தின் முன் மறுத்துப் பேச அவனுக்குத் துணிவேது?

அவன் தலையசைத்தான். அதுவே உறுதியாகியது. வேலியின் பின்புறத் துவாரத்தினூடாக கையில் “பிரகடன்” உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த அவரின் கண்களில் இருந்து வழிந்த நீர் கன்னங்களில் கோடிட்டது.

அவர்... அவளின் தம்பியேதான்.

அவள் அவளைப்பார்த்தபடியே கிடந்தாள். இறுகப்பிடித்திருந்த கை மெதுவாக நழுவி, நழுவி...

வளையில் மாட்டியிருந்த அரிக்கன் விளக்கு விடிய விடிய எரிந்ததால் எண்ணை முடிந்து அணையுமுன் ஒருமுறை பிரகாசமாக ஒளியைச் சிந்திவிட்டு வெளியே வீசிய காற்றின் வேகத்தில் அணைந்து போயிற்று.

வெளியே பொழுதும் நன்றாகப் புலர்ந்து விட்டது.

ஆ. விவேகானந்தன் (யாதவன்)

11 ஆம் வகுப்பு

கலைப்பிரிவு.

இரண்டாவது உலகத் தமிழராய்ச்சி மகாநாடு

1968-ம் ஆண்டு தமிழர் வரலாற்றில் தங்கத்தால் பொறிக்கப்பட வேண்டிய ஆண்டு. தமிழ் மணம் கமழப் பிறந்த ஆண்டு அது! உலகத் தமிழறிஞர்களை ஒன்று கூட்டிய ஆண்டு அது! தமிழின் சிறப்பை உலகுக்கு உணர்த்திய ஆண்டு அது! ஒவ்வொரு தமிழரும் மறக்கமுடியாத 1968-ம் ஆண்டு. இந்த ஆண்டிற்குள் பாரதி போற்றிய பைந்தமிழை, திருவள்ளுவர் வாழ்த்திய தீந்தமிழை, இளங்கோ இயம்பிய இன்பத்தமிழை உலகத்தாரனைவரும் உவகையுடன் போற்றும்படி செய்த இரண்டாவது உலகத்தமிழாராய்ச்சி மகாநாடு நடைபெற்றது. மலேஷியாவில் கொண்டாடப்பட்ட முதலாவது மகாநாட்டை விட இது பன்மடங்கு சிறப்புற்று விளங்கியது. காரணம் இது தமிழ்த் தாயின் தவப்புதல்வர்கள் தோன்றிய பாரதத்தில் அதிலும் இன்று தமிழாட்சி நடைபெறும் தமிழ் நாட்டில் நடந்ததுதான். தமிழ்த்தாயின் திருப்புதல்வன் 'அண்ணா' ஏற்று நடத்திய ஆராய்ச்சி மகாநாடு இது. தமிழ் நாடும், தமிழ்மொழியும் தம்மிருகண்களெனக் கொண்ட 'அண்ணாவும்' அவர் தம்பியரும் இதன் சிறப்புக்கு அயராது உழைத்தனர் என்றால் மிகையாகாது

“நாமமது தமிழரெனக் கொண்டிங்கு
வாழ்ந்திடுதல் நன்றோ சொல்லீர்
தேமதுரத் தமிழோசை உலக மெலாம்
பரவும் வகை செய்தல் வேண்டும்”

என்ற பாரதியின் கனவை நனவாக்கியது இந்த இரண்டாவது உலகத் தமிழ் மகாநாடு.

மகாநாடு ஏன்?

இன்றைய தமிழர் நிலையில், அதிலும் பஞ்சம் நிறைந்த பாரதத்தில் இப்படி யொரு ஆடம்பரமான ஆராய்ச்சி மகாநாடு நடத்தத்தான் வேண்டுமா என்பது சிலர் கேட்கும் வினா. நிலையற்ற மனிதனின் பசியைப் போக்கவே நமது ஆட்சியாளர்கள் முயலுகிறார்கள். முன்னேறியும் வருகின்றார்கள். என்றென்றும் நிலையான, தமிழ்த்தாய்க்கும் பசியுண்டு. அவள் தமிழ்ப்பசியால் இறப்பாளாயின் நாம் தமிழரென வாழ்ந்திடுதல் நன்றல்ல. இப்படியான விழாக்களாற்றான் அவள் மனமும் வயிறும் நிறைவுறும்.

தமிழ் மொழி தொன்மையான மொழி, தமிழ் மொழி பிறந்த காலத்திலிருந்த பிறமொழிகள் பல இன்று இருந்த இடம் தெரியாது மறைந்து விட்டன. தமிழ்மட்டும் இன்றும் வளர்ந்து கொண்டேபோகிற தென்றால், அதற்குக் காரணம், அது “வாழுவாழவிடு” என்ற தத்துவத்தைச் கடைப்பிடிப்பதேயாகும். மற்றமொழிகளை அழிக்கும் நோக்கம் தமிழுக்கு இல்லை. “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” என்ற சிறந்த தத்துவத்தையுடையது தமிழ். இதுபோன்ற தத்துவங்களை வேறு எந்த மொழியிலாவது காணமுடியாது தமிழிலுள்ள காவியச் செல்வங்கள், புராண இதுகாசங்கள் வேறு எந்த மொழியிலுண்டு? அதனாலன்றோ பைந் தமிழ்ப் புலவன் பாரதி,

‘யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ் மொழிபோல்
இனிதாவதெங்குங் காணோம்’

என்றியம்பியுள்ளான்.

அந்த இனிமையான, பழமையான தமிழை உலகத்தோரனைவரும் வியக்கும் வண்ணம் செய்தல் வேண்டும். அது தமிழ்த்தாய் தமிழனுக்கு இட்ட கட்டளை. அதற்குத்தானிந்த மகாநாடு. தமிழைப்பற்றிய அறிஞர்களின் ஆராய்ச்சிகளை உலகுக்குணர்த்த வேண்டும். தமிழ்மீது அழியாப்பற்றை உண்டாக்க வேண்டும். இந்த மகாநாட்டில் அதைச் சாதிக்கமுடியும். அதனாற்றான் இந்த மகாநாடு இரண்டாண்டிற் கொருமுறை ஒவ்வொரு நாட்டில் நடாத்தப்பட்டு வருகிறது. சீலைகள்.

1968-ம் ஆண்டு ஆரம்பமாகிய அன்றே இம் மகாநாட்டின் நிகழ்ச்சிகளும் ஆரம்பமாயின. இது இந்த ஆண்டிற்குக்கிடைத்த சிறப்பு “தமிழ் உரிமை பறிபோகுதெனின் உயிர் கொடுத்தும் காப்போம்” என முழக்கமிடும் தமிழ்த்தாயின் தவப்புதல்வன் தமிழ்த்தலைவன் அண்ணாதுரையின் சிலைமுதல் நாள் திறந்து வைக்கப்பட்டது. அதைத் தொடர்ந்து தமிழ் வளர்த்த பாரதி, கலைதந்த கம்பன், நெறி வகுத்த வள்ளுவன், ‘சிலம்பு’ தந்த இளங்கோ போன்ற தமிழ்த்தாயின் புதல்வர்கள் பலரின் சிலைகள் திறந்து வைக்கப்பட்டன. தமிழனாகப் பிறவா திருந்தும், தமிழின் இனிமை கண்டு, தமிழை உயர்த்திய கால்டுவெல், போப் போன்ற அறிஞர்களினதும், தமிழினத்து வீரத்தை வெளிக்காட்டிய டி. உ. சி. போன்ற வீரர்களினதும் சிலைகள் திறந்துவைக்கப்பட்டன.

ஊர்வலம்

விழா, மைதானத்தை நோக்கி, பாரதம் கண்டிராத, பிரமாண்ட

மான ஊர்வலம் ஒன்று புறப்பட்டது. பண்டைத் தமிழன் வரலாற்றைப் பறைசாற்றும் உருவ அமைப்புக்கள் பல அதிற் பவனிவந்தன. பண்டைத் தமிழன் பண்பாடுகள் அவற்றிற் பளிச்சிட்டன. தமிழ் காக்கப் படையெடுத்து வந்தாற்போலிருந்தது. அத் தமிழ் ஊர்வலம் முன்னைய இராசாக்கள் மக்கள் சூழப்பவனி வரும் காட்சியை நினைவூட்டியது என்று கூறலாம். அந்த இலட்சக்கணக்கான மக்கள் மத்தியிற்றான் மகாநாடு ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்டது.

பொருட்காட்சி

மகாநாட்டின் அங்கமாகப் பொருட்காட்சியொன்றும் திறந்துவைக்கப்பட்டது. தமிழன் வரலாறுகளைப் படித்தறிய வாய்ப்பில்லா மக்கள் காட்சிமூலம் அறிந்து கொள்ளும்படி அமைந்திருந்தது பொருட்காட்சி. அங்கே... பண்டைத் தமிழன் வரலாறுகளை வெளிப்படுத்தும் ஓவியங்கள்! அவற்றிற்குச் சான்றுபகரும் புதைபொருட்கள்! தமிழ் நாட்டுக் கலைஞர் பலரின் கலைத்திறன்! இன்னும் பல தமிழ்ச் செல்வங்கள்! இவற்றைப் பார்வையிட்ட மக்கள் ஒவ்வொருவரினதும் உள்ளம் தமிழை விரும்பியது, வியந்தது!

பட்டிமன்றம்

மகாநாட்டில் முதன்மையான, முக்கியமான நிகழ்ச்சி பட்டிமன்றம். இதற் பல நாட்டுத் தமிழறிஞர்களும் பங்கெடுத்துக் கொண்டனர். ருஷ்யா, அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளிலிருந்து கூடத் தமிழறிஞர்கள் பலர் கலந்து கொண்டார்கள்! கட்டுரைகள் வழங்கினார்கள்! இங்கெல்லாம் தமிழ் பரவியதை யெண்ணிப் பூரிப்

படைகிறோம். பட்டிமன்றத்திலே தமிழின் சிறப்பை, தமிழினத்தின் மாண்பைத் தமிழ் வல்லுநர்கள் பலர் எடுத்துக் கூறினர். அங்குக்கவிதைகளாலும், ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளாலும் தமிழ்த்தாய்க்கு மாலை சூட்டினர். அங்கு நடந்த விவாதங்கள் அறிஞர்களின் விவேகத்தைக் காட்டின. “கண்ணகியா? மாதவியா? அன்பிற் சிறந்தவள்” என்பது போன்ற சுவையான விவாதங்கள் பல உலகத் தமிழறிஞரெல்லாம் ஒன்று கூடித் தமிழைப்பற்றிப் பேசிய அந்த நாட்கள் தாயை மகிழ்ச்சி ததும்பச் செய்திருக்கும் என்பது திண்ணம். அறிஞர்களின் அரிய ஆராய்ச்சிகளால் அரும் பெரும் பயன்கள் பெறப்பட்டன. இங்குதான் தமிழ் வளர்க்கப்படுகிறது; உயர்த்தப்படுகிறது. இங்கு பெறப்பட்ட, கூறப்பட்ட கருத்துக்களை உலகனைத்தும் பரப்பவேண்டும் என்பது தான் தமிழ்த்தாயின் விருப்பம். அதை நிறைவேற்றுவார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. இதனால் தமிழ் வளரும்; தமிழினம் பெருகும்.

கலைவிழா.

கலையம்சம் நிறைந்த சிலப்பதிகாரம் நடந்த இடம் பூம்புகார். அன்றைய பூம்புகாரை அப்படியே ஓரளவு அமைத்து அங்கே கலைநிகழ்ச்சிகள் நடாத்தப்பட்டன. கலைபிறந்த இடம், கலைவளர்ந்த இடம், கலைவளர்க்கு

மிடம் தமிழ்நாடு. இயல், இசை, நாடகம் மூன்றையும் கலந்து களிப்பூட்டினார்கள் தமிழ்நாட்டுக் கலைஞர்கள். அவர்களின் கலை நிகழ்ச்சி எத்துணைச் சிறப்புடைத்து என்பது சொல்லித் தெரிவதல்ல. பகல் முழுதும் தமிழராய்ச்சியிற் பங்கெடுத்துக் களைப்புற்ற அறிஞர்களை மெய்மறக்கச் செய்தது இக்கலைவிழா.

மகாநாட்டில் இலங்கை.

முதலாவது மகாநாட்டில் இலங்கை பங்கெடுத்தாலும் புகழெடுக்கவில்லை. இம்முறை அந்தக் குறையை நீக்கி விட்டார்கள் நமது தமிழறிஞர்கள். இங்கிருந்து பிரதிநிதிகளாக அறிஞர்கள் பலர் சென்றுள்ளனர். சிலர் கவிதைப் போட்டியில் பரிசில்கள் பெற்றார்கள். சிலர் நல்ல கருத்துக்களைப் பொழிந்தார்கள். மகாநாட்டில் நம்மவர்களின் குரலும் மதிக்கப்பட்டது. இன்னும்பல கவிஞர்கள், கலைஞர்கள் இலைமறை காய்போல் இலங்கையிலிருக்கிறார்கள். அவர்களை முன்னுக்குக் கொண்டு வருதல் வேண்டும். அவர்களின் திறமையை வெளிக்காட்டச் சந்தர்ப்பங்கள் தரவேண்டும். மூன்றாவது உலகத் தமிழ் மகாநாடு ‘பாரிஸ்’ நகரத்தில் நடாத்த ஏற்பாடாயிருப்பதால், நான்காவது மகாநாடு ஈழத்தில் நடைபெறும். எனவே ஈழத்து அறிஞர், கலைஞர் பலருக்கு வாய்ப்புக் கிடைக்கும்.

வே. ஜெகேந்திரபோஸ்

11ஆம் வகுப்பு

(விஞ்ஞானப் பிரிவு)

பாரளுமன்றத்தின் எதிர்க்கட்சி

ஒடுகின்ற குதிரைக்குக் கடிவாளம் எப்படியோ, அப்படித்தான் ஜனநாயக அமைப்பிலே ஆட்சியை நடத்துகிற அரசாங்கக் கட்சிக்கு எதிர்க்கட்சியுமாகும். வண்டியிற் பூட்டிய குதிரைக்குத் தக்கபடி கடிவாளம் இல்லாவிட்டால் அது வண்டியைக் காடு மேடெல்லாம் இழுத்துக் குடைசாய்த்துவிடும். கடிவாளம் இருந்தால் குதிரை விரும்பியபடி ஓடும் 'திரும்பவும்' நிற்கும். அப்பொழுது வண்டியும் எதுவித ஆபத்தில்லாமல் தெருவில் குலுக்கும் ஆட்டமும் இல்லாமல் ஓடும். அதுபோலவே ஒரு நல்ல அரசாங்கம் ஜனநாயக ரீதியில் இயங்குவதற்குப் பலம் வாய்ந்த எதிர்க்கட்சி அவசியம் என்று மேலை நாட்டு அறிஞர் பலர் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

ஜனநாயகம் என்ற தத்துவம் முறைப்படி செய்வதற்கு எந்த ஒரு பிரச்சினையையும் விவாதித்து முடிவு செய்வது அவசியமாகிறது. எல்லோரும் ஒரே கட்சியும், ஒரே கொள்கையும், ஒரே இலட்சியமும் உடையவர்களாய் இருந்தால் எந்தப் பிரச்சினையையும் விவாதிக்க இடம் ஏற்படாது. ஆகவே அரசாங்கம் தன் இஷ்டப்படி நடக்க முற்படும். மந்திரிசபைக்குப் பிரதம மந்திரி எப்படியோ அப்படித்தான் எதிர்க்கட்சிக்கு எதிர்க்கட்சித் தலைவர் விளங்குகிறார். பிரதமருக்கு உள்ளமதிப்பும், மரியாதையும், அந்தஸ்தும் எதிர்க்கட்சித் தலைவருக்கும் உண்டு.

ஜனநாயக அரசாங்கம் சீராக இயங்குவதற்கு இன்னொரு முக்கிய அம்சமும் அவசியம். அதாவது அரசியல் கட்சி ரீதியாக இயங்க வேண்டி இருக்கிறது. பல அரசியற் கட்சிகள் பொதுத் தேர்தலிற் போட்டியிடுகின்றன. அவற்றுள் ஏதாவது ஒரு கட்சி அரசாங்க

அதிகாரங்களைக் கையேற்று நடத்துகிறது. மற்றைக் கட்சிகள் எல்லாம் ஒன்றாக எதிர்க்கட்சியில் அமர்சின்றன. அரசாங்கத்தின் திட்டங்களையும் செயல்களையும் அவை ஆராய்கின்றன. இதன்பயனாக நல்லது எது கெடது எது என்பதைப் பொது மக்கள் அறிந்து கொள்ள இடமேற்படுகிறது.

ஜனநாயகம் நிலவாத தனி ஆட்சி அரசாங்கங்களிலும், ஒருகட்சி ஆட்சியிலும் ஜனநாயகம் என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை. அரசாங்கத்தை நடத்தும் பொறுப்பை அந்த ஒரே ஒரு கட்சி ஏற்றுக்கொள்கிறது என்பதை விடக் கைப்பற்றிக் கொள்கிறது என்பதுதான் மிகப் பொருத்தமாகும். அதன் பின் அங்கு சர்வாதிகார ஆட்சிதான் நடைபெறுகிறது. ஜெர்மனி, இத்தாலி என்ற நாடுகளில் இவ்வாட்சிதான் நடைபெற்றது.

ஆட்சி புரிவது அரசாங்கத்தின் கடமையாய் இருப்பது போலவே ஆட்சியை நல்வழிப்படுத்துவது எதிர்க்கட்சியின் பொறுப்பு வாய்ந்த கடமையாகும். எதிர்க்கட்சி அரசாங்கத்தின் செயல்களைக் கண்ணும்கருத்துமாகக் கவனித்து வரவேண்டும். இன்றைய எதிர்க்கட்சி எதிர்காலத்தில் ஆளும் கட்சியாக மாறவேண்டியிருக்குமாதலால் பொறுப்புணர்ச்சியோடு மக்களின் நம்பிக்கைக்கும், நல்லெண்ணதற்குக் பாத்திரமாக இயங்கவேண்டிய கட்டுப்பாடு அதற்கு உண்டு. எதிர்க்கட்சி சில சமயம் சிறு சிறு கட்சியின் கூட்டாகவும் அமைந்து விடுவதுண்டு. அப்படி ஏற்பட்டால் அத்தனை கட்சிகளும் ஒன்று கூடி அரசாங்கத்தை எதிர்க்கவேண்டும். எதிர்க்கட்சி தமக்குள்ளே பிளவுபட்டு நின்றால் அரசாங்கம் எதிர்க்கட்சியின் அபிப்பிராயத்துக்கு மதிப்புக்கொடாது.

பா. பாலகிரிதரன்

10ஆம் வகுப்பு

(விஞ்ஞானப் பிரிவு)

நம் கல்லூரியின் வளர்ச்சிக்கு அருந்தொண்டாற்றிய

எமது கல்லூரீத் தலைவர்

வைத்தீசுவர வித்தியாலயத்தை வளம்பெற அமைத்த உத்தமர் ஸ்ரீமான் அம்பிகைபாகன் அவர்கள், 32 வருட காலம் தொடர்பாகக் கடமையாற்றினார்.

தீந்தமிழும் சிறந்தகல்வியும் உயர்ந்து விளங்கும் வண்ணையம்பதியில் கலங்கரை விளக்கமாய், கலையொளிவீசும் வைத்தீசுவரவித்தியாலயம் இன்று இளைப்பாறும் தந்தையரின சேவைக்கு என்றுமே கடமைப்பட்டதாகும். போதிய வகுப்பறைகளின்றி, போதிய ஆசிரியர்களின்றி இருந்த இக்கல்லூரியின் பெருமைச்சுடரை ஏற்றிவைத்து சைவமாணவர்களின் நடை உடை பாவனைகளிலே தமிழ்ப்பண்பாடு மிளிர்ச் செய்து அவர்களின் அகவிருளை நீக்கிய பெருமை இத்தந்தையாரையே சாரும். இன்று நாம் கல்லூரியிற் காணும் முன்னேற்றம் இவரின் இடைவிடாத உழைப்பின் பயனாகும்.

வைத்தீசுவர வித்தியாலயம் இன்று சீரும் சிறப்பும் புகழும்பெற்று விளங்குகின்றது. எங்கள் தலைவரின் தன்னலங் கருதாத சிறந்த சேவையினால் யாழ்ப்பாணத்து

மற்றும் சிறந்த கல்லூரிகளைப்போல் சரிநிகர் சமான்மான நிலையை எய்தியிருக்கின்றது. எல்லாத் துறைகளிலும் இக்கல்லூரி முன்னேறியிருக்கின்றது. இக்கால இளம் மாணவர்கள் சிறந்தகல்விமாண்களாக விளங்கச்செய்யும் நோக்கத்துடன் சமயசாஸ்திரம் சம்பந்தமான பாடங்களைப் பிள்ளைகள் பயிற்வதற்கு ஆர்வமுட்டினார். அவர் தமது அருளநோக்கிலும் மாணவர்களையும் ஏனைய வர்களையும் தம் ஆணைக்கு அடங்கச் செய்தார். உயர்ந்த நோக்கத்துடன் தொண்டாற்றிய எங்கள் தலைவர் எங்கள் மத்தியில் இருந்து பிரிதல் உள்ளத்திற்குக் கவலையை அளிக்குஞ் செயலாகும்.

எங்கள் வைத்தீசுவர வித்தியாலயம் நலம் பெற நல்ல தலைவர்களைப்பெற்று வண்ணையம்பதியில் ஒரு கலங்கரை விளக்கமாகத் தோன்ற தெய்வத்தை பிரார்த்திப்போமாக. எங்கள் அதிபர் அவர்கட்கு, கடவுள் நீண்ட ஆயுளையும் நல்வாழ்வையும் சுகத்தையும் அளிப்பாராக.

மா. சிவநேசம்

9 ஆம் வகுப்பு

(விஞ்ஞானம்)

நாமும் நம் கல்லூரி அதிபரும்

எமது கல்லூரி அதிபர் கனிவும் கம்பீரமும் உடைய தோற்றமுள்ளவர். தோற்றத்திற்கு ஏற்ற செயற்றிறனுடைய குன்றின் மேலுள்ள தீபத்தைப் போன்றவர். திரி தன்னை எரித்துக்கொண்டு ஒளியைப் பரப்புவதுபோல இப்பெருமகனார் தனது தேவைகளைக் கூடக் கவனிக்காமல் கல்லூரியின் உயர்ச்சிக்கு உழைத்துக் கொண்டிருப்பார்.

“தெய்வம் இல்லை என்று மறுப்பவன் மனிதத்தன்மைக்கு மதிப்புக் கொடுக்க மறுப்பான்” என்ற கருத்தில் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையுடையவர். மாணவர்கள் கல்வியைக் கற்பதோடு நிற்காமல் தெய்வ பக்தியுடையவர்களாகவும் ஒழுக்கமுடையவராகவும் வாழவேண்டும் என்று விரும்புவார். பல பெரியோர்களின் தத்துவத்தையும் கோட்பாடு

களையும் ஏற்றுக் கடைப்பிடிக்கும் கனவான். தன்னைப் போன்று மற்றவர்களும் தூய்மையாகவாழவேண்டும் என்று விரும்பி அதற்கான போதனைகளை எமக்கு அடிக்கடி கூறுவார். அமிழ்துக்கு நிகரான தமிழ் மொழிமீது அசைக்கமுடியாத பற்றுக் கொண்ட இவர் இயல், இசை, நாடகம் ஒங்கி வளரப் பெரும் தொண்டு செய்துள்ளார்.

ஆசிரியத் தொழிலை ஏற்ற 32 வருட காலங்களில் வழி தவறி தீய பாதையிற் சென்ற எத்தனையோ மாணவர்களின் இதயத்தில் நற்போதனைகளை விதைத்து அவர்களைப் பண்பாளர்களாக உயர்த்தியுள்ளார். குற்றம் செய்த மாணவ மாணவிகளைத் தண்டிக்கும் பொழுது அவர்கள் மீண்டும் அக்குற்றத்தைச் செய்யாமலிருக்கக்கூடிய முறையிலும், அவர்களது வாழ்க்கை பாழாகாமல் இருக்கக்கூடிய முறையிலும் தண்டனை கொடுப்பார்.

இக் கல்லூரியில் அவர் ஆசிரியராகவந்த கால இக் கல்லூரி சிறிய ஒரு பாடசாலை யாகவே விளங்கியது தனது விடா முயற்சியையும் செயல் திறனையும் இணைத்து இன்றைய இக் கல்லூரியை உருவாக்கினார்.

உயர்ந்தவன் தாழ்ந்தவன் என்ற பிரிவையோ பணக்காரன் ஏழை என்ற வேற்றுமையையோ சிறிதும் பார்க்காதவர். எந்த மனிதனும் எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் இவரைப் போய்ச் சந்திந்துப் பேச முடியும்.

இப் பெருமகனார் தனது சேவைக்காலத்தை முடித்துக் கொண்டு ஓய்வு பெறப்போகின்றார் என்ற செய்தியைக் கேட்டு கலங்காதார் இவர். ஓய்வு பெற்ற பின்பும் கல்லூரிக்கும் தமிழுக்கும், சைவ சமயத்திற்கும் இவர் தொண்டு செய்வார் என்ற நம்பிக்கை பலருக்கும் உண்டு. இந்த நம்பிக்கை நிச்சயம் நிறைவேற வைத்தீசுவரப் பெருமான் துணை செய்வாராக.

பரமேஸ்வரி,

7ஆம் வகுப்பு.

எங்களதீபரும் உபஅதிபரும்

“கற்றதனாலாய பயனென்கொல் வாலறிவன்
நற்றாடொழா அரெனின்”

என்ற திருவள்ளுவர் குறளுக்கேற்பக் கல்வியறிவைப் பெற்று இறைவனையும் இடையருது வணங்கும் பெருந்தகையாளர் எங்கள் அதிபர். இப்பெருமைவாய்ந்த ஒருவரை எங்களதீபர் என்று எண்ணும்போது என்மனம் குளிர்கிறது. என் நா இனிக்கிறது. இப்படி என் போன்ற எத்தனை மாணவர்களைக் குளிரச் செய்கின்றார். இவர் எனக்கு மாத்திரம் அதிபர் அல்லர், என் வீட்டிலே என் அப்பாவுக்கும் இவர்தான் அதிபர். என் மூத்த சகோதரிக்கும் இவரேதான் அதிபர்.

எமது அதிபர் பத்தரை மாற்றுத் தங்கம் போன்றவர், நிறைந்த கல்வியறிவுடையவர்,

சமய அறிவு நிரம்பியவர். அவரது என்றும் மலர்ந்த முகம் அவரை நாம் பார்க்கும்போது எங்களுக்கு மிக்க மகிழ்ச்சியைத்தரும். அவரது பரந்த உள்ளத்துக்கு அவரால் நடாத்தப்பட்ட வைத்தீசுவர வித்தியாலயமே சான்று கூறும். இங்கே பல்வேறு சமுதாய மாணவரையும் ஒருங்கு சேர - ஒருமைப்பாடாக வைத்துக் கல்வி பயிற்றுவித்தார் எங்களதீபர் அவர்கள். இவர் எல்லா மாணவர்களும் கல்வியும் ஒழுக்கமும் நிரம்பியவர்களாக வளரவேண்டும் என்று சலியாமல் எப்பொழுதும் எம்மைக் கண்காணிப்பவர். தமக்குக் கிடைக்கும் உழைப்புக்காக இவர் வேலை செய்பவரல்லர். தனக்கென வாழாது பிறர்க்கென வாழும் பெரியார், இவர் நம்மைப் பாதுகாக்க

கும் தந்தையாகவும் கல்வியறிவையும் ஒழுக்கத்தையும் புகட்டும் நல்லாசானாகவும் நம் மிடையே விளங்கினார்.

இவ்வாறு சிறந்த அதிபர் எம் பள்ளிக்கூட அதிபர் பதவியிலிருந்து விலகினாலும் எம்மனத்தைவிட்டு விலகார். அவர் இன்றுபோல் என்றும் சிறப்புடன் வாழ நாம் மனமார இறைவனை வாழ்த்துகிறோம்.

நாம் இவ்வளவு நாளும் இப்பெருமை வாய்ந்த அதிபரிடமன்றி இவருக்கிணையான உபஅதிபரிடமும் கல்விபயின்றோம். அதிபரும் உபஅதிபரும், இரட்டையர்கள். இவர்கள் இருவரும் மாணவர்களை நல்வழியிற் செலுத்திப் பாதுகாத்தனர். அவர்கள் இருவரினதும் நல்லாசி எமக்கென்றும் வேண்டியது. இவர்கள் இருவரும் எம் அகஇருள் கடையும் ஒளியாய் என்றும் வாழ ஈசனருள் புரிவாராக.

கலாராணி, சோ.

6 ஆம் வகுப்பு.

“சாரணியம்”

யாழ்ப்பாணத்தில், பனை சிறந்து விளங்குகிறது. பனம் விதையானது நட்டவுடன் முளைப்பதில்லை. பதிலாக ஒரு குமிழை மண்ணுட் செலுத்தி அதன் பகுதியில் வேர்களைப் பரப்பி அடியில் உறுதியான அத்திவாரம் இட்டபின்னரே முளை கொட்டவும், வளரவும் தொடங்குகிறது. வரட்சி, புயல், உணவு தேடி அலையும் மந்தைகள் கூட அதனைப் பின்னர் அழிக்க முடியாது. மதிப்பும், பெருமையும் மிக்க மரமாக அது வளர்வதுடன் அதன் ஒவ்வொரு உறுப்பும் மனிதன் வாழ்க்கைக்குப் பயன் படும் செல்வமாக விளங்குகிறது. இவ் வியற்கை விதி யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள சாரண இயக்கத்திற்கும் அமைகிறது.

சாரண வியக்கமானது 1912ஆம் ஆண்டில் இலங்கையில் ஆரம்பிக்கப்பட்டதாயினும் 1915-ம் ஆண்டிலேதான் நிலையான இடத்தை யாழ்ப்பாணத்திற் பிடித்துக் கொண்டது. புதியனவற்றில் ஈடுபடுவதில் ஆழச் சிந்தித்து நடந்து கொள்வதே நமது பாரம்பரியம். ஆனால் ஈடுபட்டுவிட்டால் அதைச் சிறப்பாகவும், மனப்பூர்வமாகவும், செய்து முடிப்பார்கள். அதன்படியே 1916ஆம் ஆண்டில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட சாரணியம் இற்றைக்கு 52 ஆண்டுகளாக முன்னேறி வந்திருக்கிறது.

நாட்டிற் சிறந்த பிரஜைகளை உருவாக்குவதே சாரணியத்தின் தலையாய நோக்கங்க

ளாகும். சாரண இயக்கத்திட்டங்களுக்கும் அமைப்புகளுக்கும் இதை அடிப்படையாகக் கொண்டவையாகும். சமூக வாழ்வின் வெற்றிக்குப் புத்தகக் கல்வி மாத்திரம் பூரணத்துவம் அளிக்க முடியாது என்ற உண்மையை அனுபவவாயிலாக அறிந்த பேடன் பவல் அவர்கள் இவ் வியக்கத்தைத் தொடங்கினார்.

சாரணியம் ஓய்வு நேரத்தைப் பயனுள்ள வழிகளிற் செலவிடவும், நல்லொழுக்கத்தைப் பழகவும், தாய்நாட்டுக்கும், சமயத்துக்கும், அயலவர்க்கும் உதவி செய்யவும் உதவுகிறது. தன்னம்பிக்கை உடையவனாகவும், பரந்த மனப்பான்மை உடையவனாகவும், தேகாரோக்கியம் உள்ளவனாகவும் வளரச் சாரணியம் பயிற்றுகிறது.

ஒரு பெரியார் சாரணியம்பற்றிக் கூறுவது, “சந்தோஷம், வீரம், சிரிப்பு, இவை நிறைந்த விளையாட்டே சாரணியம். அன்பு, தகைமை, தன் நம்பிக்கை இவற்றை வளர்ப்பதே சாரணியம். சாதிமதபேத மின்றி வாழவும், சகலருடனும் சகோதரனாய் வாழவும், உலகில் அன்பு, அமைதி, சமாதானம் என்பனவற்றை நிலைபெறச் செய்யவும் சாரணியம் உதவுகிறது. தன்னையே அர்ப்பணித்து, புன்சிரிப்புடன் கடமை செய்வதே சாரணியம்.”

இச் சாரணப் பயிற்சிகள் இளைஞனின் தொழிற்றுறை வழி காட்டி எனவும் கூறலாம்.

சாரணர் பல்வேறு பதக்கங்களைப் பெறமுயற்சி செய்யும்போது வெவ்வேறு தொழில் முறைகளின் ஆரம்ப அறிவைப் பெறுகின்றனர். இதன் மூலம் இளைஞருக்குள் இயல்பான வல்லமைகளை இலகுவாகக் கண்டு அத்துறையில் அவர்களை வழிநடத்தப் பொதும் உதவுகின்றது.

இவ்வியக்கத்தினால் அளிக்கப்படுப் பயிற்சியைப் பூரணமாக ஒருவர் அடைய வேண்டுமாயின் இவர்கள் சிறுவயதிலே இவ்வியக்கத்திற் சேரவேண்டும். எட்டுவயது நிரம்பிய மாணவன் இவ்வியக்கத்தின் பலாபலன்களை அறிந்திருக்கமாட்டான். எனவே ஒரு மாணவன் இவ்வியக்கத்திற் சேர வாய்ப்பையும், உற்சாகத்தையும் அளிக்கும் பொறுப்பு பெற்றோர்கள் உடையதாகும்.

சாரணப் பயிற்சிகள் தம், பிள்ளைகளின் கல்விக்குச் சில சமயம் இடையூறாய் அமையலாம் எனப் பெற்றோர்கள் சிலர் எண்ணுகிறார்கள். பிள்ளைகள் பாடப் புத்தகங்களைப் படிக்கும் போது காட்டும் ஆர்வத்தையும் சாரண முயற்சிகளைச் செய்யும் போது காட்டும் ஆர்வத்தையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது பெற்றோர் அவ்வாறு அஞ்சுவதில் அதிசயமில்லை. சாரணர் பயிற்சி அம்மாணவனின் கல்விக்குப் புறம்

பானதன்று. நல்ல முறையில் திட்டமிடப்பட்ட சாரணர் பயிற்சி ஒருபோதும் புத்தகப் படிப்பிற்கு இடையூறுகமாட்டாது. இச் சாரணர் பயிற்சிகள் ஓய்வுநேர உபயோகமாகி நற்பண்புகளை வளர்த்து வாழ்வுக்குத் தேவையான பல்வேறு பயனுள்ள பயிற்சிகளைப் பெறச் செய்கிறது.

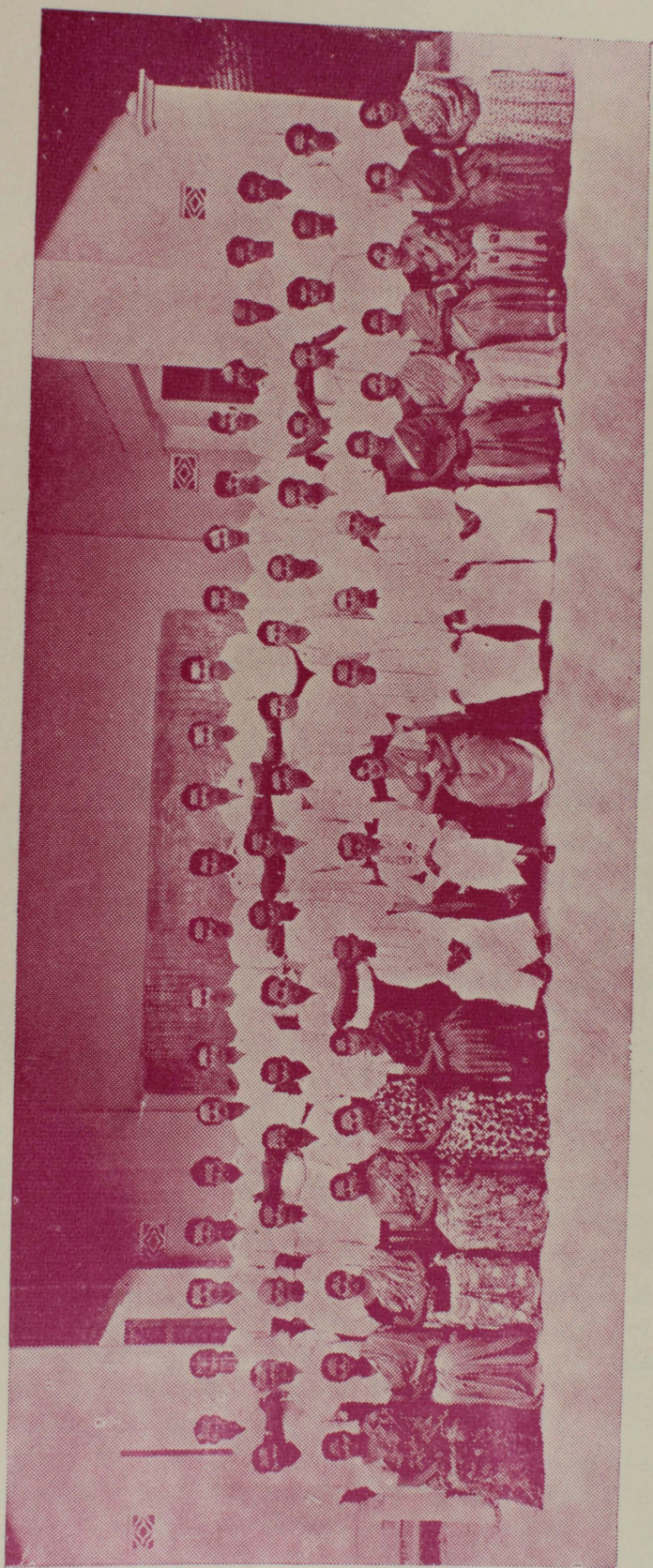
சாரணர் என்றதும் பிறர்க்கு உதவி செய்வன் என்ற எண்ணம் பொதுவாக நிலவி வருகிறது. பிறர்க்கு உதவுதல் சாரணனுக்குக் கட்டாயமாக உள் உயரியபண்பொன்று யினும் இது சாரணனுக்கு மாத்திரம் உரிய தொன்றல்ல. இவ்வுயரிய பண்பால் அவன் தன் நாட்டில் நல்ல பிரஜை ஆகிறான். ஆகவே, பெற்றோர்களே, இன்றே உங்கள் பிள்ளைகளைச் சாரண இயக்கத்தில் சேருங்கள்! இவர்களிடம் இருந்து பரிசுத்தமான செயல்களையே நீங்கள் எதிர்பார்க்கலாம். அதையே சாரணியமும் எதிர்பார்க்கிறது. வருங்காலச் சமுதாய மறுமலர்ச்சி இன்றைய இளைஞர்கள் கையில் உள்ளது. உங்கள் மகன் சாரணியத்தினால் நாட்டின் நல்ல பிரஜையானால் அதுவே நாட்டின் மறுமலர்ச்சியாகும்.

ச. சபாலிங்கன்

(சாரணர் குழுத்தலைவன்)

வைத்தீசுவர வித்தியாலயம்

Staff of Vaidyeswara Vidyalaya bidding farewell to Mr. S. Ambikaipakan — 2 - 5 - 68

வைத்தீசுவர வித்தியாலய ஆசிரியர் சங்க அறிக்கை

நமது வித்தியாலய ஆசிரியர் சங்கத்தின் 1968ஆம் ஆண்டுக்குரிய அறிக்கையைச் சமர்ப்பிப்பதில் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன். கடந்த ஜனவரித் திங்கள் 19-1-68-ல் நடைபெற்ற பதவியாளர் தெரிவுக் கூட்டத்திலே சென்ற ஆண்டுக்குரிய அறிக்கை, வரவு செலவு விபரக்குறிப்பு ஆகியன விவாதித்து ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டதும் இவ்வாண்டுக்குரிய பதவியாளர்களாகப் பினவருவோர் ஏகமனதாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டனர்.

தலைவர்: திரு. S. P. பாலசுப்பிரமணியம்
துணைத்தலைவர்: திரு. V. வைத்தியலிங்கம்
செயலாளர்: திரு. S. பன்னீச்செல்வம்
பொருளாளர்: திரு. K. சேனாதிராசா
கணக்காய்வாளர்: திரு. S. இராசதுரை
நூல்நிலையப்பொறுப்பாளர்: திரு. C. இராமநாதன்

செயற்குழு உறுப்பினர்:-

- (1) திரு. V. S. நடராசா
- (2) திரு. S. வைத்தியநாதன்
- (3) திரு. வை. கா. சிவப்பிரகாசம்
- (4) திரு. S. நல்லிநாதன்
- (5) திரு. M. கனகரத்தினம்
- (6) திரு. T. சங்கரப்பிள்ளை
- (7) திருமதி. P. கந்தசாமி
- (8) திருமதி. C. தயாளரத்தினம்
- (9) செல்வி. L. சேனாதிராசா

கல்வியுலகிலே பல மாற்றங்களைக் கண்டும் எதிர் நோக்கியும் பணியாற்றும் நாம் ஆண்டுத் தொடக்கத்திலே நடைபெற்ற இடமாற்றத்தின் விளைவாக இவ்வாண்டு திருவாளர்கள் P. தியாகராசா K. சித்திரவடிவேலு, C. தம்பியையா, S. சபாநடேசன் ஆகியோரின் நற்பணியை இழந்துள்ளோம். முதல் மூவர்க்கும் வழக்கம்போல் பிரியாவிடை விழாவெடுத்து நம்மனைப்படிப்படுத்தி யுள்ளோம்.

ஏற்புடைய நாள் வாய்த்ததும் திருவாளர் S. சபாநடேசன் அவர்கட்கும் பிரியாவிடை நடாத்த எண்ணியுள்ளோம். இவர்கள் அனைவரும் புதிய கல்வி நிலையங்களிலும் தமது பணிகளைச் செவ்வனையாற்றி நலம்பல பெறுகவேன வாழ்த்துகிறோம்.

வித்தியாலய ஆசிரியர் குடும்பத்தில் இணைந்து பணியாற்றும் முஸ்லிம் சகோதரர்கள் சிலரில் ஒருவராய் திரு. M. S. அன்வர் அவர்கள் ஆசிரியப் பயிற்சிக்குத் தெரிவு செய்யப்பட்டு அட்டாளைச் சீசனைக்குச் சென்றுள்ளார். நம் பிரிவுபசாரத்தைப் பெற்ற அன்னார் எடுத்த முயற்சியில் வெற்றி பெற்றுச் சீரும் சிறப்பும் பெருகி நல்லாசிரியராய்ப் பணியாற்ற வேண்டுமென வாழ்த்துகிறோம்.

கடந்த முப்பதாண்டுக்குமேல் வைத்தீசுவர வித்தியாலயத்தின் தலைமைப் பொறுப்பைச் சிறப்பாக நடாத்திவந்த அதிபர் திரு. ச. அம்பிகைபாகன் அவர்கள் 2-5-68-ல் ஓய்வு பெற்றுள்ளார். ஆசிரியர்கள், இன்றைய மாணவர், அன்றைய மாணவர், பெற்றோர், நலம் நாடுவோர் அனைவருடைய பாராட்டுக்கும் நல்லெண்ணத்திற்கும் உரிய அப்பெரியார் கோலாகலமான நலம் பாராட்டுவிழாவின் நாயகராயுமுள்ளார். செயற்றிறன் படைத்த அதிபர் அவர்கள் அமைதி சான்ற ஓய்வுக் காலத்திலே பல்லாற்றினும் நலந்துய்த்து வாழ இறைவனை வாழ்த்துகின்றோம்.

மாற்றமே உயிர்நாடியாயுள்ள இவ்வுலகில் சிலரைப் பல் வேறு காரணங்கட்காகப் பிரிய நேரிடும்போது புதியோராய் வேறு சிலரின் சேர்க்கையைப் பெறுதல் இயற்கையன்றோ! புதியோரில் வித்தியாலயத் தலைமைப் பொறுப்பையேற்கும் திரு. S. சிவபாதசுந்தரம் அவர்கட்கு முதற்கண் நல்வாவு கூறுகின்றோம். அடுத்துப் புதிய ஆசிரியர்களாய் திருவாளர்கள் P. கணபதிப்பிள்ளை, S. மகா

லிங்கம், V. பேரம்பலம், M. சேனாதிபதி, திருவாட்டி L பொன்னம்பலம் ஆகியோருக்கு நம் நல்வரவு உரியது. நம்மோடு நெடுங் காலம் கடமையாற்றிப் பின் சிறிது காலம் பாட நூற்குழு, இலங்கைப் பழக்கலக்கழகம் ஆகியவற்றிலே தொண்டாற்றி மீண்டும் நம் மிடையே வந்துள்ள திருவாளர்கள் E. V. செல்வரத்தினம், T. புத்திரசிங்கம், பொன். முத்துக்குமாரன் ஆகியோரையும் வருக வருக வேன வரவேற்கிறோம்.

நம்மோடு பணிபுரியும் ஆசிரியர்கள் சிலர் புதிய பொறுப்புக்கள் சிலவற்றைப் பெற்றுள்ளனர். திரு. V. வைத்தியலிங்கம் அவர்கள் முன்னைய உப அதிபர் ஓய்வு பெற்றதும் புதிய உப அதிபராய் அமைதியாகப் பொறுப்பேற்றுள்ளார். அவ்வாறே திருவாளர்கள் P. இலங்கநாயகம் S. கந்தப் பிள்ளை, T. புத்திரசிங்கம், S. P. பாலசுப்பிர

மணியம் ஆகியோர் "பகுதித் தலைவர்" என்னும் புதிய பொறுப்புக்களையேற்றுள்ளனர். இவர்கள் அனைவர்க்கும் நம் மகிழ்ச்சியளாவிய டாராட்டுரியது.

அடுத்து உடன் பணியாற்றும் ஆசிரியர் சிலர் இல்லறத்தை நல்லறமாகத் தேர்ந்துள்ள இனிய செய்தியைக் குறிப்பிடல் வேண்டும். முஸ்லிம் சகோதரர் ஜனப். ஆலிம்இரசாக் அவர்கள் அமைதியாக 'திக்காஹ்' செய்துள்ளார். ஆசிரியப் பயிற்சி பெற நம்மை விட்டு இவ்வாண்டுத் தொடக்கத்திலே பிரிந்து சென்றுள்ள இன்னொரு சகோதரர் ஜனப். M. S. அன்வர் அவர்களும் இவ்வாழ்வில் இனிதே அடியெடுத்து வைத்துள்ளார். இருவரும் துணையோடு நலனும் வளனும் பெருக்கி வாழ எல்லாம் வல்ல இறைவன் அருள் புரிவானாக.

அனைவருக்கும் நன்றி வணக்கம்.

ச. பன்னிர்ச்செல்வம்

செயலாளர்

(வை. வி. ஆ. ச.)

வைத்தீசுவர வித்தியாலய விஞ்ஞான மன்றம்

உத்தியோகஸ்தர்கள்:-

காப்பாளர்:- திரு. S. பன்னீர்ச்செல்வம்

தலைவர்:- செல்வன் T. விவேகானந்தன்

உபதலைவர்:- செல்வி T. இமயகுமாரி

செயலாளர்:- செல்வன் தெய்வேந்திரன்

உதவிச் செயலாளர்:- ,, R. பாலசுப்பிரமணியம்

பொருளாளர்:- ,, T. அருளானந்தன்

எமது மன்றத்தின் அறிக்கையை வைத் தீஸ்வரனுக்குச் சமர்ப்பிப்பதில் நான் பெரு பைப்படுகிறேன். எம் விஞ்ஞான மன்றம் தொடர்ந்து பதின்மூன்று வருடங்களாக சிரம மாக இயங்கி மாணவர்களுக்கு விஞ்ஞான அறிவைத் திறம் படப்புகுத்தி வருகிறது. க. பொ. த. (சாதாரண), க. பொ. த. (உயர்தர) மாணவ, மாணவிகளை அங்கத்த வர்களாகக் கொண்ட இம்மன்றம், திங்களுக் கிருமுறை கூட்டத்தை நடத்துகிறது. இப் பொழுது கூட்டங்கள் யாவும் தாய்மொழியில் நடைபெறுவதால், மாணவ மாணவிகள் நிகழ்ச்சிகளில் பங்குகொள்ள மிகவும் ஆர்வ மாக இருக்கிறார்கள் அதுமட்டுமன்றி மேடையேறப் பயப்படும் மாணவர்களின் பயத்தைப் போக்கி, சிறந்த விஞ்ஞானப் பேச்சாளர்களாக மாற்றும் நற்பணியே எமது மன்றத்தின் முக்கிய நோக்கமாகும்.

இக்கூட்ட நிகழ்ச்சிகளில் விவாதம், பேச்சு, விஞ்ஞானக் கட்டுரை வாசித்தல் போன்ற விடயங்கள் இடம்பெறுகின்றன, ஒரு சில கூட்டங்களில், பல்வேறு விஞ்ஞானத் துறைகளில் மேம்பட்ட பட்டதாரிகள் எமது அழைப்பின் பேரில் வந்து அறிவுரைகள் நிகழ்த்துவார்கள். தொண்டமானூற்றில் நடாத்தப்படும் நீருயிரின ஆராய்ச்சி (Hydro-Biological survey)யில் நாம் கூடிய அங்கத்துவம் வகித்து கூடியபங்கும் கொண்டுள்ளோம். இத் துறைகளில் மட்டுமன்றி, பேச்சு, விவாதம், கட்டுரை அறிவு, முதலியவற்றில்

போட்டிகளை மாணவர்களிடையே உண்டாக்கி, அறிவு, திறமை இவற்றை வளர்ப்பதோடு, முதலிடம் பெறுபவர்களுக்கு உபயோகப் படக்கூடிய பரிசில்கள் வழங்கல், கல்விச் சம்பந்தமான சுற்றுலாக்களை ஒழுங்கு செய்தல், மாதத்திற்கு இருமுறை (16 மி. மீ.) திரைப்படக் காட்சிகள் காண்பித்தல் போன்ற நிகழ்ச்சிகளை ஏற்படுத்துவதிலும் வெற்றிகண்டு மன்றம் பெருமைப்படுகிறது.

சென்றவருடம், முக்கியமாக, பரந்தன் இராசாயனத் தொழிற்சாலைக்கும், மத்திய, மேற்கு மாகாணங்களுக்கும் கல்விச் சம்பந்தமான சுற்றுப்பிரயாணத்தை மேற்கொண்ட போது, அண்மையில் நிறுவப்பட்ட பிரமாண்டமான தேசிய தொழிற்சாலைகளையும் பார்க்கக் கூடியதாக இருந்தது.

அண்மையில் எமது மன்றத்திற்கு பயன்மரம் பழுத்தாங்கு உதவிவந்த ஆசிரியர்களான திரு. S. திபூசியசு, திரு. K. சித்திரவடிவேலு திரு. P. தியாகராசா ஆகியோர் இடம்மாறிச் சென்றது மனம்வருந்தத்தக்கதே. இருந்தும் எம்முடன் இருந்த திரு. T. புத்திரசிங்கம், திரு. E. V. செல்வரெத்தினம் ஆகிய ஆசிரியர்கள் ஒரு சில ஆண்டுகளாக எம்மைவிட்டுப் பிரிந்து, பாடத்திட்டக்குழுவில் பணியாற்றி மீண்டும் எம்மைவந்தடைந்ததையிட்டு மகிழ்ச்சியடைகிறோம். மேலும் ஆசிரியர் திரு. V. P. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களும் புதிதாக எமக்குக் கிடைத்ததும் ஓர் சந்தோஷமான விடயமாகும்,

மூன்றாம் தவணையில் நடைபெறும் எமது மன்றத்தின் வருடாந்த வைபவம் ஓர் விசேட வைபவமாகக் கொண்டாடப்படும். அந் நாளை விஞ்ஞானத் துறையில் மேம்பட்ட ஒருவரை பிரதம விருந்தினராகக் கொண்டு மற்றும் ஊணவப் பிரதிநிதிகளை வரவழைத்து சிறப்பாகக் கொண்டாடுவோம்.

மன்றத்தின் இந் நிகழ்ச்சிகளைத் திறம்பட நடாத்துவதற்கு எமக்கு ஊக்கமும், ஒத்துழைப்பும் தந்தவிஞ்ஞான ஆசிரியர்களுக்கும் மன்ற ஆங்கத்தவர்களுக்கும், நிர்வாகக் குழுவினருக்கும் எமது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

மன்றத்தின் பல்வேறு நிகழ்ச்சிகளைச் சீராக வகுத்து, செவ்வனே நடைபெறுவதற்கு எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும் 'என்கடன்பணி செய்துகிடப்பதே' என்னும் ஊக்கிக்கிணங்க, வாய்மையும், செயற்றிறமையும் ஒருங்கமைந்த எமது காப்பாளர்

திரு. S. பன்னீர்ச்செல்வம் அவர்களுக்கும் எமது இதயம் கனிந்த நன்றி உரித்தாகுக.

எமது மன்றத்தின் வளர்ச்சிக்கும் நல்லாக்கத்திற்கும் எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும் ஊக்கமும், ஒத்துழைப்பும் நல்கிவந்த எமது அதிபர் ச. அம்பிகைபாகன் அவர்களை நாம் பாராட்டுவது மிகையாகாது. அப்பெரியார் 32 வருட காலமாக கல்லூரி அதிபராகப் பணியாற்றி வைகாசிமாதம் இரண்டாம் திகதி இளைப்பாறியுள்ளார். அன்னரைக் கௌரவிக்கும் முகமாக எமது மன்றத்தின் சார்பில் இரண்டாம் தவணை முதற்கிழமை பிரியாவிடை வைபவமொன்றை நடாத்தினோம்.

இவர் தமது ஓய்வு காலத்தில் நல்லாறுதலும், உடற்சுகமும் பெற்று நீடுவாழ எம் மன்றத்தின் சார்பில் இறைவனை வேண்டுகிறோம்.

செ. தெய்வேந்திரன்
செயலாளர்.

வைத்தீசுவர வித்தியாலய சமூகக்கலை வளர்ச்சிமன்றம்

உத்தியோகஸ்தர்கள் :-

காப்பாளர் :-

திரு. சி. கந்தப்பிள்ளை

தலைவர் :-

செல்வன். S. நடராசலிங்கம்

உபதலைவர் :-

செல்வன் S. இராஜேஸ்வரன்

செயலாளர் :-

செல்வன் A. விவேகானந்தன்

உதவிச் செயலாளர் :-

செல்வி M. பிழேமராணி

பொருளாளர் :-

செல்வன் T. K. பத்மன்

எமது மன்றத்தின் வருடாந்த அறிக்கையைச் சமர்ப்பிப்பதில் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன். எமது சமூகக்கலைவளர்ச்சி மன்றம் தொடர்ந்து பதின்மூன்று வருடமாக மிகவும் சிறப்பாக இயங்கி மாணவர்களின்கலை அறிவைத் திறம்பட வளர்த்து வருகின்றது. க. பொ. த. (சாதாரணம்) க. பொ. த. (உயர்தரம்) ஆகிய வகுப்பு மாணவர்களை அங்கத்தவர்களாகக் கொண்ட இம் மன்றம் மாதம் இருமுறை கூட்டங்களை நடத்திவருகின்றது.

கூட்ட நிகழ்ச்சிகளாக விவாதம், பேச்சு, சமூகக்கலை சம்பந்தமான கட்டுரைகள் வாசித்தல் என்பன இடம் பெறுகின்றன. அவற்றோடு பேரறிஞர்கள் மன்றத்தின் அழைப்பையேற்று சமூகநடந்து பயன்தரும் விடயங்கள் பற்றிச் சொற்பொழிவாற்றியுள்ளனர். அன்னார்க்கு மன்றத்தின் நன்றி உரியதாகுக. மன்ற அங்கத்தவர்கள் சரித்திர சம்பந்தமான சுற்றுலா சென்றுள்ளனர்.

வருடம்தோறும் நடைபெறும் வருடாந்த விழா இம்முறை 1967ஆம் ஆண்டு இறுதித் தவணையில் நடைபெற்றது. இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப் பேராசிரியர் திரு. V. செல்வநாயகம் அவர்கள் பிரதம விருந்தினராகக் கலந்து கொண்டார். அவர்களுக்கு மன்றத்தின் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம்.

எமது மன்றத்திற் பணியாற்றிவிட்டு இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்திற்குத் தமிழ் விரிவுரையாளராகச் சென்ற வித்துவான் பொன். முத்துக்குமாரன் அவர்கள் மீண்டும் எமக்குப் பணியாற்ற வந்ததையிட்டு நாம் மகிழ்வடைகிறோம். புவியியற்பாடத்தை எமக்கு இலகுவிற்புரியும்படி புகட்டிய ஆசிரியர் திரு. K. சபாநடேசன் அவர்கள் இடமாற்றம் பெற்று எங்களை விட்டுப் பிரிந்ததையிட்டுக் கவலை யுறுகிறோம். அவர்கள் சென்ற இடத்திற் சீரும் சிறப்பும் பெற்று வாழ்வாராக.

மன்றத்தின் பல்வேறு நிகழ்ச்சிகளைச் சீராக வகுத்துச் செவ்வனே நடைபெறுவதற்குத் தமது சிரமத்தையும் பொருட்படுத்தாது உதவி புரிகின்ற எமது காப்பாளர் திரு. சி. கந்தப்பிள்ளை அவர்கட்கு உள்ளங்களிந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

32 வருடங்களாக எமது கல்லூரி அதிபராகப் பணியாற்றி இவ்வருடம் மேமதாம் 2ஆந் திகதியுடன் இளைப்பாறிய திரு. S. அம்பிகைபாகன் அவர்கள் மன்றத்தின் வளர்ச்சிக்கும் நல்லாக்கத்திற்கும் அருந்தொண்டாற்றியுள்ளார். அவர்களின் சேவையைப்பாராட்டு முகமாக சேவைநலம் பாராட்டு விழா ஒன்று எமது மன்றத்தின் ஆதரவில் நடத்தப்பட்டது. அவர்கள் உத்தியோகத்தினின்று இளைப்பாறினாலும் மேலும் சமூகத் தொண்டு புரிந்து நாட்டுவளர்ச்சிக்கும் கல்லூரி வளர்ச்சிக்கும் தொண்டாற்றும் வண்ணம் எல்லாம் வல்ல இறைவன் அருள் பரிவாகுக.

A. விவேகானந்தன்

செயலாளர்.

Annual Sports Report for the Year 1967

The year under review has been full of activity and achievement. It has revealed a greater interest and a higher standard in almost all aspects of the College's sporting activities. The College Teams have maintained the high standard of performance as in the past. The friendly games with our sister colleges have always ended in the best of spirits and has once again justified the standard by which we judge games and the attitude we take towards competitions.

Special mention must be made of the keenness shown by the House Master and the Asst. Masters of the Vivekananda House who eventually emerged as the Annual Inter - House Athletic champions for the fourth year in succession. The results of the Inter - House Meet proved beyond doubt what interest and training could do in producing winning teams.

The Annual Inter - House Athletic Meet for the year 1967 was held under the distinguished patronage of Mr. T. Murugesam. pillai A. G. A. Jaffna and Mrs. Murugesampillai. The usual keenness on the part of the House Masters and House Captains enabled us to maintain a high standard. The success of the

Meet was entirely due to the co-operation of the House Masters and Captains. My congratulations are extended to the champions:

Boys:

L. Nagaratnam (Viv) *Senior*
M. Thiagarajah (Vip) *Inter*
K. Sivapalan (Vip) *Junior*

Girls:

T. Varathalaxumy (Shar) *Senior*
R. Rajanayaky (Shar) *Inter*
N. Gowridevi (Shar) *Junior*

My thanks are due to Mr. T. Murugesampillai who gladly consented to be the patron and Mrs. Murugesampillai for consenting to give away the prizes at our meet and also to the Officials and Judges who helped in officiating at the meet.

In the Inter - Collegiate Football championship, our Team under the Leadership of S. Sivapalasingam maintained a good standard. Had our forwards been quicker on their chances and harder in their shooting they could have given us a winning goal average that would have taken us to the championship.

Finally, I wish to say how thankful I am to those colleagues of mine on the staff - in particular. Messrs. S. Kanesan, K. Pasupathy, S. K. Suntheralingam and Mrs. Y. Vamadeva for the enthusiasm, help and encouragement they have given me.

S. RAJADURAI

Prefect of Games

Vaidyeshwara Vidyalaya

STAFF:- 1968

1. Mr. S. Sivapathasundaram M. A. (Cantab), Principal
2. Mr. V. Vythilingam, B. A., Deputy Principal
3. Mr. S. Canthapillai, B. A. Dip- in Ed.
4. Mr. P. Elankanayagam, B. A., Post Graduate Trained
5. Mr. S. P. Balasubramaniam, B. A. (Hons.)
6. Mr. T. Kandiah, B. A., Post Graduate Trained
7. Mr. T. Puthirasingam, B. Sc.
8. Mr. S. Panneerselvam, B. Sc.
9. Mr. G. Tharmarajah B. Sc.
10. Mr. A. Saravanamnthu, B. A.
11. Mrs. V. Vamadeva, B. A.
12. Mr. C. Ramanathan, B. Sc.
13. Mr. S. Nallanathan, B. Sc.
14. Mrs. P. Kanthasamy, B. A.
15. Mr. E. V. Chelvaratnam, B. Sc.
16. Vidwan Pon. Muthucumaran. B. O. L.
17. Mr. P. Kanapathipillai, B. Sc.
18. Mr. V. K. Sivapragasam, B. A. (Hons), M. A.
19. Mrs. L. Ponnampalam, B. A.
20. Mr. V. Karthigesu English Trained, First Class
21. Mr. S. Visvanathan, English Trained, First Class
22. Mr. V. S. Nadarajah, English Trained, First Class
23. Mr. S. Balasubramania Iyer, Special Trained-English, First class
24. Mr. S. Kanesan, Voc. Trained, First Class
25. Mr. K. Vaithiyanathar, Special Trained- English, Inter Arts
26. Mrs C. Thayalaratnam, English Trained. First Class
27. Mr. S. K. Suntharalingam, Special Trained (English)
28. Mr. S. Rajadurai. Special Trained (Commerce)
29. Mr. E. Paramsothy, Inter Arts
30. Mr. V. Mahalingam, Special Trained (Commerce)
31. Mr. K. Vadivel, General Course in Art Certificate; Tamil Trained-
First Class, and Drawing Certificate.
32. Mr. S. Nadarajah, First Class Tamil Trained, Pandit - Tamil & Sanskrit
33. Mr. S. Kumarasooriyar, First Class Tamil Trained & S. S. C. English
34. Mr. K. Arumugam, First Class Tamil Trained, Teacher
Drawing Certificate

35. Mr. M. Kanagaratnam, First Class Tamil Trained
36. Mr. T. Sangarapillai, First Class Tamil Trained
37. Mr. K. Senathirajah, First Class Tamil Trained
38. Mrs. Y. Vamadeva, Third Class English Teachers Certificate
39. Mr. M. Senathirajah, First class Tamil Trained
40. Mrs. T. Ramanathan, Dip- in- Tamil
41. Mrs. V. Somasuntharam, First Class Tamil Trained
42. Mrs. S. Somasuntharam, First Class Tamil Trained
43. Mrs. P. Sockanathapillai, First Class Tamil Trained
44. Miss. S. Arulampalam, First Class Tamil Trained
45. Mr. K. R. Nadarajah, Sangeetha Pooshanam (Annamalai)
46. Mr. S. Govindasamy, First Class Tamil Trained
47. Mr. K. Tharmalingam, First Class Tamil Trained
48. Mr. M. A. Razaak, Maulavi, Arabic Dip.
49. Mrs. N. Rajaratnam, First Class Tamil Trained
50. Mr. V. Perampalam, First Class Tamil Trained

Clerical Statt

Mr. A. Thuraisingam
Mr. K. Somasuntharam

Librarian

Mr. N. Kandiah

Minor Staff

Mr. A. Rasanayakam
Mr. M. Sinnathurai
Mr. A. Nagarajah

Lab Assistants

Mr. K. Thiagarajah
Mr. N. Kanagalingam

To our Old Students.

A school ever needs the good-will and support of its Old Students. Our Alumni are scattered far and wide in different fields of activity over various parts of the island and over different parts of the world. A complete list, of their names, addresses achievements etc, is being compiled. As the work is not yet over, we desist from publishing the incomplete list. We hope to publish the complete list in our next issue.

May Lord Vaidyeshwaran shower His blessings on all our Old Students.

We thank most sincerely

All the distinguished people and Old Students who have contributed to our journal.

All the Colleges which sent their magazines to us.

And our Printers the Sri Lanka Press who have given of their best to us.

— Editors

To our Old Students

A school ever needs the good will and support of its Old Students. Our Alumni are scattered far and wide in different fields of activity over various parts of the island and over different parts of the world. A complete list of their names, addresses and achievements etc. is being compiled. As the work is not yet over, we desire from publishing the incomplete list. We hope to publish the complete list in our next issue.

May Lord Valdevanayagam shower His blessings on all our Old Students.

We thank most sincerely

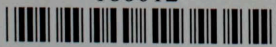
All the distinguished people and Old Students who have contributed to our journal.

All the Colleges which sent their magazines to us.

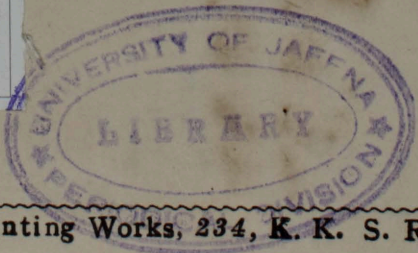
And our Printers the Sri Lanka Press who have given of their best to us.

— Editors

University of Jaffna
186012

Library

PRINTED AT THE SRI LANKA PRINTING WORKS, JAFFNA